

(підпис)

II

(Незаконодавчі акти)

РЕГЛАМЕНТИ

ДЕЛЕГОВАНИЙ РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 231/2013

від 19 грудня 2012 року

на доповнення Директиви Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС щодо звільнень від вимог, загальних умов діяльності, депозитаріїв, левериджу, прозорості та нагляду

(Текст стосується ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу,

Беручи до уваги Директиву Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та внесення змін до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010⁽¹⁾, зокрема її статтю 3(6), статтю 4(3), статтю 9(9), статтю 12(3), статтю 14(4), статтю 15(5), статтю 16(3), статтю 17, статтю 18(2), статтю 19(11), статтю 20(7), статтю 21(17), статтю 22(4), статтю 23(6), статтю 24(6), статтю 25(9), статтю 34(2), статтю 35(11), статтю 36(3), статтю 37(15), статтю 40(11), статтю 42(3) і статтю 53(3),

Беручи до уваги висновок Європейського Центрального Банку,

Оскільки:

(1) Директива 2011/61/ЄС наділяє Комісію повноваженням ухвалювати делеговані акти, що в них визначаються, зокрема, правила, пов'язані з розраховуванням порога, використанням левериджу, умовами діяльності керуючих альтернативними інвестиційними фондами (далі — «КАІФи»), у тому числі управлінням ризиками та ліквідністю, визначенням вартості та делегуванням, вимогами з детальним описом функцій і обов'язків депозитаріїв альтернативних інвестиційних фондів (далі «АІФи»), правила щодо прозорості та конкретні вимоги, пов'язані з третіми країнами. Важливо, що всі ці додаткові правила починають застосовуватися одночасно з Директивою 2011/61/ЄС для результативного введення в дію нових вимог до КАІФів. Положення цього Регламенту тісно взаємопов'язані, оскільки вони стосуються надання дозволу, поточної діяльності та прозорості КАІФів, що управляють АІФами та/або, у відповідному випадку, реалізують їх у Союзі; ці аспекти є нерозривно пов'язаними між собою та властивими започаткуванню та провадженню підприємницької діяльності з управління активами. Щоб забезпечити узгодженість таких положень, що повинні набути чинності одночасно, та сприяти всеосяжному огляду їх та легкому доступу до них особами, що повинні виконувати такі обов'язки, у тому числі інвесторами, що не є резидентами Союзу, доцільно включити всі делеговані акти, що їх передбачено в Директиві 2011/61/ЄС, в єдиний регламент.

(2) Важливо забезпечити досягнення державами-членами цілей Директиви 2011/61/ЄС в однаковий спосіб для підвищення доброчесності на внутрішньому ринку та забезпечення правової визначеності для його учасників, у тому числі інституційних інвесторів, компетентних органів та інших стейкхолдерів, шляхом ухвалення регламенту. Форма регламенту забезпечує

⁽¹⁾ ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1

II

(Незаконодавчі акти)

РЕГЛАМЕНТИ

ДЕЛЕГОВАНИЙ РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 231/2013

від 19 грудня 2012 року

на доповнення Директиви Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС щодо звільнень від вимог, загальних умов діяльності, депозитаріїв, левериджу, прозорості та нагляду

(Текст стосується ЄЕП)

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу,

Беручи до уваги Директиву Європейського Парламенту і Ради 2011/61/ЄС від 8 червня 2011 року про керуючих альтернативними інвестиційними фондами та внесення змін до директив 2003/41/ЄС і 2009/65/ЄС та регламентів (ЄС) № 1060/2009 і (ЄС) № 1095/2010⁽¹⁾, зокрема її статтю 3(6), статтю 4(3), статтю 9(9), статтю 12(3), статтю 14(4), статтю 15(5), статтю 16(3), статтю 17, статтю 18(2), статтю 19(11), статтю 20(7), статтю 21(17), статтю 22(4), статтю 23(6), статтю 24(6), статтю 25(9), статтю 34(2), статтю 35(11), статтю 36(3), статтю 37(15), статтю 40(11), статтю 42(3) і статтю 53(3),

Беручи до уваги висновки Європейського Центрального Банку,

Оскільки:

(1) Директива 2011/61/ЄС наділяє Комісію повноваженням ухвалювати делеговані акти, що в них визначаються, зокрема, правила, пов'язані з розрахуванням порога, використанням левериджу, умовами діяльності керуючих альтернативними інвестиційними фондами (далі — «КАІФи»), у тому числі управлінням ризиками та ліквідністю, визначенням вартості та делегуванням, вимогами з детальним описом функцій і обов'язків депозитаріїв альтернативних інвестиційних фондів (далі «АІФи»), правила щодо прозорості та конкретні вимоги, пов'язані з третіми країнами. Важливо, що всі ці додаткові правила починають застосовуватися одночасно з Директивою 2011/61/ЄС для результативного введення в дію нових вимог до КАІФів. Положення цього Регламенту тісно взаємопов'язані, оскільки вони стосуються надання дозволу, поточної діяльності та прозорості КАІФів, що управляють АІФами та/або, у відповідному випадку, реалізують їх у Союзі; ці аспекти є нерозривно пов'язаними між собою та властивими започаткуванню та провадженню підприємницької діяльності з управління активами. Щоб забезпечити узгодженість таких положень, що повинні набути чинності одночасно, та сприяти всеосяжному огляду їх та легкому доступу до них особами, що повинні виконувати такі обов'язки, у тому числі інвесторами, що не є резидентами Союзу, доцільно включити всі делеговані акти, що їх передбачено в Директиві 2011/61/ЄС, в єдиний регламент.

(2) Важливо забезпечити досягнення державами-членами цілей Директиви 2011/61/ЄС в однаковий спосіб для підвищення доброчесності на внутрішньому ринку та забезпечення правової визначеності для його учасників, у тому числі інституційних інвесторів, компетентних органів та інших стейкхолдерів, шляхом ухвалення регламенту. Форма регламенту забезпечує узгоджені рамки для всіх операторів ринку та є найкращою можливою гарантією рівних умов, однорідного конкурентного середовища та спільних належних стандартів захисту інвесторів. Крім того, вона забезпечує пряме застосування детально описаних уніфікованих правил щодо

⁽¹⁾ ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1

діяльності КАІФів, що за своїм характером підлягають прямому застосуванню, а тому не потребують подальшої транспозиції на національному рівні. Також звернення до регламенту дозволяє уникнути відстроченого застосування Директиви 2011/61/ЄС у державах-членах.

(3) Оскільки в Делегованому регламенті визначено завдання й обов'язки «керівного органу» та «вищої ланки керівництва», важливо роз'яснити значення цих термінів, зокрема той факт, що до складу керівного органу можуть входити керуючі вищої ланки. Крім того, оскільки в цьому Регламенті також введено термін «служба нагляду», в означенні керівного органу необхідно роз'яснити те, що це є орган, який включає службу управління, якщо служби нагляду та управління розмежовано відповідно до національного корпоративного права. Директива 2011/61/ЄС вимагає, щоб КАІФи надавали певну інформацію компетентним органам, у тому числі дані про відсоток активів АІФу, що на них поширюється дія спеціальних механізмів у зв'язку з їхньою неліквідністю. Цей Регламент роз'яснює значення спеціальних механізмів для того, щоб КАІФи точно знали, яку інформацію вони повинні надавати компетентним органам.

(4) У Директиві 2011/61/ЄС передбачено полегшений режим, що застосовується до тих КАІФів, які управляють портфелями АІФів, що їх загальний розмір активів під управлінням не перевищує відповідні пороги. Необхідно чітко визначити, яким чином розраховувати загальну вартість активів під управлінням. У цьому контексті суттєво визначити кроки, що є необхідними для розрахування загальної вартості активів, чітко визначити активи, що їх не включено до розрахування, роз'яснити, яким чином повинні оцінюватися активи, отримані шляхом використання левериджу, та встановити правила розгляду справ у разі перехресного володіння серед АІФів, що ними управляє КАІФ.

(5) Загальну вартість активів під управлінням необхідно розраховувати щонайменше раз на рік, використовуючи актуальну інформацію. Тому вартість активів необхідно визначити протягом 12 місяців до дати розрахування загальної вартості активів під управлінням і якомога ближче до такої дати.

(6) Щоб забезпечити збереження КАІФом права користуватися полегшеним режимом, передбаченим Директивою 2011/61/ЄС, необхідно запровадити процедуру, що уможливило спостереження за загальною вартістю активів під управлінням на постійній основі. КАІФ може враховувати типи АІФів під управлінням і різні класи інвестованих активів для оцінювання ймовірності порушення порога чи необхідності додаткового розрахування.

(7) Якщо КАІФ більше не відповідає умовам щодо порогів, він повинен повідомити свій компетентний орган і звернутися за отриманням дозволу протягом 30 календарних днів. Проте, якщо перевищення або недосягнення порогів відбувається винятково в окремих випадках протягом певного календарного року і такі ситуації вважаються тимчасовими, КАІФ не зобов'язаний подавати заявку на отримання дозволу. У таких випадках КАІФ повинен повідомляти компетентний орган про порушення порога та пояснювати, чому він вважає, що таке порушення має тимчасовий характер. Ситуація, що триває понад три місяці, не може вважатися тимчасовою. Під час оцінювання ймовірності тимчасового характеру ситуації, КАІФ повинен враховувати очікувану діяльність з підписки та погашення або, у застосовному випадку, просідання та розподіл капіталу. КАІФ повинен не використовувати очікувані зміни кон'юнктури ринку як частину цього оцінювання.

(8) Дані, що їх використовують КАІФи для розрахування загальної вартості активів під управлінням, не варто надавати громадськості або інвесторам. Проте компетентні органи повинні мати змогу верифікувати, що КАІФ правильно здійснює розрахування та моніторинг вартості активів під управлінням, у тому числі оцінювання ситуацій, коли загальна вартість активів під управлінням тимчасово перевищує відповідний поріг, і тому повинні мати доступ до цих даних на запит.

(9) Важливо, щоб КАІФи, що користуються перевагами положень Директиви 2011/61/ЄС щодо полегшеного режиму, надавали компетентним органам актуальну інформацію на час реєстрації. Не всі типи КАІФів можуть мати актуальні документи-пропозиції, що відображають

останні події, пов'язані з АІФами, що ними вони управляють, і такі КАІФи можуть вважати практичнішим надавати необхідну інформацію в окремому документі з описом інвестиційної стратегії фонду. Це може стосуватися фондів прямих інвестицій або фондів венчурного капіталу, що часто залучають кошти шляхом проведення переговорів з потенційними інвесторами.

(10) АІФ, що володіє лише звичайними акціями зареєстрованих на біржі компаній, не слід вважати таким, що використовує леверидж, якщо такі звичайні акції не отримано шляхом взяття у позику. Якщо той самий АІФ купує опціони на індекс акцій, необхідно вважати, що він піддається левериджу, оскільки він збільшив суму, яку АІФ ризикує втратити у певній інвестиції.

(11) Для того, щоб забезпечити уніфіковане застосування обов'язків КАІФу щодо надання об'єктивного огляду використаного левериджу, необхідно передбачити два методи розрахування левериджу. Як показують дослідження ринку, найкращих результатів можна досягнути шляхом поєднання так званих «валового» методу та методу «за зобов'язаннями».

(12) Для того, щоб отримувати належну інформацію для моніторингу системних ризиків і отримувати повну картину використання левериджу КАІФом, інформацію про потенційні інвестиційні втрати АІФу необхідно надавати компетентним органам і інвесторам на підставі як валового методу, так і методу за зобов'язаннями, і тому КАІФи повинні розраховувати суму потенційних інвестиційних втрат, застосовуючи водночас валовий метод та метод за зобов'язаннями. Валовий метод показує загальну суму потенційних інвестиційних втрат АІФу, тоді як метод за зобов'язаннями висвітлює техніки хеджування та взаємозаліку, що їх використовує керуючий; тому обидва методи необхідно розглядати як зв'язку. Зокрема, корисну інформацію може становити ступінь, до якого загальна сума потенційних інвестиційних втрат різниться між підрахунками за валовим методом і методом за зобов'язаннями. За необхідності забезпечити належне відображення будь-якого зростання потенційних інвестиційних втрат АІФів, Комісія може ухвалити додаткові делеговані акти щодо додаткового та альтернативного методу розрахування левериджу.

(13) Розраховуючи суму потенційних інвестиційних втрат, необхідно, передусім, враховувати всі позиції АІФу, у тому числі короткострокові та довгострокові активи та пасиви, позики, деривативи та будь-який інший метод, що збільшує суму потенційних інвестиційних втрат, якщо ризики та вигоди від активів і пасивів стосуються АІФу, та всі інші позиції, що складають вартість чистих активів.

(14) Домовленості про взяття позики, що їх укладено АІФом, не повинні враховуватися, якщо вони мають тимчасовий характер, пов'язані із зобов'язаннями інвесторів щодо капітальних внесків та повністю покриваються такими. Відновлювальні кредитні лінії не повинні вважатися тимчасовими за характером.

(15) Крім розрахування суми потенційних інвестиційних втрат шляхом застосування валового методу, всі КАІФи повинні розраховувати суму потенційних інвестиційних втрат шляхом застосування методу за зобов'язаннями. Відповідно до методу за зобов'язаннями, фінансові деривативи необхідно конвертувати в еквівалентні позиції базового активу. Проте, якщо АІФ інвестує в певні деривативи для зрівноваження ринкового ризику інших активів, що в них інвестував АІФ, за певних умов такі деривативи не слід конвертувати в еквівалентну позицію базових активів, оскільки потенційні втрати двох інвестицій урівноважують один одного. Це повинно стосуватися ситуації, коли, наприклад, відбувається інвестиція з портфелю АІФу в певний індекс з утриманням відповідного цінного паперу, що замінює динаміку такого індексу динамікою іншого індексу, що повинно бути рівнозначним наявності в портфелі інструменту під загрозою втрати у зв'язку з інвестуванням в другий індекс, і тому вартість чистих активів АІФу не залежатиме від результатів першого індексу.

(16) Розраховуючи суму потенційних інвестиційних втрат згідно з методом за зобов'язаннями, деривативи, що відповідають критеріям, викладеним у цьому Регламенті, не створюють будь-яких додаткових потенційних інвестиційних втрат. Таким чином, якщо АІФ

інвестує в індексні ф'ючерсні угоди та володіє грошовою позицією, що дорівнює загальній базовій ринковій вартості ф'ючерсних угод, то це буде рівнозначно прямому інвестуванню в індексні акції, і тому індексна ф'ючерсна угода для цілей розраховування суми потенційних інвестиційних втрат АІФу не повинна враховуватися.

(17) Під час розраховування суми потенційних інвестиційних втрат згідно з методом за зобов'язаннями КАІФи повинні мати змогу розглядати механізми хеджування та взаємозаліку, за умови що вони відповідають критеріям, пов'язаним з методом за зобов'язаннями.

(18) Вимогу про те, що механізми взаємозаліку стосуються одного базового активу, необхідно тлумачити строго як вимогу, щоб активи, що їх КАІФ вважає рівнозначними чи тісно взаємопов'язаними, такі як різні класи акцій чи облигації, випущені одним емітентом, не вважалися ідентичними для цілей механізмів взаємозаліку. Визначення механізмів взаємозаліку спрямовано забезпечити врахування лише тих операцій, що зрівноважують ризики, пов'язані з іншими операціями, не залишаючи жодного значного залишкового ризику. Комбінації операцій, спрямовані на отримання прибутку, хоч і малого, шляхом зменшення деяких ризиків, але збереження інших, не повинні розглядатися як механізми взаємозаліку, як і у випадку з арбітражними інвестиційними стратегіями, спрямованими на отримання прибутку шляхом отримання вигоди від різниці між цінами на деривативи з тими самими базовими активами, але різними строками погашення.

(19) Практику управління портфелем, спрямовану на зменшення дюраційного ризику шляхом поєднання інвестиції в довгострокові облигації з процентним свопом або на зменшення дюрації портфелю облигацій АІФу шляхом відкриття короткої позиції за ф'ючерсними угодами на облигації, що відображають ризик зміни процентної ставки портфелю (хеджування дюрації), слід розглядати як домовленість про хеджування, за умови що вона відповідає критеріям хеджування.

(20) Практику управління портфелем, спрямовану на зрівноваження істотних ризиків, пов'язаних з інвестицією у добре диверсифікований портфель акцій шляхом зайняття короткої позиції за ф'ючерсним контрактом на індекс фондової біржі, якщо склад портфелю акцій дуже схожий на склад індексу фондової біржі і його прибуток тісно пов'язаний із прибутком від індексу фондової біржі та якщо коротка позиція за ф'ючерсним контрактом на індекс фондової біржі уможливує безумовне зменшення загального ринкового ризику, пов'язаного з портфелем акцій, та якщо конкретний ризик є неістотним, наприклад бета-хеджування добре диверсифікованого портфеля акцій, що в ньому конкретний ризик вважається неістотним, необхідно вважати такою, що відповідає критеріям хеджування.

(21) Практику управління портфелем, спрямовану на зрівноваження ризику, пов'язаного з інвестицією в облигацію з фіксованою процентною ставкою, шляхом поєднання довгої позиції за кредитним дефолтним свопом із процентним свопом, що замінює таку фіксовану процентну ставку на процентну ставку, рівнозначну відповідній референтній ставці на грошовому ринку, зі спредом, необхідно розглядати як домовленість про хеджування, якщо загалом дотримано всіх критеріїв хеджування методу за зобов'язаннями.

(22) Практика управління портфелем, спрямована на зрівноваження ризику відповідної акції шляхом зайняття короткої позиції через деривативну угоду на акцію, що відрізняється від такої першої акції, але тісно пов'язана з нею, не повинна вважатися практикою, що відповідає критеріям хеджування. Хоча така стратегія ґрунтується на зайнятті протилежних позицій за тим самим класом активів, вона не хеджує конкретний ризик, пов'язаний з інвестицією в певну акцію. Тому вона не повинна розглядатися як домовленість про хеджування, як встановлено в критеріях, пов'язаних з методом за зобов'язаннями.

(23) Практика управління портфелем, спрямована на збереження альфа пакета акцій (що містить обмежену кількість акцій) шляхом поєднання інвестиції в такий пакет акцій із бета-скоригованою короткою позицією за ф'ючерсною угодою на індекс фондової біржі, не повинна вважатися практикою, що відповідає критеріям хеджування. Така стратегія спрямована не на зрівноваження істотних ризиків, пов'язаних з інвестицією у такий пакет акцій, а на

зрівноваження бета (ринкового ризику) такого інвестування та збереження альфа. Компонент альфа пакета акцій може переважати над компонентом бета та власне спричиняти збитки на рівні АІФу. З такої причини така стратегія не повинна вважатися домовленістю про хеджування.

(24) Арбітражна стратегія зі злиття є стратегією, що поєднує коротку позицію за акцією з довгою позицією за іншою акцією. Така стратегія спрямована на хеджування бета (ринкового ризику) позицій і отримання прибутку, пов'язаного з відносними результатами обох акцій. У подібний спосіб компонент альфа пакета акцій може переважати над компонентом бета та власне спричиняти збитки на рівні АІФу. Така стратегія не повинна вважатися домовленістю про хеджування, як встановлено в критеріях, пов'язаних із методом за зобов'язаннями.

(25) Стратегія, спрямована на хеджування довгої позиції акції чи облигації із придбаним кредитним захистом щодо того самого емітента, є пов'язаною з двома різними класами активів і тому вона не повинна вважатися домовленістю про хеджування.

(26) Використовуючи методи, що збільшують суму потенційних інвестиційних втрат АІФу, КАІФ повинен дотримуватися загальних принципів, таких як врахування суті транзакції, на додаток до її правової форми. Зокрема щодо транзакцій РЕПО, КАІФ повинен враховувати, чи АІФ передав або зберіг ризику і вигоди від залучених активів. КАІФ повинен також переглянути деривативи або інші договірні домовленості щодо базових активів для визначення можливих майбутніх зобов'язань АІФу, що стануть наслідком таких транзакцій.

(27) Оскільки метод за зобов'язаннями призводить до того, що процентні ставки з різними строками погашення вважаються різними базовими активами, АІФи, що, відповідно до їхньої основної інвестиційної політики першочергово інвестують у процентні деривативи, можуть використовувати спеціальні правила дюраційного взаємозаліку для врахування співвідношення між сегментами строку погашення кривої процентних ставок. Під час укладання своєї інвестиційної політики та свого профілю ризику АІФ повинен мати змогу визначити рівень ризику процентної ставки та, як наслідок, визначити свою цільову дюрацію. АІФ повинен враховувати попередньо визначену цільову дюрацію під час здійснення вибору інвестиції. Якщо дюрація портфелю відрізняється від цільової дюрації, стратегія не повинна вважатися домовленістю про дюраційний взаємозалік, як встановлено в критеріях, пов'язаних із методом за зобов'язаннями.

(28) Правила дюраційного взаємозаліку дозволяють зводити довгі позиції та короткі позиції, що їхні базові активи є фінансовими інструментами за різними процентними ставками. Строки погашення, що слугують як пороги діапазонів строків погашення, становлять два роки, сім років і 15 років. У межах кожного діапазону строків погашення повинен бути дозволений взаємозалік позицій.

(29) Взаємозалік позицій між двома різними діапазонами строків погашення повинен бути частково дозволений. До взаємозархованих позицій необхідно застосовувати санкції, щоб уможливити лише частковий взаємозалік. Вони повинні відображатися у відсотках на основі середніх кореляцій між діапазонами строків погашення тривалістю два роки, п'ять років, 10 років і 30 років кривої процентних ставок. Що більшою є різниця між строками погашення позицій, то більше необхідно застосовувати санкції до їхнього взаємозаліку, і тому відсотки повинні зростати.

(30) Позиції, модифікована дюрація яких є значно більшою, ніж модифікована дюрація всього портфеля, не відповідають інвестиційній стратегії АІФу, їх повне зведення не дозволяється. Таким чином, неприйнятним є зведення короткої позиції зі строком погашення 18 місяців (у межах діапазону погашення 1) з довгою позицією зі строком погашення 10 років (у межах діапазону погашення 3), якщо цільова дюрація АІФу становить близько двох років.

(31) Під час розрахування суми потенційних інвестиційних втрат, АІФи можуть спочатку визначити механізми хеджування. Деривативи, залучені до таких механізмів, відтак виключаються з розрахування суми потенційних інвестиційних втрат. АІФи повинні в механізмах хеджування використовувати точні розрахування. АІФи повинні не

використовувати правила дюраційного взаємозаліку під час розраховування хеджування. Правила дюраційного взаємозаліку можуть використовуватися для конвертації залишкових процентних деривативів в еквівалентні їм позиції базових активів.

(32) Відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, КАІФ повинен забезпечити, щоб потенційні ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, що виникають унаслідок його діяльності, належним чином покривалися або за допомогою додаткових власних коштів, або за допомогою страхування професійної відповідальності. Уніфіковане застосування цього положення вимагає спільного розуміння потенційних ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, що підлягають покриттю. У загальній специфікації ризиків, що виникають унаслідок професійної недбалості КАІФу, необхідно визначати особливості відповідних ризикових подій і встановлювати обсяг потенційної професійної відповідальності, в тому числі шкоди чи збитків, що заподіяли особи, що безпосередньо здійснюють діяльність, за яку КАІФ несе юридичну відповідальність, такі як директори КАІФу, його посадові особи чи працівники, та особи, що провадять діяльність за домовленістю про делегування з КАІФом. Згідно з положеннями Директиви 2011/61/ЄС на відповідальність КАІФу не повинні впливати делегування чи субделегування, а КАІФ повинен належним чином покривати професійні ризики, пов'язані з такими третіми особами, що за них він несе юридичну відповідальність.

(33) Щоб забезпечити спільне розуміння загальної специфікації, список прикладів повинен слугувати орієнтиром для визначення потенційних ризикових подій, пов'язаних з професійною відповідальністю. Такий список повинен охоплювати цілу низку подій, що є наслідком недбалості, помилок або упущень, такі як втрата документів, що засвідчують право власності на інвестиції, введення в оману чи порушення різних зобов'язань чи обов'язків, покладених на КАІФ. Він також повинен охоплювати неможливість запобігти, з використанням належних систем внутрішнього контролю, шахрайській поведінці в межах організації КАІФу. Шкода, що є результатом нездатності здійснити комплексну юридичну перевірку в достатньому обсязі щодо інвестиції, що виявилася шахрайською, призведе до виникнення професійної відповідальності КАІФу та повинна бути належним чином покрита. Проте збитки, понесені внаслідок зменшення вартості інвестиції через несприятливу кон'юнктуру ринку, не повинні підлягати покриттю. Список повинен також охоплювати оцінювання вартості у неналежний спосіб, що необхідно розуміти як неоцінення вартості, що порушує статтю 19 Директиви 2011/61/ЄС та відповідні делеговані акти.

(34) Відповідно до своїх обов'язків з управління ризиками, КАІФи повинні мати відповідні якісні механізми внутрішнього контролю щоб запобігати операційним збоєм, у тому числі ризикам, пов'язаним з професійною відповідальністю, чи зменшувати такі. Тому КАІФ повинен володіти, як частиною своєї політики управління ризиками, відповідними політиками та процедурами управління операційними ризиками, що відповідають характеру, масштабам і складності його підприємницької діяльності. Такі процедури та політики повинні в будь-якому разі сприяти створенню бази даних внутрішніх збитків для цілі оцінювання профілю операційного ризику.

(35) Щоб забезпечити належне покриття додатковими власними коштами і страхуванням професійної відповідальності потенційних ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, необхідно визначити кількісні мінімальні критерії для визначення належного рівня покриття. КАІФ визначає такі кількісні критерії як конкретний відсоток вартості портфелів АІФів, що ними він управляє, що розраховується як сума абсолютної вартості всіх активів усіх АІФів, що ними він управляє, незалежно від того, чи їх отримано шляхом використання левериджу, чи за гроші інвесторів. У цьому контексті деривативи необхідно оцінювати за їхньою ринковою ціною, оскільки їх може бути замінено за такою ціною. Оскільки покриття шляхом страхування професійної відповідальності за своїм характером є більш ненадійним, ніж покриття шляхом залучення додаткових власних коштів, необхідно застосовувати різні відсотки до двох різних інструментів, що використовуються для покриття ризику, пов'язаного з професійною відповідальністю.

(36) Щоб забезпечити ефективне страхування професійної відповідальності у межах

покриття збитків, що виникають внаслідок застрахованих подій, його повинна виконувати страхова компанія, уповноважена здійснювати страхування професійної відповідальності. Сюди належать страхові компанії ЄС і третіх країн, якщо їм дозволено надавати такі послуги страхування відповідно до права Союзу чи національного права.

(37) Для того, щоб забезпечити певну гнучкість під час розроблення належного страхування професійної відповідальності, КАІФ та страхова компанія повинні мати можливість узгодити положення, за умови що КАІФ сплатить визначену суму як першу частину будь-якого збитку (визначена франшиза). Коли такий розмір визначеної франшизи узгоджено, КАІФ повинен надати власні кошти, які відповідають визначеній сумі збитку, що її понесе КАІФ. Такі власні кошти необхідно надавати окрім початкового капіталу КАІФу та власних коштів, що їх повинен надати КАІФ відповідно до статті 9(3) Директиви 2011/61/ЄС.

(38) Принциповим є те, що достатність покриття за рахунок додаткових власних коштів або страхування професійної відповідальності необхідно переглядати щонайменше один раз на рік. Однак, КАІФові слід мати наявні процедури, що забезпечують постійний моніторинг загальної вартості портфелів АІФу, що ним він управляє, і постійне коригування відповідно до суми покриття ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, якщо буде виявлено істотні розбіжності. Крім того, компетентний орган держави-члена місцезнаходження КАІФу може зменшити чи збільшити мінімальну вимогу щодо додаткових власних коштів після врахування профілю ризику КАІФу, його історії збитків та достатності його додаткових власних коштів чи страхування професійної відповідальності.

(39) Директива 2011/61/ЄС вимагає від КАІФів діяти в найкращих інтересах АІФів, інвесторів АІФів та доброчесності ринку. Тому КАІФи повинні застосовувати належні політики та процедури, що дозволяють їм запобігати недоброчесним практикам, таким як прогнозування ринку (market timing) чи запізніла торгівля (late trading). Суб'єкти, що прогнозують ринок, користуються перевагами неактуальних або застарілих цін на цінні папери портфелю, що впливає на розрахування вартості чистих активів (ВЧА) АІФу, або скуповують і погашають паї АІФу протягом декількох днів, тим самим використовуючи спосіб, в який АІФ розраховує свою ВЧА. Запізніла торгівля передбачає розміщення замовлень на купівлю чи викуп паїв АІФів після визначеного моменту закінчення торгів, при цьому отримана ціна є ціною, прийнятою у такий момент. Обидві недоброчесні практики завдають шкоди інтересам довгострокових інвесторів, оскільки вони знижують їх прибуток і негативно впливають на прибутки АІФу, адже вони підвищують затрати на транзакції і порушують управління портфелем. КАІФи повинні також установити належні процедури для забезпечення ефективного управління АІФом та повинні діяти таким чином, щоб запобігати неналежним витратам, що їх може понести АІФ та його інвестори.

(40) Відповідно до підходу, що застосовується до керуючих UCITS, КАІФи повинні забезпечувати високий рівень сумлінності під час вибору та моніторингу інвестицій. Вони повинні володіти належними професійною компетентністю і знаннями у галузі активів, що в них інвестують АІФи. Для того, щоб забезпечити ухвалення інвестиційних рішень з дотриманням інвестиційної стратегії та, у застосовному випадку, ліміти ризику АІФів, що перебувають в управлінні, КАІФи повинні розробити у письмовій формі та реалізовувати політики і процедури забезпечення належної сумлінності. Слід переглядати та оновлювати такі політики і процедури на регулярній основі. Якщо КАІФи інвестують в конкретні типи активів на довгий термін, менш ліквідні активи, такі як нерухомість чи частки товариства, то необхідно також застосовувати вимоги щодо забезпечення належної сумлінності на стадії переговорів. Діяльність, що її провадить КАІФ до закриття угоди, необхідно належним чином документально оформлювати для того, щоб довести її відповідність економічному та фінансовому плану та, відтак, дюрації АІФу. КАІФи повинні вести протоколи відповідних зборів, попередню документацію та виконувати економічний і фінансовий аналіз для оцінювання здійсненності проекту та договірних зобов'язань.

(41) Вимогу щодо застосування КАІФами належних умінь, старанності та сумлінності необхідно також застосовувати, якщо КАІФ призначає первинного брокера чи контрагента.

КАІФ повинен обирати та призначати лише тих первинних брокерів і контрагентів, що підлягають постійному нагляду, є фінансово стійкими та мають необхідну організаційну структуру, що відповідає послугам, що повинні надаватися КАІФу або АІФу. Для того, щоб забезпечити відповідний захист інтересів інвесторів, важливо прояснити, що одним із критеріїв, за яким необхідно оцінювати фінансову надійність, є те, чи підлягають первинні брокери або контрагенти відповідному пруденційному нагляду, в тому числі відповідним вимогам щодо капіталу, та ефективному нагляду.

(42) Відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, що вимагає від КАІФів діяти чесно, справедливо та з належними уміннями, особи, що результативно керують підприємницькою діяльністю КАІФу, особи, що входять до складу керівного органу чи вищої ланки керівництва, якщо суб'єкти не мають керівного органу, повинні володіти достатніми знаннями, уміннями та досвідом для виконання своїх завдань, зокрема для розуміння ризиків, пов'язаних з діяльністю КАІФу. Відповідно до Зеленої книги Комісії щодо корпоративного управління у фінансовому секторі ⁽²⁾, особи, що результативно керують підприємницькою діяльністю КАІФу, повинні також приділяти достатньо часу виконанню своїх функцій у рамках КАІФу та діяти щиро, добросовісно та незалежно для, між іншим, ефективного оцінювання та оскарження рішень вищої ланки керівництва.

(43) Щоб забезпечити належне провадження відповідних видів діяльності, КАІФи повинні наймати працівників з необхідними уміннями, знаннями та компетентністю для виконання доручених їм завдань.

(44) КАІФи, що надають послуги з управління індивідуальним портфелем, повинні дотримуватися правил заохочення, встановлених у Директиві Комісії 2006/73/ЄС від 10 серпня 2006 року про імплементацію Директиви Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС щодо організаційних вимог і умов діяльності інвестиційних фірм та термінів, означених для цілей зазначеної Директиви ⁽³⁾. Для цілей узгодженості дія таких принципів повинна поширюватися на КАІФів, що надають послуги з управління спільним портфелем і маркетингу. Наявність, характер і розмір плати, комісії чи вигоди або, якщо розмір неможливо встановити, метод розрахування розміру, необхідно зазначати в річному звіті КАІФу.

(45) Інвестори АІФів повинні користуватися захистом, подібним до того, що ним користуються клієнти АІФів, що їм КАІФи надають послуги з управління індивідуальним портфелем, оскільки в такому разі вони повинні дотримуватися правил виконання у найкращий спосіб, встановлених у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2004/39/ЄС від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів, про зміни до Директив 85/611/ЄЕС і 93/6/ЄЕС і Директиви Європейського Парламенту і Ради 2000/12/ЄС і скасування Директиви Ради 93/22/ЄЕС ⁽⁴⁾ і Директиви 2006/73/ЄС. Проте необхідно враховувати відмінності між різними типами активів, що в них інвестують АІФи, оскільки виконання у найкращий спосіб не є доречним, наприклад, якщо КАІФ інвестує в нерухомість чи частки товариства, та інвестування здійснено після тривалих переговорів щодо умов угоди. Якщо немає вибору різних місць виконання, КАІФ повинен мати змогу довести компетентним органам і аудиторам, що немає вибору різних місць виконання.

(46) Для цілей відповідності вимогам, що застосовуються до керуючих UCITS, правила опрацювання замовлень та об'єднання і розподілення замовлень на здійснення транзакцій необхідно застосовувати до КАІФів під час здійснення управління спільним портфелем. Проте такі правила не повинні застосовуватися, якщо інвестиція в активи здійснюється після тривалих переговорів щодо умов угоди, таких як інвестиція в нерухомість, частки товариства чи незареєстровані на біржі компанії, оскільки в таких випадках жодне замовлення не виконується.

(47) Важливо визначити ситуації, що в них можуть виникнути конфлікти інтересів, зокрема

⁽²⁾ COM(2010) 284.

⁽³⁾ ОВ L 241, 02.09.2006, с. 26.

⁽⁴⁾ ОВ L 145, 30.04.2004, с. 1.

коли є ймовірність отримання фінансової вигоди чи уникнення фінансового збитку або надаються фінансові чи інші заохочення для управління діями КАІФу таким чином, щоб задовольняти певні інтереси за рахунок інтересів інших осіб, таких як інший АІФ, його клієнти, установи колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) або інші клієнти КАІФу.

(48) У політиці врегулювання конфліктів інтересів, установленій КАІФом, необхідно визначити ситуації, що в них види діяльності, що їх провадить КАІФ, можуть становити конфлікти інтересів, що призводять або не призводять до потенційних ризиків завдання шкоди інтересам АІФу чи інтересам його інвесторів. Щоб їх визначити, КАІФ повинен враховувати не лише діяльність з управління спільним портфелем, але й інші види діяльності, що на їх провадження йому було надано дозвіл, зокрема діяльність його уповноважених осіб у межах делегування та субделегування, зовнішнього оцінювача чи контрагента.

(49) Відповідно до підходу, розглянутого у Директиві Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС від 13 липня 2009 року про узгодження законів, підзаконних нормативно-правових актів і адміністративних положень щодо установ колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS) ⁽⁵⁾ для управлінських компаній UCITS і в Директиві 2004/39/ЄС про інвестиційні фірми, КАІФи повинні ухвалювати процедури та інструменти для того, щоб гарантувати провадження відповідними особами, що їх залучено до різних видів підприємницької діяльності, які можуть спричиняти конфлікти інтересів, таких видів діяльності на незалежному рівні відповідно до розміру та видів діяльності КАІФу.

(50) Суттєвим є вироблення загальних рамок, що згідно з ними необхідно управляти конфліктами інтересів, якщо вони виникають, та надавати інформацію про такі. Детальні кроки та процедури, що повинні дотримуватися в таких ситуаціях, необхідно прояснити в політиці врегулювання конфліктів інтересів, що її повинен встановити КАІФ.

(51) Одним із центральних компонентів системи управління ризиками є штатна служба управління ризиками. В інтересах узгодженості її завдання та обов'язки повинні бути подібними за характером до тих, що їх визначено в Директиві Комісії 2010/43/ЄС від 01 липня 2010 року про імплементацію Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/65/ЄС щодо організаційних вимог, конфліктів інтересів, провадження підприємницької діяльності, управління ризиками та змісту угоди між депозитарієм і управлінською компанією ⁽⁶⁾ щодо штатної служби управління ризиками в управлінських компаніях UCITS. Ця служба повинна відігравати основну роль у формуванні політики роботи з ризиками АІФу, моніторингу ризиків і вимірюванні ризиків для того, щоб забезпечувати відповідність рівня ризику профілю ризику АІФу на постійній основі. Штатна служба управління ризиками повинна мати необхідні повноваження і доступ до усієї відповідної інформації та тримати постійний зв'язок із вищою ланкою керівництва та керівним органом КАІФу для надання їм оновленої інформації, щоб вони могли вживати негайних виправних заходів у разі необхідності.

(52) Політика управління ризиками є ще однією опорою системи управління ризиками. Таку політику необхідно відповідним чином документально оформлювати та у ній необхідно пояснювати, зокрема, заходи та процедури, що використовуються для вимірювання ризиків та управління ними, захисні заходи для незалежної діяльності служби управління ризиками, техніки, що використовуються для управління ризиками, та деталі розподілу обов'язків у межах КАІФу для управління ризиками та операційних процедур. Для того, щоб забезпечити її дієвість, вища ланка керівництва повинна переглядати політику управління ризиками щонайменше раз на рік.

(53) Відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, службу управління ризиками необхідно функціонально та ієрархічно відокремити від операційних підрозділів. Відтак, необхідно прояснити, що таке відокремлення необхідно забезпечити на рівні керівного органу КАІФу та ті, хто діє у межах служби управління ризиками, не повинні виконувати будь-які конфліктні завдання чи нагляд за ними не повинна здійснювати особа, відповідальна за конфліктні

⁽⁵⁾ ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32.

⁽⁶⁾ ОВ L 176, 10.07.2010, с. 42.

функції.

(54) Суттєвим є визначення захисних заходів, що їх повинен вживати КАІФ за будь-яких обставин для того, щоб забезпечити незалежну діяльність служби управління ризиками та, зокрема, не повинні доручатися особам, що діють у межах служби управління ризиками, виконувати конфліктні обов'язки, а необхідно забезпечувати ухвалення ними рішень на підставі даних, що їх вони можуть належним чином оцінити, та можливості перегляду процесу вироблення й ухвалення рішень.

(55) Хоча Директива 2011/61/ЄС не накладає жодних інвестиційних обмежень на АІФи, ризиками, що їх несе кожен АІФ, не можна результативно управляти, якщо КАІФи заздалегідь не встановили ліміти ризиків. Ліміти ризику повинні відповідати профілю ризику АІФу та інформацію про них необхідно розкривати інвесторам згідно з Директивою 2011/61/ЄС.

(56) Для цілей узгодженості вимоги щодо визначення, вимірювання та моніторингу ризику ґрунтуються на подібних положеннях Директиви 2010/43/ЄС. КАІФи повинні враховувати належним чином можливу вразливість своїх технік та моделей вимірювання ризиків шляхом проведення стрес-тестів, тестів на історичних даних і аналізу сценаріїв. Якщо стрес-тести та аналіз сценаріїв виявляють особливу вразливість до визначеного комплексу обставин, КАІФи повинні вживати оперативних заходів та вчиняти коригувальні дії.

(57) Директива 2011/61/ЄС вимагає від Комісії визначати системи та процедури управління ліквідністю, що дозволяють КАІФу здійснювати моніторинг ризику ліквідності АІФу, за винятком випадків, коли АІФ є АІФом закритого типу, що не використовує леверидж, та забезпечувати відповідність профілю ліквідності інвестицій АІФу його базовим обов'язкам. Тому важливим є встановлення фундаментальних загальних вимог для всіх КАІФів, що їх застосування необхідно адаптувати до розміру, структури та характеру АІФів, що ними управляє відповідний КАІФ.

(58) КАІФи повинні мати змогу продемонструвати своїм компетентним органам наявність належних і дієвих політик та процедур управління ліквідністю. Це вимагає уважного розгляду характеру АІФу, у тому числі типу базових активів та розміру ризику ліквідності, що на нього наражається АІФ, масштабів і складності АІФу чи складності процесу ліквідації чи продажу активів.

(59) Системи та процедури управління ліквідністю можуть дозволяти КАІФам застосовувати інструменти та механізми, необхідні для роботи з неліквідними активами та пов'язаними з ними проблемами з визначенням вартості, щоб відповідати на запити на погашення. Такі інструменти та механізми можуть охоплювати, якщо це дозволено національним правом, обмеження з погашення (gates), часткові погашення, тимчасові позики, строки сповіщення та пули ліквідних активів. Відділення неліквідних активів від ліквідних (side pockets) та інші механізми, що в їх межах певні активи АІФу є предметом подібних домовленостей між АІФом і його інвесторами, необхідно розглядати як «спеціальні механізми», оскільки вони впливають на спеціальні права інвесторів АІФу на погашення. Призупинення АІФу не повинне розглядатися як спеціальний механізм, оскільки він застосовується до всіх активів АІФу та всіх інвесторів АІФу. Використання інструментів і спеціальних механізмів для управління ліквідністю повинне залежати від конкретних обставин і повинне відрізнятися залежно від характеру, масштабів та інвестиційної стратегії АІФу.

(60) Вимога щодо моніторингу управління ліквідністю базових установ колективного інвестування, що в них інвестують АІФи, разом з вимогами щодо впровадження інструментів і механізмів для управління ризиком ліквідності та визначення конфліктів інтересів між інвесторами, управління ними та моніторингу їх не можна застосовувати до КАІФів, що управляють АІФами закритого типу, незалежно від того, чи вони вважаються такими, що використовують леверидж. Звільнення від таких вимог щодо управління ліквідністю, пов'язаних з погашенням, повинне відображати відмінності в загальних умовах погашення інвесторів АІФу закритого типу та інвесторів АІФу відкритого типу.

(61) Використання мінімальних лімітів, пов'язаних з ліквідністю чи неліквідністю АІФу,

може бути дієвим інструментом моніторингу для деяких типів КАІФів. Власне перевищення ліміту не може вимагати вжиття КАІФом заходів, оскільки воно залежить від фактів, обставин і допустимих відхилень, встановлених КАІФом. Таким чином, ліміти можна використовувати на практиці у зв'язку з моніторингом середнього денного погашення відносно ліквідності фонду у днях за той самий період. Це також можна використати для моніторингу концентрації інвесторів для підтримання сценаріїв стрес-тестування. Такі ліміти можуть стати приводом для тривалого моніторингу чи вжиття виправного заходу, залежно від обставин.

(62) Стрес-тести повинні, за необхідності, симулювати нестачу ліквідності активів, а також нетипові запити на погашення. Нещодавні та очікувані у майбутньому підписки та погашення необхідно враховувати разом з впливом очікуваних результатів діяльності АІФу на аналогічні фонди, що провадять таку саму діяльність. КАІФ повинен аналізувати період часу, необхідний для виконання запитів на погашення у симульованих стресових сценаріях. КАІФ повинен також проводити стрес-тести ринкових чинників, таких як коливання валютного курсу, що можуть значно вплинути на кредитний профіль КАІФу чи АІФу та, як наслідок, на вимоги щодо застави. КАІФ повинен враховувати вразливість оцінювання вартості за стресових умов у межах свого підходу до стрес-тестування чи аналізу сценаріїв.

(63) Частота, що згідно з нею необхідно проводити стрес-тести, повинна залежати від характеру АІФу, інвестиційної стратегії, профілю ліквідності, типу інвестора та політики АІФу щодо погашення. Проте очікується, що такі тести проводитимуться щонайменше один раз на рік. Якщо результати стрес-тестів показують істотно вищі ризики ліквідності, ніж очікувалося, КАІФ повинен діяти в найкращих інтересах усіх інвесторів, беручи до уваги профіль ліквідності активів АІФу, рівень запитів на погашення і, за необхідності, відповідність політик і процедур управління ліквідністю.

(64) Директива 2011/61/ЄС вимагає від Комісії визначити спосіб, що згідно з ним необхідно узгодити інвестиційну стратегію, профіль ліквідності та політику погашення. Узгодженість цих трьох елементів забезпечено, якщо інвестори можуть погасити свої інвестиції відповідно до політики АІФу щодо погашення, що повинна охоплювати умови погашення як і за звичайних, так і за виняткових обставин, та у спосіб, що відповідає справедливому ставленню до інвесторів.

(65) Директива 2011/61/ЄС вимагає міжсекторальної узгодженості та усунення невідповідності між інтересами оригінаторів, що перетворюють позики в реалізовані цінні папери, та КАІФів, що інвестують в такі цінні папери чи інші фінансові інструменти від імені АІФів. Для досягнення такої мети було враховано відповідні положення Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/48/ЄС від 14 червня 2006 року щодо започаткування і провадження господарської діяльності кредитних установ ⁽⁷⁾, що в ній встановлено кількісні та якісні вимоги, яким повинні відповідати інвестори, що наражаються на кредитний ризик сек'юритизації, оригінатори та спонсори. Оскільки цей Регламент і відповідні положення Директиви 2006/48/ЄС переслідують ту саму ціль наближення інтересів оригінатора чи спонсора та інтересів інвесторів, суттєвим є узгоджене використання термінології в обох нормативних актах, а відтак терміни та означення, передбачені у Директиві 2006/48/ЄС, взято як джерело. З огляду на те, що Комітет європейських органів банківського нагляду, попередник Європейського органу банківського нагляду, надав детальні Настанови для тлумачення відповідних положень Директиви 2006/48/ЄС ⁽⁸⁾, для досягнення міжсекторальної узгодженості необхідно розтлумачити дійсні положення, що передбачають наближення інтересів оригінаторів, спонсорів і КАІФів, у світлі таких Настанов.

(66) Важливо, щоб транзакції з трансформування позик у реалізовані цінні папери не було структуровано таким чином, щоб запобігти застосуванню вимог, пов'язаних з інвестиціями в інструменти сек'юритизації. Тому покликання на інвестицію в реалізовані цінні папери чи інші

⁽⁷⁾ ОВ L 177, 30.06.2006, с. 1.

⁽⁸⁾ Комітет європейських органів банківського нагляду, Настанови до статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 року, <http://www.eba.europa.eu/cebs/media/Publications/Standards%20and%20Guidelines/2010/Application%20of%20Art.%20122a%20of%20the%20CRD/Guidelines.pdf>

фінансові інструменти на основі трансформованих позик, необхідно тлумачити не лише як юридично дійсне та зобов'язальне передання права власності на такі інструменти, а й як інвестицію, здійснену в матеріальному економічному сенсі у такий спосіб, щоб було охоплено будь-які інші форми синтетичних інвестицій та забезпечено їх відповідність конкретним вимогам. Щоб запобігти непорозумінням і узгодити формулювання з тими, що використовуються у банківському законодавстві, термін «прийняття потенційних інвестиційних втрат у вигляді кредитного ризику сек'юритизації» необхідно використовувати замість терміну «інвестиція в реалізовані цінні папери чи інші фінансові інструменти на основі трансформованих позик».

(67) У Директиві 2006/48/ЄС передбачено безпосереднє покладення вимог, що їх повинні дотримуватися установи, що діють як оригінатори, спонсори чи первинні кредитори сек'юритизації, на такі установи. Тому важливо встановити відповідні обов'язки КАІФу, що приймає потенційні інвестиційні втрати за результатами сек'юритизацій. Як наслідок, КАІФ повинен приймати потенційні інвестиційні втрати за результатами сек'юритизацій, лише якщо оригінатор, спонсор або первинний кредитор відкрито надав КАІФу інформацію про утримання істотної економічної частки в базовому активі, відоме як вимога щодо утримання. Крім того, КАІФ повинен забезпечити виконання різних якісних вимог, що їх покладено на спонсора та оригінатора в Директиві 2006/48/ЄС. Крім того, КАІФ повинен сам виконати якісні вимоги для того, щоб мати всебічне та глибоке розуміння інвестиції у позицію сек'юритизації та її базового інвестиційно загроженого фінансового інструменту. Для того, щоб цього досягнути, КАІФи повинні ухвалити своє інвестиційне рішення лише після забезпечення належної сумлінності, внаслідок чого вони повинні отримати відповідну інформацію та знання про відповідні сек'юритизації.

(68) Є обставини, що за них суб'єкти відповідають поняттю оригінатора чи спонсора або виконують функцію первинного кредитора; однак, інший суб'єкт, що не відповідає поняттю спонсора чи оригінатора та не виконує функцію первинного кредитора, але що його інтереси найбільш оптимально наближені до інтересів інвесторів, може прагнути виконати вимогу щодо утримання. Для забезпечення правової визначеності від такого іншого суб'єкта не повинне вимагатися виконання вимоги щодо утримання, якщо останню виконує оригінатор, спонсор або первинний кредитор.

(69) У разі порушення вимоги щодо утримання чи якісних вимог КАІФ повинен розглянути можливість застосування певної коригувальної дії, такої як хеджування, продаж інвестиційно загрозованих інструментів або скорочення потенційних інвестиційних втрат, чи звернення до сторони, що порушує вимогу щодо утримання, для відновлення виконання вимоги. Така коригувальна дія повинна завжди відповідати інтересам інвесторів та не передбачати жодного прямого обов'язку продати активи безпосередньо після того, як порушення стало очевидним, тим самим запобігаючи «продажу за пожежного стану». КАІФ повинен враховувати порушення під час розгляду здійснення інвестиції в подальшій транзакції, що до неї залучено сторону, що порушила вимогу.

(70) Для виконання вимог Директиви 2011/61/ЄС щодо визначення внутрішніх процедур та організаційних механізмів, що їх повинен застосовувати кожен КАІФ, необхідно зобов'язати КАІФи викласти у детально задокументованій формі організаційну структуру, що чітко розподіляє обов'язки, визначає контрольні механізми та забезпечує належний потік інформації між усіма залученими сторонами. КАІФи повинні також установити системи захисту інформації та забезпечити безперервність підприємницької діяльності. У межах установлення таких процедур і структур КАІФи повинні враховувати принцип пропорційності, що дозволяє пристосувати процедури, механізми та організаційну структуру відповідно до характеру, масштабів та складності підприємницької діяльності КАІФу і до характеру та спектру дій, що їх вони вчиняють у межах своєї підприємницької діяльності.

(71) Розкриття інформації інвесторам є надзвичайно важливим для захисту таких інвесторів, тому КАІФи повинні впроваджувати відповідні політики та процедури, щоб забезпечити достатньо детальне та виразне розкриття умов погашення, застосованих до конкретного АІФу,

інвесторам до здійснення ними інвестицій та у разі внесення значних змін. Це може передбачати розкриття інформації щодо строків сповіщення про погашення, деталей щодо періодів блокування, зазначення обставин, що за них звичайні механізми погашень не можна застосовувати чи їх може бути призупинено, та деталей щодо будь-яких заходів, що їх може брати до уваги керівний орган, таких як обмеження з погашення (gate), відділення неліквідних активів від ліквідних (side rocketing), оскільки вони впливають на спеціальні права інвесторів конкретного АІФу на погашення.

(72) Щоб забезпечити належне провадження відповідних видів діяльності КАІФи, зокрема, повинні використовувати відповідні електронні системи для того, щоб виконувати вимоги щодо ведення обліку портфельних транзакцій чи підписки та замовлень на погашення, і встановлювати, впроваджувати та підтримувати політики та процедури бухгалтерського обліку для того, щоб забезпечити розрахування вартості чистих активів відповідно до вимог Директиви 2011/61/ЄС та цього Регламенту.

(73) Для того, щоб забезпечити відповідність вимогам, що їх покладено на керуючих UCITS згідно з Директивою 2009/65/ЄС, керівному органу, вищій ланці керівництва чи, за необхідності, службі нагляду КАІФу необхідно доручити виконання подібних завдань з розподілом відповідних обов'язків. Проте таке розподілення обов'язків необхідно узгодити з роллю та обов'язками керівного органу, вищої ланки керівництва та служби нагляду відповідно до застосовного національного права. До складу вищої ланки керівництва можуть входити деякі чи всі члени керівного органу.

(74) КАІФ, незалежно від розміру та складності його підприємницької діяльності, повинен завжди дотримуватися вимоги щодо створення штатної та дієвої служби комплаєнсу. Проте деталі технічної та кадрової організації служби комплаєнсу необхідно пристосувати до характеру, масштабів і складності підприємницької діяльності КАІФу та характеру і спектру його послуг і видів діяльності. КАІФ не повинен створювати незалежний підрозділ комплаєнсу, якщо така вимога не відповідає розміру КАІФу чи характеру, масштабам і складності його підприємницької діяльності.

(75) Стандарти оцінювання вартості є різними для різних юрисдикцій і класів активів. Цей Регламент повинен доповнювати спільні загальні правила та встановлювати орієнтири для КАІФів під час розроблення та запровадження відповідних і узгоджених політик і процедур для належного та незалежного оцінювання вартості активів АІФів. У політиках та процедурах необхідно описувати обов'язки, ролі та відповідальність усіх осіб, залучених до оцінювання вартості, в тому числі зовнішніх оцінювачів.

(76) Вартість активів можна визначити у різний спосіб, у такий як покликання на ціни, що спостерігаються на активному ринку, чи оцінювання з використанням інших методик оцінювання вартості згідно з національним правом, правил чи установчих документів АІФу. Оскільки вартість індивідуальних активів та пасивів можна визначити за допомогою різних методик і отримати з різних джерел, КАІФ повинен встановити і описати методики оцінювання вартості, що він їх використовує.

(77) Якщо для оцінювання вартості активів використовується модель, у процедурах та політиках оцінювання вартості необхідно вказати основні властивості моделі. Перед використанням такої моделі вона повинна пройти процес затвердження, що його проводить внутрішня чи зовнішня особа, не залучена до процесу створення моделі. Особу необхідно вважати кваліфікованою для проведення процесу затвердження моделі, що її використовують для оцінювання вартості активів, якщо вона володіє відповідною компетентністю та досвідом у галузі оцінювання вартості активів з використанням таких моделей; така особа може бути аудитором.

(78) Оскільки АІФи діють у динамічному середовищі, де інвестиційні стратегії можуть змінюватися з часом, політики та процедури оцінювання вартості необхідно переглядати щонайменше один раз на рік і в будь-якому разі перед тим, як АІФи почнуть використовувати нову інвестиційну стратегію чи новий тип активу. Будь-яку зміну до політик і процедур

оцінювання вартості, в тому числі методики оцінювання вартості, необхідно вносити відповідно до заздалегідь визначеного процесу.

(79) КАІФ повинен забезпечити належне оцінювання вартості індивідуальних активів АІФу згідно з політиками і процедурами оцінювання вартості. Для деяких активів, особливо складних і неліквідних фінансових інструментів, ризик неналежного оцінювання вартості є вищим. Для врегулювання ситуації такого типу КАІФ повинен запровадити достатні механізми контролю для того, щоб забезпечити визначення вартості активів АІФу з належним ступенем об'єктивності.

(80) Розрахування вартості чистих активів на пай чи акцію здійснюється згідно з національним правом та/чи, у відповідному випадку, правилами або установчими документами фонду. Дія цього Регламенту поширюється лише на процедуру розрахування, а не на методику розрахування. КАІФ може сам здійснювати розрахування вартості чистих активів на пай чи акцію як частину адміністративних функцій, що їх він виконує для АІФу. Як альтернативний варіант, третю особу може бути призначено для адміністрування, у тому числі розрахування вартості чистих активів. Третя особа, що здійснює розрахування вартості чистих активів для АІФу, не повинна вважатися зовнішнім оцінювачем для цілей Директиви 2011/61/ЄС, якщо вона не оцінює вартість індивідуальних активів, у тому числі тих, що вимагають суб'єктивного судження, а використовує у процесі розрахування значення, що їх вона отримала від КАІФу, з джерел ціноутворення чи від зовнішнього оцінювача.

(81) Існують процедури оцінювання вартості, що їх можна виконувати щоденно, такі як оцінювання вартості фінансових інструментів, а також існують процедури оцінювання вартості, що їх не можна проводити з такою самою частотою, оскільки мають місце випущення, підписки, погашення і анулювання, наприклад оцінювання вартості нерухомості. Для встановлення частоти оцінювання вартості активів, що ними володіє фонд відкритого типу, необхідно враховувати відмінності в процедурах оцінювання вартості для типів активів, що ними володіє АІФ.

(82) Суворі вимоги та обмеження, що їх необхідно дотримуватися, якщо КАІФ має намір делегувати завдання з виконання функцій, викладено в Директиві 2011/61/ЄС. КАІФ за будь-яких обставин продовжує нести повну відповідальність за належне виконання делегованих завдань та їх відповідність Директиві 2011/61/ЄС та її імплементаційним інструментам. Тому КАІФ повинен гарантувати, що уповноважена особа виконує і застосовує стандарти якості, що їх застосовував би сам КАІФ. Також, за необхідності забезпечити виконання делегованих функцій за постійно високим стандартом, КАІФ повинен мати можливість припинити делегування та у домовленості про делегування необхідно, відтак, передбачити для КАІФу гнучкі права на припинення делегування. Обмеження та вимоги щодо делегування необхідно застосовувати до функцій управління, викладених у додатку I до Директиви 2011/61/ЄС, оскільки додаткові завдання, такі як адміністративні чи технічні функції, що допомагають у виконанні завдань з управління, наприклад логістична підтримка у формі прибирання, кейтерингу та закупівлі базових послуг чи продуктів, не повинні вважатися делегуванням функцій КАІФу. Іншими прикладами технічних або адміністративних функцій є придбання стандартного програмного забезпечення, що є у наявності¹, звернення до постачальників програмного забезпечення за оперативною допомогою *ad hoc* стосовно систем, що є у наявності, або надання допомоги у роботі з персоналом, такої як підбір тимчасових працівників чи опрацювання фонду заробітної плати.

(83) Щоб забезпечити високий рівень захисту інвесторів, крім підвищення ефективності провадження підприємницької діяльності КАІФу, усе делегування повинно ґрунтуватися на об'єктивних причинах. Оцінюючи ці причини, компетентні органи повинні розглянути структуру делегування та її вплив на структуру КАІФ та взаємодію делегованих видів діяльності з видами діяльності, що їх продовжує виконувати КАІФ.

(84) Для того, щоб оцінити, чи особа, що результативно провадить підприємницьку діяльність уповноваженої особи, має достатньо гідну репутацію, необхідно верифікувати провадження підприємницької діяльності особою, а також те, чи скоювала вона злочини,

пов'язані з фінансовою діяльністю. Будь-яку іншу відповідну інформацію щодо особистих якостей, що можуть негативно вплинути на провадження підприємницької діяльності особою, таку як сумніви в її щирості та добросовісності, необхідно брати до уваги під час оцінювання вимоги щодо достатньо гідної репутації.

(85) Інвестиційні компанії, що отримали дозволи згідно з Директивою 2009/65/ЄС, не вважаються установами, що отримали дозволи чи були зареєстровані для цілей управління активами та підлягають нагляду, оскільки їм не дозволено займатися діяльністю, що не є управлінням спільним портфелем за зазначеною Директивою. Так само АІФ з внутрішнім управлінням не повинен класифікуватися як така установа, оскільки він не повинен займатися діяльністю, що не є внутрішнім управлінням АІФом.

(86) Якщо делегування стосується управління портфелем чи управління ризиками, що є основними видами підприємницької діяльності КАІФу, і тому мають велике значення для захисту інвесторів і для системного ризику, крім вимог статті 20(1) Директиви 2011/61/ЄС, компетентний орган держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовий орган підприємства третьої країни повинні укласти домовленість про співпрацю на основі письмової угоди. Необхідно укласти домовленість перед здійсненням делегування. У детальних положеннях цієї угоди необхідно врахувати міжнародні стандарти.

(87) Письмові домовленості повинні передбачати для компетентних органів право проводити виїзні інспекції, у тому числі надсилати запит до наглядового органу установи третьої країни, що йому делеговано функції, на проведення виїзних інспекцій і надсилати запит на отримання дозволу від наглядового органу третьої країни самостійно провести інспекцію чи супроводжувати персонал наглядового органу третьої країни для того, щоб допомогти йому у проведенні виїзних інспекцій.

(88) На основі зобов'язань, встановлених у Директиві 2011/61/ЄС, КАІФи повинні завжди діяти в найкращих інтересах АІФів чи інвесторів АІФів, що ними вони управляють. Тому делегування необхідно дозволяти, лише якщо воно не перешкоджає КАІФу діяти чи управляти АІФом у найкращих інтересах інвесторів.

(89) Щоб підтримувати високий стандарт захисту інвесторів, необхідно враховувати можливі конфлікти інтересів у межах будь-якого делегування. Для визначення ситуацій, що могли б призвести до суттєвого конфлікту інтересів, еталони слід встановлювати за кількома критеріями. Такі критерії слід розуміти як невичерпні і такі, що означають, що несуттєві конфлікти інтересів є також значимими для цілей Директиви 2011/61/ЄС. Таким чином, виконання функцій комплаєнсу чи аудиту необхідно вважати таким, що конфліктує із завданнями з управління портфелем, тоді як вирівнювання ринку чи андеррайтинг необхідно вважати такими, що суперечать управлінню портфелем або управлінням ризиками. Такий обов'язок не обмежує обов'язок уповноваженої особи щодо функційного та ієрархічного розмежування завдань з управління портфелем і управління ризиками відповідно до положень статті 15 Директиви 2011/61/ЄС.

(90) Вимоги, що застосовуються до делегування завдання з виконання функцій від імені КАІФу, необхідно застосовувати *mutatis mutandis*, якщо уповноважена особа субделегує будь-яку з делегованих їй функцій, а також у разі будь-якого подальшого субделегування.

(91) Щоб забезпечити в будь-якому разі виконання КАІФом функції з управління інвестиціями, КАІФ не повинен делегувати свої функції такою мірою, що, по суті, його більше не можна було б вважати керуючим АІФ і такою мірою, що він стане суто формальним суб'єктом. КАІФ повинен за будь-яких обставин володіти достатніми ресурсами для ефективного нагляду за виконанням делегованих функцій. КАІФ повинен сам виконувати функції з управління інвестиціями, мати необхідні компетентність та ресурси, володіти повноваженнями на ухвалення рішень, що є відповідальністю вищої ланки керівництва, та виконувати функції вищої ланки керівництва, що можуть охоплювати впровадження загальної інвестиційної політики та інвестиційних стратегій.

(92) Оцінювання структури делегування є складним завданням, що повинно ґрунтуватися на

низці критеріїв для формування компетентними органами власного судження. Така комбінація повинна враховувати різноманітність структур і інвестиційних стратегій фондів на території Союзу. ESMA може розробляти настанови для забезпечення узгодженого оцінювання структур делегування на території Союзу.

(93) Комісія здійснює моніторинг процесу застосування критеріїв і їхнього впливу на ринки. Комісія повинна переглядати ситуацію через два роки та, якщо виникне необхідність, повинна вживати належних заходів для подальшого визначення умов, що згідно з ними необхідно вважати, що КАІФ делегував свої функції у тому масштабі, у якому він став формальним суб'єктом, та його більше не можна вважати керуючим АІФу.

(94) У Директиві 2011/61/ЄС встановлено широкий спектр вимог до депозитарію АІФу для забезпечення високого рівня захисту інвесторів. Тому необхідно чітко встановити відповідні конкретні права та обов'язки депозитарію, КАІФу та/або, у відповідному випадку, АІФу і третіх осіб. Письмовий договір повинен містити всю детальну інформацію, необхідну для належного зберігання всіх активів АІФу депозитарієм або третьою особою, що їй делеговано функції відповідального зберігання відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, і для депозитарію для належного виконання його функцій нагляду та контролю. Для того, щоб дозволити депозитарію оцінювати ризик депозитарного зберігання, та здійснювати його моніторинг, в договорі необхідно зазначити достатньо детальну інформацію про категорії активів, що в них може інвестувати АІФ, та географічні регіони, що в них планує інвестувати АІФ. Договір повинен також містити деталі процедури врегулювання проблем на вищих рівнях. Таким чином, депозитарій повинен попереджати КАІФ про будь-який значний ризик, виявлений у певній системі розрахунків ринку. Щодо припинення дії договору в ньому необхідно відобразити той факт, що припинення дії договору є крайньою мірою депозитарію, якщо він не впевнений, що активи достатньо захищено. Договір також повинен запобігати виникненню ризику недобросовісності, що полягає в ухваленні КАІФом інвестиційних рішень не зважаючи на ризики депозитарного зберігання, на тій підставі, що депозитарій був би відповідальним у більшості випадків. Для того, щоб підтримувати високий рівень захисту інвесторів, вимогу з викладенням деталей щодо моніторингу третіх осіб необхідно застосовувати до всього ланцюга депозитарного зберігання.

(95) Депозитарій, заснований у третій країні, повинен підлягати публічному пруденційному регулюванню та пруденційному нагляду, що здійснює наглядовий орган, що є компетентним у проведенні постійного нагляду, розслідувань та накладенні санкцій. Якщо такий нагляд за депозитарієм передбачає залучення декількох наглядових органів, один наглядовий орган повинен діяти як контактний пункт для цілей Директиви 2011/61/ЄС та всіх делегованих і імплементаційних інструментів, ухвалених на її виконання.

(96) Європейська Комісія повинна оцінювати права третьої країни відповідно до останнього підпараграфу статті 21(6) Директиви 2011/61/ЄС шляхом порівняння критеріїв надання дозволу та умов ведення поточної діяльності, застосованих до депозитарію в третій країні, з відповідними вимогами, застосованими відповідно до права Союзу до кредитних установ та/або, у відповідному випадку, до інвестиційних фірм щодо доступу до підприємницької діяльності депозитарію та виконання функцій депозитарію, для встановлення того, чи мають місцеві критерії таку саму силу, що і критерії, встановлені відповідно до права Союзу. Європейська Комісія може оцінювати депозитарій, що підлягає пруденційному нагляду та отримав ліцензію в третій країні за локальною категорією, відмінною від кредитної установи чи інвестиційної фірми, для встановлення того, чи мають відповідні положення права третьої країни таку саму силу, що і положення права Союзу щодо кредитних установ та/або, у відповідному випадку, інвестиційних фірм.

(97) Для того, щоб депозитарій мав чітке уявлення про всі надходження та відтоки грошових коштів АІФу у будь-якому випадку, КАІФ повинен забезпечити отримання депозитарієм без зайвих зволікань точної інформації про всі грошові потоки, у тому числі від будь-якої третьої особи, що в ній відкрито рахунок грошових коштів АІФу.

(98) Для того, щоб здійснювати належний моніторинг грошових потоків АІФу, до обов'язку

депозитарію входить переконатися у тому, що розроблено та ефективно впроваджено процедури для відповідного моніторингу потоків грошових коштів АІФу і що ці процедури періодично переглядаються. Зокрема, депозитарій повинен переглянути процедуру звірення, щоб переконатися, що процедура є прийнятною для АІФу і вона проводиться через відповідні проміжки часу з урахуванням характеру, масштабів і складності АІФу. У межах такої процедури необхідно, наприклад, порівнювати один за одним кожний потік грошових коштів, як зазначено у виписках з банківського рахунку, з потоками грошових коштів, зазначеними в рахунках АІФу. Якщо звірення здійснюються щоденно, як у більшості АІФів відкритого типу, депозитарій повинен здійснювати своє звірення також щоденно. Депозитарій повинен, зокрема, здійснювати моніторинг розбіжностей, виявлених під час процедур звірення, та вжитих коригувальних заходів для повідомлення без зайвих зволікань КАІФу про будь-яке відхилення від норми, що його не було виправлено, та здійснення повного перегляду процедур звірення. Такий перегляд необхідно здійснювати щонайменше один раз на рік. Депозитарій повинен також своєчасно виявляти значні грошові потоки та, зокрема ті, що можуть не відповідати операціям АІФу, такі як зміни в позиціях активів АІФу чи підписах і погашеннях, та повинен періодично отримувати виписки з рахунків грошових коштів і перевіряти узгодженість своїх власних облікові записів щодо грошових позицій з відповідними обліковими записами КАІФу. Депозитарій повинен оновлювати свої облікові записи згідно зі статтею 21(8)(b) Директиви 2011/61/ЄС.

(99) Депозитарій повинен забезпечити отримання та обліковування усіх платежів, здійснених інвесторами чи від їхнього імені у зв'язку з підпискою на акції або паї АІФу, на один або більше рахунків грошових коштів згідно з Директивою 2011/61/ЄС. Таким чином, КАІФ повинен забезпечити надання депозитарію відповідної інформації, необхідної для належного моніторингу отримання платежів інвесторів. КАІФ повинен забезпечити, щоб депозитарій отримував цю інформацію без зайвих зволікань, коли третя особа отримує замовлення на погашення чи випуск акцій чи паїв АІФу. Тому суб'єкт, відповідальний за підписку на акції або паї АІФу і їх погашення, повинен передавати інформацію в кінці робочого дня депозитарію для запобігання будь-якому неправомірному використанню платежів інвесторів.

(100) Залежно від типу активів, що підлягають зберіганню, активи повинні перебувати на депозитарному зберіганні, як у випадку з фінансовими інструментами, що їх можна зареєструвати на рахунку фінансових інструментів або можна фізично передати депозитарію згідно з Директивою 2011/61/ЄС, або піддати верифікації на право власності та обліку. Депозитарій повинен зберігати всі фінансові інструменти АІФу або КАІФу, що діє від імені АІФу, що їх можна зареєструвати чи зберігати на рахунку прямо чи опосередковано від імені депозитарію чи третьої особи, що їй делеговано функції депозитарного зберігання, особливо на рівні центрального депозитарію цінних паперів. Крім цих ситуацій, на депозитарному зберіганні повинні перебувати ті фінансові інструменти, що їх зареєстровано безпосередньо самим емітентом або його агентом на ім'я депозитарію чи третьої особи, що їй делеговано функції депозитарного зберігання. Ті фінансові інструменти, що, відповідно до застосовного національного права, зареєстровано лише на ім'я АІФу емітентом або його агентом, такі як інвестиції фондів прямих інвестицій та фондів венчурного капіталу у незареєстровані на біржі компанії, не повинні перебувати на депозитарному зберіганні. Усі фінансові інструменти, що їх можна фізично передати депозитарію, повинні перебувати на депозитарному зберіганні. Якщо умови, що за них фінансові інструменти повинні перебувати на депозитарному зберіганні, виконано, фінансові інструменти, що їх надано третій особі як заставу чи що їх надає третя особа на користь АІФу, повинні також перебувати на депозитарному зберіганні у самому депозитарії чи третьої особи, що їй делеговано функції депозитарного зберігання, доки вони перебувають у власності АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу. Також фінансові інструменти, що перебувають у власності АІФу чи КАІФу від імені АІФу, що стосовно них АІФ або КАІФ від імені АІФу надав свою згоду на повторне використання депозитарієм, залишаються на депозитарному зберіганні до тих пір, доки не буде реалізовано право на повторне використання.

(101) Фінансові інструменти, що перебувають на депозитарному зберіганні, повинні підлягати належній ретельності та захисту за будь-яких обставин. Щоб забезпечити правильне оцінення ризику депозитарного зберігання депозитарій, проявляючи належну ретельність, повинен, зокрема, знати, які треті особи входять до ланцюга депозитарного зберігання, забезпечити виконання обов'язків із належної сумлінності та розмежування в межах усього ланцюга зберігання, забезпечити наявність у себе відповідного права доступу до книг і облікових записів третіх осіб, що їм делеговано функції депозитарного зберігання, забезпечити дотримання цих вимог, документально оформити всі ці обов'язки, надати ці документи КАІФу і звітувати йому.

(102) Для того, щоб запобігти ухиленню від вимог Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій повинен застосовувати обов'язки відповідального зберігання до базових активів фінансових структур та/або, у відповідному випадку, правових структур, що їх прямо чи опосередковано контролює АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу. Таке положення про наскрізний підхід не слід застосовувати до структур «фонд фондів» або «фонд-розпорядник — фонд-фідер», за умови що в них є депозитарій, що належним чином здійснює відповідальне зберігання активів фонду.

(103) Депозитарій повинен за будь-яких обставин мати всебічний огляд усіх активів, що не є фінансовими інструментами, які повинні перебувати на депозитарному зберіганні. Такі активи підпадали б під зобов'язання верифікувати право власності та вести облік за Директивою 2011/61/ЄС. Прикладами таких активів є матеріальні активи, що не кваліфікуються як фінансові інструменти за Директивою 2011/61/ЄС чи які фізично неможливо передати депозитарію, фінансові угоди, такі як деривативи, депозити грошових коштів чи інвестиції у приватні компанії та частки в партнерствах.

(104) Щоб досягнути достатнього ступеня впевненості в тому, що АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, дійсно є власником активів, депозитарій повинен переконатися, що він отримує всю інформацію, що її вважає необхідною, щоб пересвідчитися в тому, що АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу, володіє правом власності на актив. Ця інформація може бути примірником офіційного документа, який підтверджує, що АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу, є власником активу, чи будь-яке офіційне та надійне підтвердження, що його депозитарій вважає доцільним. За необхідності, депозитарій повинен надсилати запит на отримання додаткового підтвердження від АІФу чи КАІФу, або, у відповідному випадку, від третьої особи.

(105) Депозитарій повинен вести облік усіх активів, що на них, як він переконався, АІФ володіє правом власності. Він може розробити процедуру для отримання інформації від третіх осіб, за якої процедури, що забезпечують неможливість передання активів без повідомлення депозитарію чи третьої особи, що їй делеговано функції відповідального зберігання, про такі операції, можуть бути реалізовані у випадку АІФів, що нечасто проводять транзакції та/чи, у відповідному випадку, проводять транзакції, що є предметом переговорів до проведення розрахування. Вимога щодо доступу до документального підтвердження кожної транзакції третьої особи може бути доречною для АІФів, що частіше проводять операції у межах портфелю, такі як інвестиції у зареєстровані на біржі деривативи.

(106) Для того, щоб забезпечити можливість виконання депозитарієм свої обов'язків, слід прояснити завдання, передбачені в статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, та, зокрема, механізми контролю другого рівня, що їх повинен застосовувати депозитарій. Такі завдання не повинні запобігати здійсненню депозитарієм верифікації *ex-ante* (на підставі прогнозованих величин) у необхідних на його думку випадках та за погодженням із КАІФом. Для того, щоб забезпечити можливість виконання своїх обов'язків, депозитарій повинен встановити свою власну процедуру врегулювання проблем на вищих рівнях для врегулювання ситуацій, що в них було виявлено порушення. Така процедура повинна забезпечити повідомлення компетентних органів про будь-які істотні порушення. Обов'язки депозитарію з нагляду за третіми особами, визначені у цьому Регламенті, не обмежують обов'язки, покладені на КАІФ за Директивою 2011/61/ЄС.

(107) Депозитарій повинен перевіряти відповідність кількості випущених паїв або акцій отриманим надходженням від підписки. Крім того, щоб забезпечити отримання платежів,

здійснених інвесторами у зв'язку з підпискою, депозитарій повинен надалі забезпечити виконання ще одного звіряння замовлень на підписку та надходжень від підписки. Таке саме звіряння необхідно здійснювати у зв'язку із замовленнями на погашення. Депозитарій повинен також перевіряти, чи відповідає кількість паїв або акцій на рахунках АІФу кількості паїв або акцій, що перебувають в обігу згідно з реєстром АІФу. Депозитарій повинен відповідно адаптувати свої процедури, враховуючи частоту підписок і погашень.

(108) Депозитарій повинен вживати всіх необхідних заходів, щоб забезпечити ефективне впровадження належних політик та процедур оцінювання вартості активів АІФу шляхом проведення вибіркового перевірок чи порівняння узгодженості зміни у розрахуванні вартості чистих активів протягом певного часу зі зміною еталону. Установлюючи свої процедури, депозитарій повинен мати чітке розуміння методик оцінювання вартості, що їх використовує КАІФ чи зовнішній оцінювач для оцінювання вартості активів АІФу. Частота таких перевірок повинна відповідати частоті оцінювання вартості активів АІФу.

(109) На підставі свого обов'язку здійснювати нагляд за Директивою 2011/61/ЄС депозитарій повинен установити процедуру верифікації *ex-post* (на підставі фактичних величин) дотримання АІФом застосовного права та регламентів, а також правил і установчих документів АІФу. Це поширюється на такі сфери як перевірка відповідності інвестицій АІФу його інвестиційним стратегіям, як це описано в правилах і документах-пропозиціях АІФу, і забезпечення того, що АІФ не порушує свої інвестиційні обмеження, якщо такі є. Депозитарій повинен здійснювати моніторинг транзакцій АІФу та розслідувати будь-які нетипові транзакції. Якщо ліміти чи обмеження, встановлені в застосовному національному праві чи регламентах або правилах та установчих документах АІФу, порушено, депозитарій повинен, наприклад, отримати від КАІФу доручення щодо відміни транзакції, здійсненої з порушенням, за власний кошт. Цей Регламент не перешкоджає депозитарію ухвалювати підхід *ex-ante* (на підставі прогнозів) у необхідних на його думку випадках та за погодженням із КАІФом.

(110) Депозитарій повинен забезпечити розрахування прибутку точно згідно з Директивою 2011/61/ЄС. Для того, щоб досягнути цієї мети депозитарій повинен забезпечити належне здійснення розподілу прибутку і, якщо виявлено помилку, вжиття КАІФом належних виправних заходів. Після того як депозитарій це забезпечив, він повинен перевірити завершеність та точність розподілу, зокрема, виплати дивідендів.

(111) У межах делегування функцій відповідального зберігання, що пов'язані з іншими активами, відповідно до Директиви 2011/61/ЄС делегування, ймовірно, в більшості випадків стосуватиметься адміністративних функцій. Якщо депозитарій делегує функції ведення обліку, він, відтак, буде зобов'язаний впровадити та застосувати відповідну та документально оформлену процедуру для того, щоб забезпечити дотримання уповноваженою особою вимог статті 21(11)(d) Директиви 2011/61/ЄС за будь-яких обставин. Для того, щоб забезпечити достатній рівень захисту активів, необхідно встановити певні принципи, які необхідно застосовувати до делегування функцій відповідального зберігання. Щодо делегування обов'язків із депозитарного зберігання, важливо встановити деякі ключові принципи, що їх необхідно ефективно застосовувати у межах всього процесу делегування. Такі принципи не можна розглядати як вичерпні ні у межах установлення всіх деталей щодо застосування депозитарієм належних умінь, старанності та сумлінності, ні у межах визначення кроків, що їх повинен зробити депозитарій у зв'язку з цими принципами. Обов'язок здійснювати на постійній основі моніторинг третьої особи, що їй було делеговано функції відповідального зберігання, повинен передбачати верифікацію того, що ця третя особа правильно виконує всі делеговані функції та дотримується положень договору про делегування. Третя особа повинна діяти щиро, добросовісно, у найкращих інтересах АІФу і його інвесторів, з дотриманням регулятивних вимог і вимог щодо нагляду та повинна проявляти старанність, сумлінність та уміння, що зазвичай очікуються від доволі розсудливого суб'єкта такої фінансової професії за схожих обставин. Депозитарій повинен переглядати, між іншим, елементи, що їх було оцінено під час процесу відбору та призначення, та представляти їх у широкому контексті шляхом порівняння їх з розвитком ринку. Форма регулярного перегляду повинна відображати обставини так, щоб депозитарій мав змогу належним чином оцінити ризики, пов'язані з

рішенням доручити активи третій особі. Частоту перегляду необхідно підібрати таким чином, щоб вона завжди відповідала кон'юктурі ринку та пов'язаним ризикам. Щоб ефективно відреагувати на можливу неплатоспроможність третьої особи, депозитарій повинен підготувати план в екстрених ситуаціях, у тому числі розробку альтернативних стратегій і можливий відбір альтернативних постачальників, у разі необхідності. Хоча такі заходи можуть зменшити ризик депозитарного зберігання, що на нього наражається депозитарій, вони не змінюють обов'язку повернути фінансові інструменти чи сплатити відповідну суму в разі їх втрати, що залежить від того, чи виконано вимоги статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС.

(112) У межах делегування функцій відповідального зберігання, депозитарій повинен забезпечити виконання вимог статті 21(11)(d)(iii) Директиви 2011/61/ЄС і належне розмежування активів клієнтів-АІФів депозитарію. Цей обов'язок повинен, зокрема, забезпечити уникнення втрати активів АІФу внаслідок неплатоспроможності третьої особи, що їй делеговано функції відповідального зберігання. Для того, щоб звести до мінімуму такий ризик у країнах, що в них право щодо неплатоспроможності не визнає наслідків розмежування, депозитарій повинен здійснити подальші кроки. Депозитарій може розкрити інформацію АІФові і КАІФові, що діє від імені АІФу, таким чином, щоб такі аспекти ризику депозитарного зберігання було належно враховано в інвестиційному рішенні, чи вжити допустимих у місцевих юрисдикціях заходів для забезпечення якомога кращого захисту активів від неплатоспроможності відповідно до місцевого права. Крім того, депозитарій може забороняти тимчасові дефіцити активів клієнтів, використовувати буфери чи впроваджувати механізми, що забороняють використання дебетового сальдо для одного клієнта для компенсації кредитового сальдо для іншого. Хоча такі заходи можуть зменшити ризик депозитарного зберігання, що на нього наражається депозитарій у межах делегування функцій депозитарного зберігання, вони не змінюють обов'язку повернути фінансові інструменти чи сплатити відповідну суму в разі їх втрати, що залежить від того, чи виконано вимоги Директиви 2011/61/ЄС.

(113) Відповідальність депозитарію відповідно до другого підпараграфу статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС настає у разі втрати фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні, власне депозитарієм або третьою особою, що їй делеговано депозитарне зберігання, за умови що депозитарій не доведе, що така втрата є результатом зовнішньої події поза межами розумного контролю, що її наслідків не можна було б уникнути попри вжиття всіх обґрунтованих зусиль, спрямованих проти її настання. Таку втрату необхідно відрізнити від інвестиційної втрати, що її несуть інвестори внаслідок зниження вартості активів як результату інвестиційного рішення.

(114) Для констатації втрати як такої важливим є те, щоб втрата була остаточною та не існувало жодної можливості для відновлення фінансового активу. Таким чином, ситуації, коли фінансовий інструмент є лише тимчасово недоступним або замороженим, не можна вважати втратою у розумінні статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС. На противагу цьому, можна визначити три типи ситуацій, коли втрату необхідно вважати остаточною: якщо фінансового інструменту більше не існує чи ніколи не існувало; якщо фінансовий інструмент існує, але АІФ остаточно втратив своє право власності на нього; якщо АІФ має право власності, проте більше не може передати право власності на фінансовий інструмент чи створити обмежені речові права на фінансовий інструмент на постійній основі.

(115) Вважається, що фінансового інструменту більше не існує, наприклад, якщо він зникнув унаслідок бухгалтерської помилки, що її не можна виправити, чи якщо його ніколи не існувало, а право власності АІФу було зареєстровано на підставі підроблених документів. Ситуації, коли втрату фінансових інструментів спричинено шахрайською поведінкою, необхідно вважати втратою.

(116) Жодну втрату не можна констатувати, якщо фінансовий інструмент було замінено іншим фінансовим інструментом або конвертовано в нього, наприклад в ситуаціях, коли акції анульовано чи замінено випускненням нових акцій у процесі реорганізації компанії. АІФ не можна вважати фондом, що його позбавили права власності на фінансовий інструмент на постійній основі, якщо АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу, законно передав право власності

третьої особі. Якщо розмежується юридичне право власності та бенефіціарне право власності на активи, поняття втрати повинно стосуватися втрати бенефіціарного права власності.

(117) Лише у разі настання зовнішньої події поза межами розумного контролю депозитарію, що її наслідків не можна було б уникнути попри вжиття усіх обґрунтованих зусиль, спрямованих проти цього, депозитарій може уникнути відповідальності відповідно до статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС. Депозитарій повинен довести, що ці умови виконано у сукупності, щоб бути звільненим від відповідальності.

(118) Спочатку необхідно визначити, чи була подія, що призвела до втрати, зовнішньою. На відповідальність депозитарію не повинно впливати делегування, і, тому, подію необхідно вважати зовнішньою, якщо вона не виникла внаслідок будь-якої дії або будь-якого упущення депозитарію чи третьої особи, що їй було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні. Також необхідно оцінити, чи перебуває подія поза межами розумного контролю, шляхом верифікації відсутності будь-якої можливості, що її розсудливий депозитарій міг розумно використати, щоб запобігти виникненню події. У межах цих кроків як природні явища, так і дії органу публічної влади можна розглядати як зовнішні події поза межами розумного контролю. Таким чином, у контексті неплатоспроможності третьої особи, що їй делеговано депозитарне зберігання, право країни, що в ній інструменти перебували на депозитарному зберіганні, що не визнає наслідки належно реалізованого розмежування, розглядається як зовнішня подія поза межами розумного контролю. На противагу цьому втрату, спричинену неможливістю застосувати вимоги щодо розмежування, встановлені в статті 21(11)(d) (iii) Директиви 2011/61/ЄС, чи втрату активів у зв'язку з дестабілізацією діяльності третьої особи на підставі її неплатоспроможності не можна розглядати як зовнішні події поза межами розумного контролю.

(119) Зрештою, депозитарій повинен довести, що втрати не можна було уникнути попри вжиття усіх обґрунтованих зусиль, спрямованих проти цього. У цьому контексті, депозитарій повинен повідомити КАІФ та вжити відповідних заходів залежно від обставин. Наприклад, у ситуації, коли депозитарій переконаний, що єдиний відповідний захід — це позбутися фінансових інструментів, депозитарій повинен належним чином повідомити КАІФ, що повинен, у свою чергу, надати депозитарію доручення у письмовій формі про те, чи продовжувати зберігання фінансових інструментів чи позбутися їх. Інвесторам АІФу необхідно без зайвих зволікань звітувати про будь-яке доручення депозитарію щодо продовження зберігання активів. КАІФ чи АІФ повинні у належний спосіб враховувати рекомендації депозитарію. Залежно від обставин, якщо депозитарій залишається занепокоєним тим, що рівень захисту фінансового інструменту є недостатнім, незважаючи на численні попередження, він повинен обміркувати подальші можливі заходи, такі як припинення дії договору, за умови що АІФові надано період часу для пошуку іншого депозитарію згідно з національним правом.

(120) Щоб забезпечити такий самий рівень захисту інвесторів, ті самі критерії необхідно застосовувати і до уповноваженої особи, що їй депозитарій на договірній підставі передав свою відповідальність. Тому для того, щоб зняти з себе відповідальність згідно зі статтею 21(12) Директиви 2011/61/ЄС, уповноважена особа повинна довести, що вона виконує у сукупності ті самі умови.

(121) Депозитарію дозволяється за певних обставин зняти з себе відповідальність за втрату фінансових інструментів, що перебувають на депозитарному зберіганні у третьої особи, що їй було делеговано депозитарне зберігання. Щоб дозволити таке зняття відповідальності, повинна бути об'єктивна причина для договірного закріплення такого зняття, що на нього погоджуються депозитарій і АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу. Слід встановити об'єктивну причину для кожного зняття відповідальності з урахуванням конкретних обставин, що за них було делеговано депозитарне зберігання.

(122) Розглядаючи об'єктивну причину, необхідно встановити правильний баланс для того, щоб забезпечити можливість ефективного використання договірного положення про зняття відповідальності, за необхідності, та вжиття належних захисних заходів, щоб уникнути будь-якого неправомірного використання депозитарієм договірного положення про зняття

відповідальності. Договірне положення про зняття відповідальності за жодних обставин не можна використовувати для ухилення від вимог щодо відповідальності депозитарію, передбачених у Директиві 2011/61/ЄС. Депозитарій повинен довести, що він був вимушеним делегувати депозитарне зберігання третій особі в зв'язку з особливими обставинами. Договірне положення про звільнення від відповідальності необхідно завжди прописувати в найкращих інтересах АІФу чи його інвесторів, і АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу, повинен чітко зазначити, що вони діють в таких найкращих інтересах. Приклади сценаріїв повинні відображати ситуації, коли депозитарія можна вважати таким, що не має інших альтернатив, окрім як делегувати депозитарне зберігання третім особам.

(123) Важливо, щоб компетентні органи отримували належну та достатню інформацію для відповідного та узгодженого провадження наглядової діяльності щодо КАІФів та ризиків, пов'язаних з ними. Також, оскільки діяльність КАІФів може мати наслідки за кордоном та для фінансових ринків, компетентні органи повинні здійснювати ретельний моніторинг КАІФів і АІФів для вжиття відповідних заходів для уникнення накопичення системних ризиків. Підвищення прозорості та узгодженості у межах положень про звітування та розкриття відповідної інформації, як це визначено в імплементаційних інструментах, повинно надавати можливість компетентним органам виявляти та реагувати на ризики на фінансових ринках.

(124) Суттєвим є отримання інвесторами мінімум необхідної інформації щодо конкретних КАІФів і АІФів, а також їхньої структури, щоб мати можливість ухвалити правильне інвестиційне рішення з урахуванням їхніх потреб і готовності прийняти ризики. Така інформація повинна бути чіткою, надійною, легко зрозумілою та чітко представленою, оскільки корисність інформації посилюється, якщо її можна порівняти серед різних КАІФів та АІФів, а також за різні періоди. КАІФ не повинен брати участь у діяльності, що може завдавати шкоди об'єктивному розумінню та практичному використанню інформації інвесторами до її розкриття, наприклад, у косметичному покращенні показників (*window dressing*).

(125) Необхідно встановити рамки, що передбачають мінімальні стандарти для вимог щодо річного звітування, в тому числі ключових елементів і невичерпного списку позицій. Значні зміни в інформації, як зазначено в статті 22(2)(d) Директиви 2011/61/ЄС, необхідно розкривати в річному звіті в межах фінансових звітів. Крім невичерпного списку базових статей, можна включити додаткові статті, заголовки та проміжні суми, якщо відображення цих позицій є значимим для розуміння загального фінансового становища чи результатів діяльності АІФу. Позиції, що мають інший характер чи інші функції, можна згрупувати за умови, що окремо такі позиції не є значимими. Такі позиції можна згрупувати під «іншою категорією», такою як «інші активи» чи «інші пасиви». Якщо статті взагалі не застосовуються до конкретного АІФу, їх не потрібно відображати. Незалежно від стандартів бухгалтерського обліку, що дотримуються відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, вартість усіх активів необхідно оцінювати щонайменше один раз на рік. Баланс чи звіт про активи та пасиви за Директивою 2011/61/ЄС повинен охоплювати, *з-поміж іншого*, грошові кошти та еквіваленти грошових коштів. Таким чином, еквіваленти грошових коштів повинні вважатися високоліквідними інвестиціями для цілей розрахування суми потенційних інвестиційних втрат АІФу.

(126) Щодо змісту та формату звіту про діяльність у фінансовому році, що повинен становити частину річного звіту відповідно до Директиви 2011/61/ЄС, звіт повинен охоплювати справедливий та збалансований перегляд діяльності АІФу з описом основних ризиків й інвестиційної або економічної невизначеності, що з ними він стикається. Таке розкриття інформації не повинне призвести до опублікування внутрішньої інформації АІФу, що завдасть шкоди АІФу і його інвесторам. Тому, якщо опублікування конкретної внутрішньої інформації матиме такі наслідки, її можна надати комплексно так, щоб уникнути шкоди та не надавати, наприклад, результатів діяльності або статистики індивідуальної портфельної компанії чи інвестиції, що може призвести до розкриття внутрішньої інформації АІФу. Ця інформація повинна становити частину управлінського звіту, оскільки вона зазвичай надається разом з фінансовими звітами.

(127) Щодо змісту та формату розкриття інформації про винагороду, якщо інформація

надається на рівні КАІФу, подальшу інформацію необхідно надавати шляхом розкриття інформації про розподіл або схему загальної винагороди, оскільки це пов'язано з відповідним АІФом. Цього можна досягнути шляхом розкриття інформації про загальну винагороду КАІФу, що складається з фіксованої та змінної частини, заяви, що ці дані стосуються всього КАІФу, а не АІФу, кількості АІФів і фондів UCITS, що ними управляє КАІФ, і загального обсягу активів під управлінням таких АІФів і UCITS разом з оглядом політики винагороди та наданням покликання, що за ним, на запит інвесторів, є доступною повна політика винагороди КАІФу. Додаткова детальна інформація може надаватися шляхом розкриття інформації про змінну частину загальної винагороди, що її фінансує АІФ, виплачуючи винагороду за результати діяльності чи премію за успішне управління, у відповідному випадку. Крім розкриття інформації про винагороду, може бути доцільним, щоб КАІФи надавали інформацію про фінансові і нефінансові критерії політик та практик винагороди для відповідних категорій персоналу для надання можливості інвесторам оцінити наявні заохочення.

(128) Якщо АІФ випускає паї, необхідно розраховувати передання будь-яких активів у межах відділення неліквідних активів від ліквідних на момент передання на основі кількості паїв, виділених на передання активів, помножених на ціну за один пай. Підстави для оцінювання вартості необхідно точно розкривати за будь-яких обставин, і вони повинні охоплювати дату оцінювання вартості.

(129) Для того, щоб управляти ліквідністю, КАІФам необхідно дозволяти вступати у домовленості про взяття позик від імені АІФів, що ними вони управляють. Такі домовленості можуть бути короткостроковими чи тривалішими. В останньому випадку ймовірніше, що така домовленість матиме особливий характер для цілей управління неліквідними активами.

(130) Згідно з принципом розрізнення та на підставі визнання різноманіття типів АІФів, розкриття інвесторам інформації, що вимагається від КАІФу, повинно здійснюватися у різній спосіб відповідно до типу АІФу та залежатиме від інших чинників, таких як інвестиційна стратегія та склад портфелю.

(131) Директива 2011/61/ЄС вимагає від КАІФів регулярно надавати певну інформацію компетентному органу держави-члена свого місцезнаходження щодо кожного АІФу з ЄС, що ним вони управляють, та щодо кожного з АІФів, що його вони реалізують в Союзі. Тому важливим є подальше визначення інформації, що її необхідно надати, та частоти подання звітності, що залежить від вартості активів, що перебувають в управлінні, у портфелях АІФів, що ними управляє такий КАІФ. КАІФ повинен надавати та заповнювати зразки звітів щодо АІФів, що ними він управляє. Якщо суб'єкт, що отримав дозвіл діяти як КАІФ, реалізовує АІФи, що ними управляють інші КАІФи, він діє не як керуючий таких АІФів, а як посередник, як і будь-яка інвестиційна фірма, на що на неї поширюється дія Директиви 2004/39/ЄС. Тому він не повинен звітувати про такі АІФи, оскільки це призведе до подвійної чи множинної звітності. Тим не менш, цю вимогу щодо звітності необхідно застосовувати до КАІФів з третьої країни, що управляють АІФами, реалізовуваними в Союзі.

(132) Поріг, передбачений у цьому Регламенті, стосується лише вимог щодо звітності, встановлених у статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС. АІФ з меншим як трикратна вартість його чистих активів рівнем левериджу, розрахованим згідно з методом за зобов'язаннями, не розглядатиметься як фонд, що використовує леверидж на суттєвій основі. Проте компетентні органи можуть надсилати запит на додаткову інформацію, у разі необхідності, для дієвого моніторингу системних ризиків. Установлення звітного порогу також забезпечує збирання інформації про накопичення системного ризику на території всього Союзу в узгоджений спосіб, та надає впевненості КАІФам.

(133) Наглядові повноваження компетентного органу відповідно до статті 25(3) Директиви 2011/61/ЄС реалізуються у межах нової наглядової системи, що її складовою частиною є процеси постійного нагляду та оцінювання системного ризику КАІФів компетентними органами та європейськими наглядовими органами, з урахуванням стабільності та цілісності фінансової системи. Компетентні органи повинні відповідним чином використовувати отриману інформацію та повинні встановлювати ліміти левериджу, що його

використовує КАІФ, чи інші обмеження на управління АІФом щодо АІФів, що перебувають в управлінні, якщо вони вважають це за необхідне для забезпечення стабільності та цілісності фінансової системи. Оцінювання системного ризику ймовірно здійснюватиметься у різній спосіб залежно від економічної ситуації, за допомогою чого будь-який КАІФ, щодо АІФів, що він ними управляє, потенційно матиме системне значення. Таким чином, основною вимогою є те, щоб компетентні органи отримували всю інформацію, необхідну для відповідного оцінювання таких ситуацій для уникнення накопичення системного ризику. У такому разі компетентні органи повинні ретельно оцінювати інформацію та вживати відповідних заходів.

(134) Щоб дозволити КАІФам з ЄС управляти та реалізовувати АІФи з третьої країни, а КАІФам з третьої країни — управляти АІФами та реалізовувати їх у Союзі, Директива 2011/61/ЄС вимагає укласти належні домовленості про співпрацю з відповідними наглядовими органами третьої країни, що в ній створено АІФ з третьої країни та/чи, у відповідному випадку, КАІФ з третьої країни. Такі домовленості про співпрацю повинні забезпечувати щонайменше ефективний обмін інформацією, що дозволяє компетентним органам Союзу виконувати свої обов'язки згідно з Директивою 2011/61/ЄС.

(135) У межах домовленостей про співпрацю необхідно дозволяти компетентним органам виконувати свої обов'язки з нагляду та виконання права щодо суб'єктів третьої країни. Тому у домовленостях про співпрацю необхідно встановити чіткі та конкретні рамки для надання доступу до інформації, для проведення виїзних інспекцій та для надання допомоги органами третьої країни. У межах домовленостей про співпрацю необхідно запевнити, що отриманою інформацією можна обмінюватися з іншими відповідними компетентними органами, а також з ESMA і ESRB.

(136) Для того, щоб дозволити компетентним органам, КАІФам і депозитаріям пристосуватися до нових вимог, що їх містить цей Регламент, таким чином, щоб їх було можливо ефективно та дієво застосовувати, дату початку застосування даного Регламенту необхідно узгодити з датою транспозиції Директиви 2011/61/ЄС,

УХВАЛИЛА ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I

ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Терміни та означення

Крім термінів і означень, встановлених у статті 2 Директиви 2011/61/ЄС, для цілей цього Регламенту застосовуються такі терміни та означення:

- (1) «зобов'язання щодо капіталовкладення» означає договірне зобов'язання інвестора надати альтернативному інвестиційному фонду (АІФу) узгоджену суму інвестиції на запит КАІФу;
- (2) «відповідна особа» стосовно КАІФу означає будь-кого з таких осіб:
 - (а) директора, партнера чи особу з аналогічними повноваженнями або керуючого КАІФу;
 - (б) працівника КАІФу або будь-яку іншу фізичну особу, що її послуги передано у розпорядження та під контроль КАІФу та що її залучено КАІФом до надання послуг з управління спільним портфелем;
 - (в) фізичну чи юридичну особу, що її безпосередньо залучено до надання послуг КАІФу відповідно до домовленості про делегування третім особам для цілей здійснення КАІФом управління спільним портфелем;
- (3) «вища ланка керівництва» означає особу чи осіб, що результативно провадять підприємницьку діяльність КАІФу відповідно до статті 8(1)(с) Директиви 2011/61/ЄС, та, у відповідному випадку, виконавчий член або виконавчі члени керівного органу;

(4) «керівний орган» означає орган з повноваженнями щодо вироблення й ухвалення остаточних рішень у КАІФу, що охоплює служби нагляду та управління або лише службу управління, якщо ці дві служби розмежовано;

(5) «спеціальний механізм» означає механізм, що виникає як безпосередній наслідок неліквідного характеру активів АІФу, що впливає на конкретні права інвесторів на погашення у межах типу паїв або акцій АІФу, та що є розробленим на замовлення або відокремленим від загальних прав інвесторів на погашення.

ГЛАВА II

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

СЕКЦІЯ 1

Розрахування активів під управлінням

(Стаття 3(2) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 2

Розрахування загальної вартості активів під управлінням

1. Для того, щоб отримати право на звільнення від вимог, передбачене в статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС, КАІФ:

(а) визначає усі АІФи, що для них його призначено зовнішнім КАІФом, чи АІФи, для яких він є КАІФом, якщо організаційно-правова форма АІФу дозволяє внутрішнє управління, згідно зі статтею 5 Директиви 2011/61/ЄС;

(б) визначає для кожного АІФу, що ними управляє, портфель активів і визначає згідно з правилами оцінювання вартості, встановленими правом країни, що в ній засновано АІФ, та/чи, у відповідному випадку, в правилах або установчих документах АІФу, відповідну вартість активів під управлінням, у тому числі всіх активів, набутих шляхом використання леввериджу;

(с) сумує визначені вартості активів під управлінням, всіх АІФів, що ними управляє, та порівнює отриману загальну вартість активів під управлінням, з відповідним порогом, установленим у статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Для цілей параграфу 1 установи колективного інвестування в обігові цінні папери (UCITS), що для них КАІФ діє як призначена управлінська компанія за Директивою 2009/65/ЄС, повинні не бути включені в розрахування.

Для цілей параграфу 1 АІФи, що ними управляє КАІФ та що стосовно них КАІФ делегував функції згідно зі статтею 20 Директиви 2011/61/ЄС, повинні бути включені в розрахування. Проте портфелі АІФів, що ними управляє КАІФ на підставі делегування, повинні бути виключені з розрахування.

3. Для цілей розрахування загальної вартості активів під управлінням, кожна позиція деривативу, в тому числі будь-який дериватив, закладений в обігові цінні папери, повинна бути конвертована в еквівалентну їй позицію в базових активах такого деривативу з використанням методик конвертації, викладених у статті 10. Тоді абсолютна вартість такої еквівалентної позиції повинна використовуватись для розрахування загальної вартості активів під управлінням.

4. Якщо АІФ інвестує в інші АІФи, що ними управляє той самий зовнішньо призначений КАІФ, таку інвестицію може бути виключено з розрахування активів під управлінням КАІФу.

5. Якщо один підрозділ у межах АІФу, що ним здійснюється внутрішнє або зовнішнє управління, інвестує в інший підрозділ такого АІФу, таку інвестицію може бути виключено з розрахування активів під управлінням КАІФу.

6. Загальна вартість активів під управлінням повинна бути розрахована згідно з параграфами 1–4 щонайменше один раз на рік та з використанням найновіших доступних

даних про вартість активів. Найновіші доступні дані про вартість активів для кожного АІФу повинні бути сформовані за період 12 місяців, що передує даті розрахування порога, згідно з першим реченням цього параграфу. КАІФ визначає дату розрахування порога та застосовує її в узгодженому порядку. Будь-яку істотну зміну обраної дати слід обґрунтовувати компетентному органу. Під час вибору дати розрахування порога КАІФ враховує час і частоту оцінювання вартості активів під управлінням.

Стаття 3

Постійний моніторинг активів під управлінням

КАІФи установлюють, упроваджують і застосовують процедури для здійснення на постійній основі моніторингу загальної вартості активів під управлінням. Моніторинг повинен відображати актуальний огляд активів під управлінням, і охоплювати спостереження за

діяльністю з підписки і погашення чи, у застосовному випадку, скороченнями обсягу капіталу, розподілом капіталу та вартістю активів, що інвестуються, стосовно кожного АІФу.

Щоб оцінити потребу частіше розраховувати сумарну вартість активів під управлінням, до уваги повинні бути взяті близькість сумарної вартості активів під управлінням до порога, встановленого в статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС, і очікувана діяльність з підписки і погашення.

Стаття 4

Випадкове порушення порога

1. КАІФ повинен оцінювати ситуації, коли загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідний поріг, для того, щоб визначити, чи мають вони тимчасовий характер.

2. Якщо загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідний поріг і КАІФ вважає, що ситуація не має тимчасового характеру, КАІФ повинен без зволікань повідомити компетентний орган із зазначенням того, що ситуація не вважається такою, що має тимчасових характер, а також звернутися за отриманням дозволу протягом 30 календарних днів згідно зі статтею 7 Директиви 2011/61/ЄС.

3. Якщо загальна вартість активів під управлінням перевищує відповідний поріг і КАІФ вважає, що ситуація має тимчасовий характер, КАІФ повинен без зволікань повідомити компетентний орган із зазначенням того, що ситуація вважається такою, що має тимчасових характер. Повідомлення охоплює додаткову інформацію для обґрунтування оцінки КАІФом тимчасового характеру ситуації, в тому числі опис ситуації та пояснення причин того, чому вона вважається тимчасовою.

4. Ситуацію не можна вважати тимчасовою, якщо вона, ймовірно, триватиме понад три місяці.

5. Через три місяці з дати перевищення загальною вартістю активів під управлінням відповідного порогу КАІФ перераховує загальну вартість активів під управлінням, для того, щоб довести, що вона є нижчою за відповідний поріг чи продемонструвати компетентному органу, що ситуацію, яка викликала перевищення порогу активами, що перебувають під управлінням, врегульовано, і немає необхідності подавати заявку на отримання дозволу для КАІФу.

Стаття 5

Інформація, що її слід надати в процесі реєстрації

1. У межах вимоги статті 3(3)(b) Директиви 2011/61/ЄС КАІФи повинні повідомити компетентним органам загальну вартість активів під управлінням, розраховану згідно з процедурою, викладеною в статті 2.

2. У межах вимоги статті 3(3)(c) Директиви 2011/61/ЄС КАІФи повинні надати щодо кожного АІФу документ-пропозицію, або відповідний витяг з документа-пропозиції, або

загальний опис інвестиційної стратегії. Відповідний витяг з документа-пропозиції та опис інвестиційної стратегії охоплюють щонайменше таку інформацію:

- (a) основні категорії активів, що в них може інвестувати АІФ;
- (b) будь-які промислові, географічні чи інші сектори ринку або конкретні класи активів, що на них зосереджено інвестиційну стратегію;
- (c) опис політики АІФу щодо взяття позики чи використання левериджа.

3. Інформацію, що її повинен надати КАІФ відповідно до пункту (d) статті 3(3) Директиви 2011/61/ЄС, зазначено в статті 110(1) цього Регламенту. Вона повинна бути надана за типовими зразками звітності, як викладено в додатку IV.

4. Інформація, зібрана відповідно до статті 3(3)(d) Директиви 2011/61/ЄС, повинна бути передана компетентним органам у Союзі, Європейському органу з цінних паперів і ринків (ESMA) та Європейській раді із системних ризиків (ESRB), якщо це необхідно для виконання їхніх обов'язків.

5. Інформація, що вимагається для цілей реєстрації, оновлюється та надається щороку. З причин, пов'язаних зі здійсненням їхніх повноважень відповідно до статті 46 Директиви 2011/61/ЄС, компетентні органи можуть вимагати від КАІФу частіше надавати інформацію, зазначену в статті 3 Директиви 2011/61/ЄС.

СЕКЦІЯ 2

Розрахування левериджу

(Стаття 4(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 6

Загальні положення про розрахування левериджу

1. Леверидж АІФу відображає співвідношення між сумою потенційних інвестиційних втрат АІФу і вартістю його чистих активів.

2. КАІФи повинні розраховувати суми потенційних інвестиційних втрат АІФів, що ними вони управляють, за валовим методом, як викладено в статті 7, і методом за зобов'язаннями, як викладено в статті 8.

(a) Комісія переглядає, у світлі ринкових тенденцій та не пізніше 21 липня 2015 року, методи розрахування, зазначені в першому підпараграфі, для того, щоб вирішити, чи цих методів достатньо і чи вони відповідають для всіх типів АІФів, а чи слід розробити додатковий і альтернативний метод розрахування левериджу.

3. Потенційні інвестиційні втрати, що існують в будь-яких фінансових чи юридичних структурах, до яких залучено третіх осіб, що перебувають під контролем відповідного АІФу, повинні бути включені в розрахування суми потенційних інвестиційних втрат, якщо зазначені структури спеціально укладені для прямого чи опосередкованого підвищення суми потенційних інвестиційних втрат на рівні АІФу. Для АІФів, що їхня основна інвестиційна політика полягає у набутті контролю над незареєстрованими на біржі компаніями чи емітентами, КАІФ не включає до розрахування левериджу жодних інвестиційно загрозованих фінансових інструментів, що існують на рівні таких незареєстрованих на біржі компаній та емітентів, за умови що АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, не повинен нести потенційні збитки, що виходять за межі його інвестицій у відповідну компанію чи емітента.

4. КАІФи повинні виключати укладені домовленості про взяття позик, якщо вони мають тимчасовий характер і повністю покриваються договірними зобов'язаннями інвесторів АІФу щодо капітальних внесків.

5. КАІФ повинен мати належно задокументовані процедури для розрахування суми потенційних інвестиційних втрат кожного АІФу, що ним він управляє, за валовим методом і методом за зобов'язаннями. Розрахування повинні проводитись узгоджено протягом всього

часу.

Стаття 7

Валовий метод для розрахування суми потенційних інвестиційних втрат АІФу

Сума потенційних інвестиційних втрат АІФу, розрахована за валовим методом, є сумою абсолютних вартостей усіх позицій, що їх вартість визначено згідно зі статтею 19 Директиви 2011/61/ЄС та всіх делегованих актів, ухвалених на її виконання.

Для розрахування суми потенційних інвестиційних втрат АІФу за валовим методом КАІФ повинен:

- (а) виключити вартість будь-яких грошових коштів і еквівалентів грошових коштів, що є високоліквідними інвестиціями, що зберігаються в базовій валюті АІФу, вільно конвертуються у відому кількість грошових коштів, підлягають неістотному ризику зміни вартості та забезпечують прибуток, не більший ніж ставка тримісячної високоякісної державної облигації;
- (б) конвертувати деривативи в еквівалентну позицію в їхніх базових активах із застосуванням методик конвертації, викладених у статті 10, та методів, викладених у параграфах (4)–(9) та (14) додатка I;
- (в) виключити грошові позики, що залишаються в грошових коштах або еквівалентах грошових коштів, як зазначено в пункті (а), та якщо відомо суми до сплати;
- (г) включити потенційні інвестиційні втрати, що є результатом реінвестування грошових позик, виражені найвищим за значенням показником: ринковою вартістю реалізованої інвестиції або загальною сумою позичених грошових коштів, зазначених в параграфах (1) та (2) додатка I;
- (е) включити позиції в межах угод прямого РЕПО чи зворотного РЕПО, домовленостей про надання чи взяття у позику цінних паперів або інших домовленостей згідно з параграфами (3) і (10)–(13) додатка I.

Стаття 8

Метод за зобов'язаннями для розрахування суми потенційних інвестиційних втрат АІФу

1. Сума потенційних інвестиційних втрат АІФу, розрахована згідно з методом за зобов'язаннями, є сумою абсолютних вартостей усіх позицій, що їх вартість визначено згідно зі статтею 19 Директиви 2011/61/ЄС та її відповідних делегованих актів, у межах критеріїв, передбачених у параграфах 2–9.

2. Для розрахування потенційних інвестиційних втрат АІФу за методом за зобов'язаннями КАІФ повинен:

- (а) конвертувати кожен позицію деривативу в еквівалентну позицію в базовому активі цього деривативу із застосуванням методик конвертації, викладених у статті 10 і параграфах (4)–(9) та (14) додатку II;
- (б) застосовувати механізми взаємозаліку та хеджування;
- (в) розрахувати потенційні інвестиційні втрати, утворені шляхом реінвестування позик, якщо таке реінвестування збільшує потенційні інвестиційні втрати АІФу, як визначено в параграфах (1) і (2) додатка I;
- (г) включати інші домовленості до розрахування згідно з параграфами (3) і (10)–(13) додатка I.

3. Для цілей розрахування потенційних інвестиційних втрат АІФу згідно з методом за зобов'язаннями:

- (а) механізми взаємозаліку повинні охоплювати операції з деривативами або позиціями в цінних паперах, що стосуються одного і того ж базового активу, незалежно — у разі

деривативів — від дат погашення деривативів і якщо такі операції з деривативами або позиціями в цінних паперах укладено лише для усунення ризиків, пов'язаних з позиціями, зайнятими на підставі інших деривативів або позицій у цінних паперах;

(b) механізми хеджування повинні охоплювати операції з деривативами або позиціями у цінних паперах, що необов'язково стосуються одного і того ж базового активу, якщо такі операції з деривативами або позиціями у цінних паперах укладено лише для зрівноваження ризиків, пов'язаних із позиціями, зайнятими на підставі інших деривативів або позицій у цінних паперах.

4. Як відступ від параграфа 2, дериватив не конвертується в еквівалентну позицію в базовому активі, якщо він має всі з таких характеристик:

(a) він замінює результати фінансових активів, що знаходяться в портфелі АІФу, на результати інших референтних фінансових активів;

(b) він повністю зрівноважує ризики заміненних активів, що знаходяться в портфелі АІФу для того, щоб результати діяльності АІФу не залежали від результатів заміненних активів;

(c) він не охоплює ні додаткових необов'язкових характеристик, ні положень про застосування левериджу, ні інших додаткових ризиків порівняно з безпосереднім володінням референтними фінансовими активами.

5. Як відступ від параграфа 2, дериватив не конвертується в еквівалентну позицію в базовому активі під час розраховування потенційних інвестиційних втрат згідно з методом за зобов'язаннями, якщо він відповідає обом таким умовам:

(a) володіння АІФом комбінацією з деривативу, пов'язаного з фінансовим активом, та грошових коштів, що інвестуються в еквівалент грошових коштів, як це визначено в статті 7(a), є аналогічним утримувannya довгої позиції в такому фінансовому активі;

(b) дериватив не створює жодного додаткової потенційної інвестиційної втрати та левериджу чи ризику.

6. Механізми хеджування під час розраховування потенційних інвестиційних втрат АІФу повинен бути врахований тільки за умови, що вони відповідають усім таким умовам:

(a) позиції, залучені до хеджування, не мають на меті принести прибуток, а також зрівноважено загальні і специфічні ризики;

(b) має місце зниження ринкового ризику, що підлягає верифікації, на рівні АІФу;

(c) загальні та специфічні ризики, пов'язані з деривативами, за наявності таких, зрівноважено;

(d) механізми хеджування стосуються одного і того ж класу активів;

(e) вони є ефективними за умов несприятливої кон'юнктури ринку.

7. Відповідно до параграфа 6 деривативи, що використовуються для цілей валютного хеджування та що не створюють будь-яких додаткових потенційних інвестиційних втрат, левериджу чи інших ризиків, не повинні бути включені у розрахування.

8. КАІФ здійснює взаємозалік позицій у будь-якому з таких випадків:

(a) між деривативами за умови, що вони стосуються того самого базового активу, навіть якщо дати погашення деривативів є різними;

(b) між деривативом, що його базовим активом є обіговий цінний папір, інструмент грошового ринку чи паї в установі колективного інвестування, як зазначено в пунктах 1–3 секції С додатка I Директиви 2004/39/ЄС, і тим самим відповідним базовим активом.

9. КАІФи, що управляють АІФами, що, відповідно до їхньої основної інвестиційної політики, першочергово інвестують в процентні деривативи, використовують конкретні правила дюраційного взаємозаліку для врахування кореляції між сегментами строку погашення

кривої процентних ставок, як викладено в статті 11.

Стаття 9

Методи збільшення потенційних інвестиційних втрат АІФу

Під час розраховування потенційних інвестиційних втрат КАІФи повинні використовувати методи, викладені в додатку I, для ситуацій, зазначених у згаданому додатку.

Стаття 10

Методики конвертації для деривативів

КАІФи повинні використовувати методики конвертації, викладені в додатку II, для деривативів, зазначених у згаданому додатку.

Стаття 11

Правила дюраційного взаємозаліку

1. КАІФи повинні застосовувати правила дюраційного взаємозаліку під час розраховування суми потенційних інвестиційних втрат АІФів відповідно до статті 8(9).²
2. Правила дюраційного взаємозаліку не використовуються, якщо вони призведуть до спотворення профілю ризику АІФу. КАІФи, що використовують такі правила взаємозаліку, повинні не включати інші джерела ризику, такі як волатильність, до своєї стратегії процентних ставок. Як наслідок, у стратегіях арбітражу процентних ставок такі правила взаємозаліку використовуватися не повинні.
3. Використання таких правил дюраційного взаємозаліку не повинно призвести до будь-якого необґрунтованого рівня левериджу шляхом інвестування в короткострокові позиції. Короткострокові процентні деривативи не є основним джерелом доходів для АІФу з середньою дюрацією, що використовує правила дюраційного взаємозаліку.
4. Процентні деривативи повинні бути конвертовані в еквівалентну позицію у їхньому базовому активі, їх взаємозалік повинен бути здійснений відповідно до додатку III.
5. АІФ, що застосовує правила дюраційного взаємозаліку, може продовжувати використовувати рамки хеджування. Правила дюраційного взаємозаліку можна застосовувати лише до процентних деривативів, що не входять до механізмів хеджування.

СЕКЦІЯ 3

Додаткові власні кошти та страхування професійної відповідальності

(Стаття 9(7) і стаття 15 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 12

Ризики, пов'язані з професійною відповідальністю

1. Ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, що підлягають покриттю відповідно до статті 9(7) Директиви 2011/61/ЄС, є ризиками завдання збитку чи шкоди відповідною особою через недбале провадження діяльності, що за неї КАІФ відповідає юридично.
2. Ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, як визначено в параграфі 1, охоплюють, не обмежуючись цим, ризики:
 - (a) втрати документів, що підтверджують право власності на активи АІФу;
 - (b) введення в оману АІФу або його інвесторів чи надання неправдивих тверджень АІФові або його інвесторам;
 - (c) вчинення дій, помилок чи упущень, що призводять до порушення:
 - (i) правових і нормативних обов'язків;
 - (ii) обов'язку діяти професійно та уважно стосовно АІФу і його інвесторів;

- (iii) фидуціарних обов'язків;
 - (iv) обов'язків збереження конфіденційності;
 - (v) установчі норми або документи АІФу;
 - (vi) умов призначення АІФом КАІФу;
- (d) нездатності встановити, впровадити і підтримувати відповідні процедури для запобігання нещирим, шахрайським або шкідливим діям;
- (e) неналежного оцінювання вартості активів або неналежного здійснення розрахування цін на паї/акції;
- (f) виникнення збитків унаслідок дестабілізації підприємницької діяльності, збоїв у системах, збоїв в опрацюванні транзакцій чи управлінні процесами.
3. Ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, повинні покриватися за будь-яких обставин шляхом використання відповідних додаткових власних коштів, визначених згідно зі статтею 14, або відповідного страхування професійної відповідальності, визначеного згідно зі статтею 15.

Стаття 13

Якісні вимоги щодо врегулювання ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю

1. КАІФ повинен впроваджувати дієві внутрішні політики та процедури управління операційними ризиками для визначення, вимірювання та належного моніторингу операційних ризиків, у тому числі ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, що на них наражається чи у розумних межах може наражатися КАІФ. Діяльність з управління операційними ризиками провадиться незалежно як частина політики управління ризиками.
2. КАІФ повинен створити базу даних про минулі збитки, що в неї вносяться будь-які операційні збої, збитки та шкода. У цю базу даних повинні бути внесені, з-поміж іншого, будь-які ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, як зазначено в статті 12(2), що матеріалізувались.
3. У межах управління ризиками КАІФ використовує свої внутрішні дані про минулі збитки і, за необхідності, зовнішні дані, результати аналізу сценаріїв і чинники, що відображають комерційне середовище та системи внутрішнього контролю.
4. Випадки потенційних інвестиційних втрат внаслідок операційних ризиків і понесення збитків повинні бути під постійним монітором і підлягати регулярному внутрішньому звітуванню.⁵
5. Політики і процедури управління операційними ризиками КАІФу повинні бути ретельно задокументовані. КАІФ повинен мати наявні механізми, щоб забезпечити дотримання своїх політик управління операційними ризиками та вживати дієвих заходів для усунення недотримання таких політик. КАІФ повинен мати наявні процедури для вчинення відповідних коригувальних дій.
6. Політики та процедури управління операційними ризиками та системи вимірювання підлягають регулярному перегляду — щонайменше один раз на рік.
7. КАІФ підтримує фінансові ресурси, що відповідають його оціненому профілю ризику.

Стаття 14

Додаткові власні кошти

1. Ця стаття застосовується до КАІФів, що вибирають для покриття ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, додаткові власні кошти.
2. КАІФ надає додаткові власні кошти для страхування ризиків, пов'язаних з відповідальністю, що виникають внаслідок професійної недбалості, у сумі щонайменше 0,01%

від вартості портфельів АІФів, що ними він управляє.

Вартістю портфельів АІФів, що перебувають в управлінні, є сума абсолютної вартості всіх активів усіх АІФів, що ними управляє КАІФ, у тому числі активів, отриманих шляхом використання левериджу, на підставі чого деривативи оцінюються за їхньою ринковою вартістю.

3. Вимога щодо додаткових власних коштів, зазначена в параграфі 2, повторно розраховується наприкінці кожного фінансового року, а сума додаткових власних коштів коригується відповідно.

КАІФ установлює, впроваджує і застосовує процедури для здійснення на постійній основі моніторингу вартості портфельів АІФів, що ними він управляє, розраховану відповідно до другого підпараграфу параграфа 2. Якщо до здійснення щорічного повторного розрахування, зазначеного в першому підпараграфі, вартість портфельів АІФів, що перебувають в управлінні, істотно зростає, КАІФ без зайвих зволікань повторно розраховує вимогу щодо додаткових власних коштів і відповідно коригує суму додаткових власних коштів.

4. Компетентний орган держави-члена місцезнаходження КАІФу може дозволяти КАІФу надавати додаткові власні кошти в сумі, меншій, ніж сума, зазначена в параграфі 2, лише якщо він упевнений — на підставі даних КАІФу про минулі збитки, зафіксованих протягом щонайменше трирічного періоду спостереження до проведення оцінювання, — що КАІФ надає достатньо додаткових власних коштів для відповідного покриття ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю. Дозволена менша сума додаткових власних коштів не повинна бути меншою, ніж 0,008 % від вартості портфельів АІФів, що ними управляє КАІФ.

5. Компетентний орган держави-члена місцезнаходження КАІФу може вимагати від КАІФу надати додаткові власні кошти в сумі, більшій, ніж сума, зазначена в параграфі 2, якщо він не впевнений, що КАІФ має достатньо додаткових власних коштів для відповідного покриття ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю. Компетентний орган повинен обґрунтувати, чому він вважає, що додаткових власних коштів КАІФу не достатньо.

Стаття 15

Страховання професійної відповідальності

1. Ця стаття застосовується до КАІФів, що вибирають для покриття ризиків, пов'язаних з професійною відповідальністю, страхове покриття професійної відповідальності.

2. КАІФ купує та поновлює за будь-яких обставин страхове покриття професійної відповідальності:

- (a) що його початковий строк дії становить щонайменше один рік;
- (b) що його строк для повідомлення про скасування становить щонайменше 90 днів;
- (c) що покриває ризики, пов'язані з професійною відповідальністю, як це визначено в статті 12(1) та (2);
- (d) що його продає установа з ЄС або третьої країни, яке має дозвіл здійснювати страхування професійної відповідальності відповідно до права Союзу чи національного права;
- (e) що його надає установа-третя особа.

Будь-яка узгоджена і визначена франшиза повністю покривається власними коштами, що їх слід, крім власних коштів, надати відповідно до статті 9(1) та (3) Директиви 2011/61/ЄС.

3. Страхове покриття окремої претензії становить щонайменше 0,7 % від вартості портфельів АІФів, що ними управляє КАІФ, розрахованої відповідно до другого підпараграфу статті 14(2).

4. Страхове покриття претензій у сукупності за рік становить щонайменше 0,9 % від вартості портфельів АІФів, що ними управляє КАІФ, розрахованої відповідно до другого підпараграфу статті 14(2).⁵

5. КАІФ повинен переглядати політику страхування професійної відповідальності та її відповідність вимогам, установленим у цій статті, щонайменше один раз на рік і у разі будь-якої зміни, що впливає на відповідність політики вимогам цієї статті.

ГЛАВА III

УМОВИ ДІЯЛЬНОСТІ КАІФів

СЕКЦІЯ I

Загальні принципи

(Стаття 12(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 16

Загальні обов'язки компетентних органів

Оцінюючи дотримання КАІФом статті 12(1) Директиви 2011/61/ЄС, компетентні органи використовують щонайменше критерії, встановлені в цій секції.

Стаття 17

Обов'язок діяти в найкращих інтересах АІФу або інвесторів АІФу та доброчесності ринку

1. КАІФи застосовують політики та процедури для запобігання зловживанням, у тому числі тим, що, як можна у розумних межах передбачити, негативно вплинуть на стабільність і доброчесність ринку.
2. КАІФи забезпечують, щоб АІФи, що ними вони управляють, чи інвестори таких АІФів не несли неналежних витрат.

Стаття 18

Забезпечення належної сумлінності

1. КАІФи застосовують високий рівень сумлінності у виборі та постійному моніторингу інвестицій.
2. КАІФи забезпечують наявність відповідних знань та розуміння активів, що в них інвестується АІФ.
3. КАІФи установлюють, упроваджують та застосовують письмові політики та процедури щодо забезпечення належної сумлінності та впроваджують дієві механізми для забезпечення того, щоб інвестиційні рішення від імені АІФів виконувалися з дотриманням цілей, інвестиційної стратегії та, у застосовному випадку, лімітів ризиків АІФу.
4. Політики та процедури щодо забезпечення належної сумлінності, зазначені в параграфі 3, слід регулярно переглядати та оновлювати.

Стаття 19

Забезпечення належної сумлінності у межах інвестування в активи з обмеженою ліквідністю

1. Якщо КАІФи інвестують в активи з обмеженою ліквідністю і якщо такому інвестуванню передують переговори, вони повинні, щодо переговорів, окрім виконання вимог, установлених у статті 18:
 - (a) розробити та регулярно оновлювати бізнес-план, що відповідає дюрації АІФу і кон'юнктурі ринку;
 - (b) шукати та підбирати можливі транзакції, що відповідають бізнес-плану, зазначеному в пункті (a);
 - (c) оцінювати вибрані транзакції з огляду на можливості, за наявності таких, і загальні пов'язані ризики, всі відповідні правові, податкові, фінансові або інші чинники, що впливають

на вартість, людські та матеріальні ресурси, а також стратегії, в тому числі стратегії виходу;

(d) здійснювати забезпечення належної сумлінності, пов'язане з транзакціями, перед організацією їх виконання;

(e) здійснювати моніторинг діяльності АІФу у межах бізнес-плану, зазначеного в пункті (a).

2. КАІФи зберігають облікові записи діяльності, проваджуваної відповідно до параграфу 1, щонайменше протягом п'яти років.

Стаття 20

Забезпечення належної сумлінності у межах вибирання та призначення контрагентів і первинних брокерів

1. Під час вибирання та призначення контрагентів і первинних брокерів КАІФів застосовуються належні уміння, старанність та сумлінність до укладення угоди та на постійній основі після її укладення, враховуючи повний спектр і якість їхніх послуг.

2. Під час вибирання та призначення контрагентів і первинних брокерів КАІФу або АІФу у межах транзакції з позабіржовими деривативами, надання в позику цінних паперів чи угоди прямого РЕПО, КАІФи гарантують, що такі первинні брокери і контрагенти виконують усі з таких умов:

(a) вони перебувають під постійним наглядом, що його здійснює орган публічної влади;

(b) вони є фінансово стійкими;

(c) вони володіють необхідною організаційною структурою та ресурсами для надання послуг, що їх вони повинні надавати КАІФові або АІФові.

3. У межах оцінювання фінансової стійкості, зазначеної в параграфі 2(b), КАІФ бере до уваги, чи підлягає первинний брокер або контрагент пруденційному регулюванню, в тому числі виконанню вимог щодо достатності капіталу, та ефективному нагляду.

4. Вища ланка керівництва КАІФ затверджує список вибраних первинних брокерів. У виняткових випадках первинних брокерів, що їх не внесено до списку, можна призначити, за умови що вони виконують вимоги, встановлені в параграфі 2, та їх погоджує вища ланка керівництва. КАІФ повинен мати здатність обґрунтувати причини такого вибору та довести забезпечення належної сумлінності, виявленої під час вибирання та моніторингу первинних брокерів, що їх не включено до списку.

Стаття 21

Проведення діяльності чесно, справедливо та з належними уміннями

Для того, щоб встановити, чи КАІФ провадить свою діяльність чесно, справедливо та з належними уміннями, компетентні органи оцінюють, принаймні, чи виконані такі умови:

(a) керівний орган КАІФу володіє відповідними колективними знаннями, уміннями та досвідом, щоб зрозуміти діяльність КАІФу, зокрема основні ризики, пов'язані з такою діяльністю, та активи, що в них інвестується АІФ;

(b) члени керівного органу приділяють достатньо часу для належного виконання своїх функцій у межах КАІФу;

(c) кожен член керівного органу діє щиро, добросовісно та незалежно;

(d) КАІФ виділяє відповідні ресурси для ознайомлення членів керівного органу з посадовими обов'язками та їх навчання.

Стаття 22

Ресурси

1. КАІФи наймають достатньо персоналу з уміннями, знаннями та досвідом, необхідними для виконання обов'язків, покладених на них.
2. Для цілей параграфу 1 КАІФи враховують характер, масштаби та складність своєї підприємницької діяльності, а також характер і спектр послуг та видів діяльності, реалізованих у процесі такої підприємницької діяльності.

Стаття 23

Справедливе ставлення до інвесторів АІФу

1. КАІФ забезпечує, щоб його процедури вироблення й ухвалення рішень і його організаційна структура, зазначені в статті 57, забезпечували справедливе ставлення до інвесторів.
2. Будь-яке преференційне ставлення, що його КАІФ надає одному чи більше інвесторам, не повинне спричиняти загалом значні несприятливі умови для інших інвесторів.

Стаття 24

Заохочення

1. КАІФи не вважаються такими, що діють щиро, неупереджено та у найкращих інтересах АІФів, що ними вони управляють, чи інвесторів таких АІФів, якщо, у зв'язку з діяльністю, проваджуваною у межах виконання функцій, зазначених у додатку I до Директиви 2011/61/ЄС, вони сплачують чи отримують будь-яку винагороду чи комісію або вони забезпечують чи отримують будь-яку вигоду негрошового характеру, відмінну від такого:

(a) винагороди, комісії, що їх сплачує чи отримує АІФ або особа від імені АІФу, або вигоди негрошового характеру, яку забезпечує чи отримує АІФ або особа від імені АІФу;

(b) винагороди, комісії, що її сплачує чи отримує третя особа або особа, що діє від імені такої, або вигоди негрошового характеру, яку забезпечує чи отримує третя особа або особа, що діє від імені такої, якщо КАІФ може довести виконання таких умов:

(i) про наявність, характер та суму винагороди, комісії чи вигоди, або, якщо суму неможливо встановити, метод розрахування суми, чітко повідомлено інвесторам АІФу у такий спосіб, що є всеосяжним, точним і зрозумілим, до надання відповідної послуги;

(ii) виплату винагороди чи комісії або забезпечення вигоди негрошового характеру призначено для підвищення якості відповідної послуги та вони не перешкоджають виконанню КАІФом обов'язку діяти в найкращих інтересах АІФу, що ним він управляє, чи інвесторів АІФу;

(c) належні винагороди, що уможлиблюють чи є необхідними для надання відповідної послуги, в тому числі витрати на депозитарне зберігання, комісії за здійснення розрахунків та обмін валюти, регулятивні збори чи винагороди за юридичні послуги, та які,

за своїм характером, не конфліктують з обов'язками КАІФу діяти щиро, неупереджено та у найкращих інтересах АІФу, що ним він управляє, чи інвесторів АІФу.

2. Розкриття інформації про істотні умови домовленостей, пов'язаних з винагородою, комісією чи вигодою негрошового характеру, в стислій формі слід розглядати як задовільне для цілей пункту (i) параграфу 1(b), за умови що КАІФ зобов'язується розкрити подальші деталі на запит інвестора АІФу, що він ним управляє, та, за умови що він виконує це зобов'язання.

Стаття 25

Дієве застосування ресурсів і процедур. Опрацювання замовлень

1. КАІФи установлюють, упроваджують і застосовують процедури і механізми, що передбачають негайне, добросовісне і оперативне виконання замовлень від імені АІФу.
2. Процедури та механізми, зазначені в параграфі 1, повинні відповідати таким вимогам:

- (a) вони забезпечують, щоб замовлення, що виконуються від імені АІФів, негайно та точно записувалися і розподілялися;
 - (b) вони передбачають виконання інших схожих замовлень АІФу послідовно та негайно, якщо характеристики замовлення чи домінуюча кон'юнктура ринку не унеможливають таке виконання або якщо інтереси АІФу чи інвесторів АІФу не вимагають іншого.
3. Фінансові інструменти, суми грошових коштів чи інші активи, отримані у межах розрахунків за виконання замовлення, слід негайно та правильно переказати на рахунок відповідного АІФу або зареєструвати на ньому.
4. КАІФи не повинні неправомірно використовувати інформацію, пов'язану із замовленнями АІФу, що знаходяться в процесі виконання, та повинні вживати всіх розумних заходів для запобігання неправомірному використанню такої інформації будь-якою з їхніх відповідних осіб.

Стаття 26

Обов'язки щодо звітності про виконання замовлень на підписку та погашення

1. Якщо КАІФи виконали замовлення на підписку чи, у відповідному випадку, погашення, що надійшло від інвестора, вони повинні негайно надати інвестору, на носіях довготривалого використання, суттєву інформацію про виконання такого замовлення чи, у відповідному випадку, прийняття пропозиції про підписку.
2. Параграф 1 не застосовується, якщо третя сторона повинна надати інвестору підтвердження виконання замовлення та якщо підтвердження містить суттєву інформацію.
- КАІФи гарантують, що третя сторона дотримується своїх обов'язків.
3. Суттєва інформація, зазначена в параграфах 1 і 2, повинна містити таку інформацію:
- (a) ідентифікаційні дані КАІФу;
 - (b) ідентифікаційні дані інвестора;
 - (c) дату та час отримання замовлення;
 - (d) дату виконання;
 - (e) ідентифікаційні дані АІФу;
 - (f) валову вартість замовлення, у тому числі збори за підписку, або чисту суму після сплати зборів за погашення.
4. КАІФи надають інвестору на запит інформацію про статус замовлення чи прийняття пропозиції про підписку, або про те й інше, у відповідному випадку.

Стаття 27

Виконання рішень щодо здійснення транзакцій від імені АІФу, що перебуває в управлінні

1. КАІФи діють у найкращих інтересах АІФів або інвесторів АІФів, що ними вони управляють, під час виконання рішень щодо здійснення транзакцій від імені АІФу, що перебуває в управлінні, у контексті управління своїм портфелем.
2. Якщо КАІФи купують або продають фінансові інструменти чи інші активи, що для них виконання замовлень у найкращий спосіб є значимим, та для цілей параграфу 1 вони вживають усіх розумних заходів для отримання найкращого можливого результату для АІФів, що ними вони управляють, чи інвесторів цих АІФів, враховуючи ціну, витрати, швидкість, ймовірність виконання та розрахунку, розмір, характер або будь-який інший аспект, що має значення для виконання замовлення. Відносна значимість таких чинників визначається на підставі таких критеріїв:
- (a) цілей, інвестиційної політики та ризиків, характерних для АІФу, як вказано в правилах або статуті АІФу, проспекті емісії чи документах-пропозиціях АІФу;

- (b) характеристик замовлення;
 - (c) характеристик фінансових інструментів або інших активів, що є предметом такого замовлення;
 - (d) характеристик місць виконання, що до них таке замовлення може бути направлене.
3. КАІФи установлюють та впроваджують дієві механізми для дотримання обов'язків, зазначених у параграфах 1 і 2. Зокрема, КАІФ викладає в письмовій формі та впроваджує політику виконання, щоб дозволити АІФам і їхнім інвесторам отримати, у межах замовлень АІФу, найкращий можливий результат згідно з параграфом 2.
 4. КАІФи здійснюють регулярний моніторинг дієвості своїх механізмів і політики виконання замовлень для виявлення і, за необхідності, виправлення будь-яких недоліків.
 5. КАІФи переглядають свою політику виконання на щорічній основі. Перегляд також слід здійснювати тоді, коли має місце значна зміна, що впливає на здатність КАІФу продовжувати отримувати найкращий можливий результат для АІФів, що ними він управляє.
 6. КАІФи повинні мати можливість довести те, що вони виконали замовлення від імені АІФу відповідно до своєї політики виконання.
 7. Якщо немає вибору серед місць виконання, параграфи 2–5 не застосовуються. Проте КАІФи повинні мати можливість довести те, що немає вибору серед місць виконання.

Стаття 28

Розміщення замовлень на здійснення транзакцій від імені АІФів для виконання іншими суб'єктами

1. Якщо КАІФ купує чи продає фінансові інструменти чи інші активи, що стосовно них виконання замовлень у найкращий спосіб є значимим, він повинен діяти в найкращих інтересах АІФів, що ними він управляє, чи інвесторів АІФів під час розміщення замовлень від імені АІФів, що ними він управляє, для їх виконання в рамках співробітництва з іншими суб'єктами в контексті управління своїм портфелем.
 2. КАІФи вживають усіх розумних заходів для отримання найкращого можливого результату для АІФу чи інвесторів АІФу, враховуючи ціну, витрати, швидкість, ймовірність виконання та розрахунку, розмір, характер або будь-який інший аспект, що має значення для виконання замовлення. Відносна значимість таких чинників визначається на підставі критеріїв, установлених у статті 27(2).
- КАІФи установлюють, впроваджують та застосовують політику для уможливлення дотримання ними обов'язку, зазначеного в першому підпараграфі. У політиці визначаються для кожного класу інструментів суб'єкти, що в них можна розмістити замовлення. КАІФ укладає домовленості про виконання лише тоді, коли такі домовленості відповідають обов'язкам, установленим у цій статті. КАІФ надає інвесторам АІФів, що ними він управляє, відповідну інформацію про політику, встановлену відповідно до цього параграфа, та про будь-які значні зміни до такої політики.
3. КАІФи здійснюють регулярний моніторинг дієвості своєї політики, встановленої відповідно до параграфа 2, та, зокрема, якості виконання суб'єктами, визначеними в такій політиці, і, за необхідності, виправляє будь-які недоліки.
- Крім того, КАІФи переглядають політику на щорічній основі. Перегляд також слід здійснювати тоді, коли має місце значна зміна, що впливає на здатність КАІФу продовжувати отримувати найкращий можливий результат для АІФів, що ними він управляє.
4. КАІФи повинні мати можливість довести, що вони розмістили замовлення від імені АІФу відповідно до політики, встановленої згідно з параграфом 2.
 5. Якщо немає вибору серед місць виконання, параграфи 2–5 не застосовуються. Проте КАІФи повинні мати можливість довести, що немає вибору серед місць виконання.

Стаття 29

Об'єднання та розподілення замовлень на здійснення транзакцій

1. КАІФи можуть виконувати замовлення АІФу, об'єднане з замовленням іншого АІФу, UCITS або клієнта чи із замовленням, зробленим у межах інвестування своїх власних коштів, тільки якщо:

(а) можливо в розумних межах очікувати, що об'єднання замовлень загалом не створить несприятливих умов для будь-якого АІФу, UCITS або клієнтів, що їх замовлення підлягають об'єднанню;

(б) є встановлена і реалізується політика розподілення замовлень, що передбачає у межах достатньо точних умов справедливе розподілення об'єднаних замовлень, у тому числі як обсяг і ціна замовлень зумовлює розподілення замовлень та опрацювання часткового виконання.

2. Якщо КАІФ об'єднує замовлення АІФу з одним або більше замовленнями інших АІФів, UCITS або клієнтів і об'єднане замовлення виконано частково, він повинен розподілити відповідні торгові операції згідно зі своєю політикою розподілення замовлень.

3. Якщо КАІФ об'єднує транзакції, здійснювані власним коштом, з одним або більше замовленнями інших АІФів, UCITS або клієнтів, він не повинен розподіляти відповідні торгові операції в спосіб, що може заподіяти шкоду АІФу, UCITS або клієнту.

4. Якщо КАІФ об'єднує замовлення АІФу, UCITS або іншого клієнта з транзакцією, здійснюваною власним коштом, і об'єднане замовлення частково виконано, він розподіляє пов'язані торгові операції АІФу, UCITS або клієнтів першочергово порівняно з торговими операціями, здійснюваними власним коштом.

Проте, якщо КАІФ спроможний довести АІФові або клієнтові на розумних підставах, що він не матиме можливості виконати замовлення на таких вигідних умовах, без об'єднання чи взагалі, він може провести транзакцію за свій власний рахунок пропорційно, відповідно до політики, зазначеної в пункті (б) параграфа 1.

СЕКЦІЯ 2

Конфлікти інтересів

(Стаття 14 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 30

Типи конфліктів інтересів

Для цілей визначення типів конфліктів інтересів, що виникають під час управління АІФом, КАІФи повинні враховувати, зокрема, чи КАІФ, відповідна особа або особа, що прямо чи опосередковано пов'язана у межах контролю з КАІФом:

(а) ймовірно отримає фінансову вигоду чи уникне фінансового збитку за кошт АІФу або його інвесторів;

(б) має інтерес у результаті надання послуги чи виконання роботи АІФові, або його інвесторам, або клієнту чи здійснення транзакції від імені АІФу або клієнта, що відрізняється від інтересу АІФу у такому результаті;

(с) має фінансове чи інше заохочення, щоб надавати перевагу:

— інтересу UCITS, клієнта чи групи клієнтів або іншого АІФу над інтересом АІФу,

— інтересу одного інвестора над інтересом іншого інвестора чи групи інвесторів того самого АІФу;

(д) провадить таку саму діяльність для АІФу та для іншого АІФу, UCITS або клієнта; чи

(е) отримує чи отримає від особи, що не є АІФом чи його інвесторами, заохочення у зв'язку з діяльністю з управління спільним портфелем, проваджуваною для АІФу, у вигляді

грошових коштів, товарів або послуг, відмінних від стандартного комісійного збору чи стандартної плати за таку послугу.

Стаття 31

Політика щодо конфліктів інтересів

1. КАІФ установлює, впроваджує та застосовує дієву політику щодо конфліктів інтересів. Така політика повинна бути викладена у письмовій формі та повинна відповідати розміру та організації КАІФу і характеру, масштабам та складності його підприємницької діяльності.

Якщо КАІФ є членом групи, політика також повинна враховувати будь-які обставини, що про них КАІФ знає або повинен знати та які можуть спричинити конфлікт інтересів через структуру і підприємницьку діяльність інших членів групи.

2. Політика щодо конфліктів інтересів, що її встановлено відповідно до параграфу 1, охоплює таке:

(а) щодо діяльності, проваджуваної КАІФом або від його імені, в тому числі діяльності, проваджуваної уповноваженою особою у межах делегування і субделегування, зовнішнім оцінювачем чи контрагентом, визначення обставин, що становлять або можуть спричинити конфлікт інтересів, що призводить до виникнення значного ризику завдання шкоди інтересам АІФу або його інвесторів;

(б) процедури, що їх слід дотримуватися, та заходи, яких необхідно вживати, для того, щоб запобігати таким конфліктам, управляти ними та здійснювати їх моніторинг.

Стаття 32

Конфлікти інтересів, пов'язані з погашенням інвестицій

КАІФ, що управляє АІФом відкритого типу, визначає конфлікти інтересів, що виникають між інвесторами, які прагнуть погасити свої інвестиції, та інвесторами, які прагнуть зберегти свої інвестиції в АІФі, та будь-які конфлікти між стимулом КАІФу інвестувати в неліквідні активи та політикою погашення АІФу згідно з його обов'язками відповідно до статті 14(1) Директиви 2011/61/ЄС, управляє такими конфліктами та здійснює їх моніторинг.

Стаття 33

Процедури та заходи для запобігання конфліктам інтересів чи управління ними

1. Процедури та заходи, встановлені для запобігання конфліктам інтересів чи управління ними повинні бути розроблені для забезпечення того, щоб відповідні особи, які займаються різними видами підприємницької діяльності, що пов'язані з ризиком виникнення конфлікту інтересів, провадили цю діяльність з певним ступенем незалежності, що відповідає розміру та діяльності КАІФу і групи, що до неї він належить, а також значність ризику завдання шкоди інтересам АІФу або його інвесторів.

2. Якщо для КАІФу необхідно та доцільно забезпечити потрібний ступінь незалежності, процедури, що їх слід дотримуватися, та заходи, що їх слід вжити згідно з пунктом (б) статті 31(2) повинні охоплювати таке:

(а) дієві процедури для запобігання обміну інформацією між відповідними особами, що займаються діяльністю з управління спільним портфелем або іншими видами діяльності відповідно до статті 6(2) і (4) Директиви 2011/61/ЄС, які пов'язані з ризиком виникнення конфліктів інтересів, якщо обмін інформацією може зашкодити інтересам одного чи більше АІФів або інших інвесторів, чи здійснення контролю за таким обміном;

(б) окремий нагляд за відповідними особами, що їх основні функції охоплюють провадження діяльності з управління спільним портфелем від імені клієнтів або інвесторів чи надання їм послуг, інтереси яких можуть конфліктувати чи які іншим чином представляють різні інтереси, що можуть конфліктувати, в тому числі інтереси КАІФу;

(с) усунення будь-якого прямого зв'язку між винагородою відповідних осіб, що, загалом,

займаються одним видом діяльності, та винагородою інших відповідних осіб, що, загалом, займаються іншим видом діяльності, або прибутками, отриманими такими іншими особами, якщо конфлікт інтересів може виникнути в зв'язку з такими видами діяльності;

(d) заходи для запобігання будь-якій особі здійснювати неналежний вплив на спосіб, у який відповідна особа провадить діяльність з управління спільним портфелем, чи стримування її від здійснення такого;

(e) заходи для запобігання одночасному або послідовному залученню відповідної особи до окремих видів діяльності з управління спільним портфелем або інших видів діяльності згідно зі статтею 6(2) і (4) Директиви 2011/61/ЄС чи здійснення контролю за таким, якщо таке залучення може перешкоджати належному управлінню конфліктами інтересів.

Якщо ухвалення або застосування таких заходів і процедур поодиночі чи у більшій кількості не забезпечує потрібного ступеня незалежності, КАІФ повинен ухвалити такі альтернативні чи додаткові заходи та процедури, що є необхідними та відповідними для таких цілей.

Стаття 34

Управління конфліктами інтересів

Якщо організаційних чи адміністративних домовленостей, укладених КАІФом недостатньо, щоб забезпечити, з достатньою впевненістю, запобігання ризикам завдання шкоди інтересам АІФу або інвесторів АІФу, слід своєчасно повідомити вищу ланку керівництва чи інший компетентний внутрішній орган КАІФу для ухвалення будь-якого необхідного рішення чи вжиття будь-яких необхідних заходів для забезпечення того, щоб КАІФ діяв у найкращих інтересах АІФу або інвесторів такого АІФу.

Стаття 35

Моніторинг конфліктів інтересів

1. КАІФ повинен вести та регулярно оновлювати облік типів діяльності, що їх провадить КАІФ чи що провадяться від його імені, у межах яких виник чи, у разі поточної діяльності, може виникнути конфлікт інтересів, що спричиняє значний ризик завдання шкоди інтересам одного чи більше АІФів або його інвесторів.

2. Вища ланка керівництва повинна отримувати на регулярній основі та щонайменше один раз на рік письмові звіти про діяльність, зазначену в параграфі 1.

Стаття 36

1. Розкриття інформації про конфлікти інтересів

1. Інформація, що її слід розкрити інвесторам згідно зі статтею 14(1) та (2) Директиви 2011/61/ЄС, надається інвесторам на носії довготривалого використання інформації чи через веб-сайт.

2. Якщо інформація, зазначена в параграфі 1, надається через веб-сайт та не адресується особисто інвестору, то слід виконати такі умови:

(a) інвестору повідомлено адресу веб-сайту та місце на веб-сайті, де можна отримати доступ до інформації, і він погодився на отримання інформації таким способом;

(b) інформація повинна бути актуальною;

(c) інформація повинна бути постійно доступною через такий веб-сайт протягом такого періоду часу, що в розумних межах може бути необхідним для інвестора, щоб вивчити її.

Стаття 37

Стратегії для реалізації прав голосу

1. КАІФ повинен розробити відповідні та дієві стратегії для визначення того, коли та яким чином будь-які права голосу, що містяться в портфелях АІФу, що ними він управляє, слід

реалізовувати винятково на користь відповідного АІФу і його інвесторів.

2. Стратегія, зазначена в параграфі 1, повинна визначати заходи та процедури для:
 - (a) моніторингу відповідних корпоративних дій;
 - (b) забезпечення того, щоб реалізація прав голосу відповідала цілям інвестування та політиці відповідного АІФу;
 - (c) запобігання будь-яким конфліктам інтересів, що виникають внаслідок реалізації прав голосу, чи управління ними.
3. Короткий опис стратегій і деталі щодо заходів, вжитих на підставі цих стратегій, слід надавати інвесторам на їхній запит.

СЕКЦІЯ 3

Управління ризиками

(Стаття 15 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 38

Системи управління ризиками

Для цілей цієї секції під системами управління ризиками слід розуміти системи, що складаються з відповідних елементів організаційної структури КАІФу, що в ній центральна роль належить штатній службі управління ризиками, політик і процедур, пов'язаних з управлінням ризиками, що стосуються кожної інвестиційної стратегії АІФу, та механізмів, процесів і технік щодо вимірювання ризиків і управління ними, які КАІФ застосовує до кожного АІФу, що ним він управляє.

Стаття 39

Штатна служба управління ризиками

1. КАІФ створює та утримує штатну службу управління ризиками, що:
 - (a) впроваджує дієві політики та процедури управління ризиками для виявлення всіх ризиків, що пов'язані з інвестиційною стратегією АІФу, що на них наражається чи може наражатися кожний АІФ, їх вимірювання, управління ними та моніторингу на постійній основі;
 - (b) забезпечує відповідність профілю ризику АІФу, що його розкрито для інвесторів згідно з пунктом (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, лімітам ризику, установленим згідно зі статтею 44 цього Регламенту;
 - (c) здійснює моніторинг дотримання лімітів ризику, установлених згідно зі статтею 44, та повідомляє керівний орган КАІФу і, за наявності, службу нагляду КАІФу своєчасно, якщо вважає, що профіль ризику АІФу не відповідає цим лімітам, чи вбачає значний ризик неузгодженості профілю ризику з цими лімітами;
 - (d) надає керівному органу КАІФу і, за наявності, службі нагляду КАІФу з частотою, що відповідає характеру, масштабам і складності АІФу або діяльності КАІФу, регулярно оновлену інформацію щодо такого:
 - (i) узгодженості між лімітами ризику, установленими згідно зі статтею 44, та профілем ризику АІФу, що дані про нього розкрито інвесторам згідно зі статтею 23(4)(c) Директиви 2011/61/ЄС, та дотримання лімітів ризику;
 - (ii) адекватності і дієвості процесу управління ризиками із зазначенням, зокрема, того, чи вжито або буде вжито відповідних виправних заходів у разі будь-яких фактичних або очікуваних недоліків;
 - (e) надає регулярно оновлену інформацію вищій ланці керівництва з висвітленням

поточного рівня ризику, що несе кожен АІФ, що перебуває під управлінням, і будь-яких фактичних чи передбачуваних порушень будь-яких лімітів ризику, установлених згідно зі статтею 44, таким чином, щоб забезпечити можливість вжиття негайних і належних заходів.

2. Служба управління ризиками повинна мати необхідні повноваження і доступ до всієї відповідної інформації, необхідної для виконання завдань, установлених у параграфі 1.

Стаття 40

Політика управління ризиками

1. КАІФ установлює, впроваджує та підтримує відповідну і документально оформлену політику управління ризиками, у межах якої виявляє всі відповідні ризики, що на них наражаються чи можуть наражатися АІФи, якими він управляє.

2. Політика управління ризиками охоплює такі процедури, що є необхідними для надання КАІФу можливості оцінювати для кожного АІФу, яким він управляє, неопушені інвестиції АІФу в ринок, ризики ліквідності та невиконання контрагентом своїх обов'язків, та нараження АІФу на всі інші значущі ризики, у тому числі операційні ризики, що можуть бути значними для кожного АІФу, яким він управляє.

3. КАІФ враховує в політиці управління ризиками щонайменше такі елементи:

- (a) техніки, інструменти та механізми, що дозволяють йому дотримуватися статті 45;
- (b) техніки, інструменти та механізми, що дозволяють оцінювати та здійснювати моніторинг ризику ліквідності АІФу за звичайних та виняткових умов ліквідності, в тому числі шляхом регулярного проведення стрес-тестів згідно зі статтею 48;
- (c) розподіл обов'язків у межах КАІФу, що належать до управління ризиками;
- (d) ліміти, встановлені відповідно до статті 44 цього Регламенту, та обґрунтування того, яким чином їх узгоджено з профілем ризику АІФу, що дані про нього розкрито інвесторам згідно зі статтею 23(4)(c) Директиви 2011/61/ЄС;
- (e) строки, зміст, частота подання та отримувачі звітності від штатної служби управління ризиками, зазначеної в статті 39.

4. Політика управління ризиками повинна містити опис захисних заходів, зазначених у статті 43, зокрема:

- (a) характер потенційних конфліктів інтересів;
- (b) вжиті виправні заходи;
- (c) причини того, чому у розумних межах необхідно очікувати, що такі заходи сприятимуть незалежній діяльності служби управління ризиками;
- (d) спосіб, у який КАІФ планує забезпечити узгоджену дієвість захисних заходів.

5. Політика управління ризиками, зазначена в параграфі 1, повинна відповідати характеру, масштабам і складності підприємницької діяльності КАІФу і АІФу, що ним він управляє.

Стаття 41

Оцінювання, моніторинг і перегляд систем управління ризиками

1. КАІФи оцінюють, здійснюють моніторинг та періодично, щонайменше один раз на рік, переглядають:

- (a) адекватність і дієвість політики управління ризиками та механізмів, процесів і технік, зазначених у статті 45;
- (b) ступінь дотримання КАІФом політики управління ризиками та механізмів, процесів і технік, зазначених у статті 45;
- (c) адекватність і дієвість заходів, вжитих для усунення будь-яких недоліків у межах

процесу управління ризиками;

- (d) діяльність служби управління ризиками;
- (e) адекватність і дієвість заходів, спрямованих на забезпечення функціонального та ієрархічного відокремлення служби управління ризиками згідно зі статтею 42.

Рішення про частоту періодичного перегляду, зазначеного в першому підпараграфі, ухвалює вища ланка керівництва згідно з принципом пропорційності, враховуючи характер, масштаби та складність підприємницької діяльності КАІФу і АІФу, що ним він управляє.

2. Крім періодичного перегляду, зазначеного в параграфі 1, системи управління ризиками слід переглядати, якщо:

- (a) внесено значні зміни до політик і процедур управління ризиками, а також механізмів, процесів і технік, зазначених у статті 45;
- (b) внутрішні чи зовнішні події вказують на необхідність проведення додаткового перегляду;
- (c) внесено значні зміни до інвестиційної стратегії та цілей АІФу, що ним управляє КАІФ.

3. КАІФ оновлює системи управління ризиками на підставі результатів перегляду, зазначеного в параграфах 1 і 2.

4. КАІФ повідомляє компетентний орган держави-члена свого місцезнаходження про будь-які значні зміни в політиці управління ризиками та про механізми, процеси та техніки, зазначені в статті 45.

Стаття 42

Функціональне та ієрархічне відокремлення служби управління ризиками

1. Служба управління ризиками вважається функційно та ієрархічно відокремленою від операційних підрозділів, у тому числі служби управління портфелем, лише якщо виконано такі умови:

- (a) за особами, залученими до роботи служби управління ризиками, не здійснюють нагляд особи, відповідальні за роботу операційних підрозділів КАІФу, у тому числі служби управління портфелем;
- (b) особи, залучені до роботи служби управління ризиками, не залучаються до діяльності у межах операційних підрозділів, у тому числі служби управління портфелем;
- (c) особам, залученим до діяльності служби управління ризиками, виплачується компенсація на підставі досягнення цілей, пов'язаних з такою службою, незалежно від діяльності операційних підрозділів, у тому числі служби управління портфелем;
- (d) винагороду співробітникам вищої ланки служби управління ризиками безпосередньо контролює комітет з винагороди, якщо такий комітет було створено.

2. Функціональне та ієрархічне відокремлення служби управління ризиками відповідно до параграфа 1 забезпечується у межах всієї ієрархічної структури КАІФу аж до його керівного органу. Його повинні переглядати керівний орган і, за наявності, служба нагляду КАІФу.

3. Компетентні органи держави-члена місцезнаходження КАІФу переглядають спосіб, у який КАІФ застосував параграфи 1 і 2, на підставі критеріїв, установлених у другому підпараграфі статті 15(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 43

Захисні заходи проти конфліктів інтересів

1. Захисні заходи проти конфліктів інтересів, зазначені в статті 15(1) Директиви 2011/61/ЄС, повинні щонайменше забезпечувати, щоб:

- (a) рішення, ухвалені службою управління ризиками, ґрунтувалися на достовірних даних, що підлягають відповідному ступеню контролю з боку служби управління ризиками;
 - (b) винагорода тих, кого залучено до діяльності служби управління ризиками, відображала досягнення цілей, пов'язаних зі службою управління ризиками, незалежно від результатів галузей підприємницької діяльності, що до них їх залучено;
 - (c) служба управління ризиками підлягала відповідному незалежному перегляду для забезпечення незалежного ухвалення рішення;
 - (d) служба управління ризиками входила до керівного органу чи служби нагляду, якщо її створено, і мала щонайменше такі самі повноваження, як і служба управління портфелем;
 - (e) будь-які суперечливі обов'язки були належно розмежовані.
2. Якщо це сумірно з огляду на характер, масштаби та складність КАІФу, запобіжні заходи, зазначені в параграфі 1, також забезпечують, щоб:
- (a) служба внутрішнього аудиту чи, якщо службу не було створено, зовнішня особа, призначена керівним органом, регулярно переглядала діяльність служби управління ризиками;
 - (b) якщо було створено комітет з питань управління ризиками, він був відповідним чином забезпечений ресурсами, а його члени, що не є незалежними, не здійснювали неналежного впливу на діяльність служби управління ризиками.
3. Керівний орган КАІФу та, за наявності, служба нагляду виробляють захисні заходи проти конфліктів інтересів, встановлені у параграфах 1 і 2, регулярно переглядають їхню дієвість і вживають своєчасних виправних заходів для усунення будь-яких недоліків.

Стаття 44

Ліміти ризику

1. КАІФ установлює і впроваджує кількісні чи якісні ліміти ризику, або і ті, й інші, для кожного АІФу, що ним він управляє, враховуючи всі відповідні ризики. Якщо встановлено лише якісні ліміти, КАІФ повинен бути здатним обґрунтувати цей підхід компетентному органу.
2. Якісні та кількісні ліміти ризику для кожного АІФу повинні, щонайменше, охоплювати такі ризики:
- (a) ринкові ризики;
 - (b) кредитні ризики;
 - (c) ризики ліквідності;
 - (d) ризики невиконання контрагентом своїх обов'язків;
 - (e) операційні ризики.
3. Установлюючи ліміти ризику КАІФ повинен враховувати стратегії та активи, використовувані в межах кожного АІФу, що ним він управляє, а також національні правила, застосовні до кожного з таких АІФів. Такі ліміти ризику узгоджуються з профілем ризику АІФу, що дані про нього розкрито інвесторам згідно з пунктом (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС та який погоджено керівним органом.

Стаття 45

Вимірювання ризиків та управління ними

1. КАІФи ухвалюють відповідні та дієві механізми, процеси і техніки для того, щоб:
- (a) виявляти ризики, що на них наражаються або можуть наражатися АІФи, якими вони управляють, вимірювати їх, управляти ними та здійснювати їх моніторинг за будь-яких обставин;

(b) забезпечувати дотримання лімітів, установлених згідно зі статтею 44.

2. Механізми, процеси і техніки, зазначені в параграфі 1, повинні бути пропорційними характеру, масштабам і складності підприємницької діяльності КАІФу і кожного АІФу, що ним він управляє, та узгодженими з профілем ризику АІФу, що дані про нього розкрито інвесторам згідно з пунктом (с) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС.³

3. Для цілей параграфу 1 КАІФ вживає щодо кожного АІФу, що ним він управляє, таких заходів:

(a) упроваджує такі механізми, процеси та техніки для вимірювання ризиків, що є необхідними для забезпечення точного вимірювання ризиків зайнятих позицій і їхньої частки у загальному профілі ризику на підставі надійних і достовірних даних та відповідного документального оформлення механізмів, процесів та технік вимірювання ризиків;

(b) проводить періодичні тести на історичних даних для перегляду обґрунтованості механізмів вимірювання ризиків, що охоплюють прогнози і підрахунки, які ґрунтуються на моделях;

(c) проводить періодичні відповідні стрес-тести та аналізи сценаріїв для усунення ризиків, що виникають внаслідок потенційних змін у кон'юнктурі ринку, що можуть негативно вплинути на АІФ;

(d) забезпечує відповідність поточного рівня ризику лімітам ризику, установленим згідно зі статтею 44;

(e) установлює, впроваджує та підтримує відповідні процедури, що, у разі фактичних або очікуваних порушень лімітів ризиків АІФу, передбачають вжиття своєчасних виправних заходів у найкращих інтересах інвесторів;

(f) забезпечує наявність відповідних систем і процедур управління ліквідністю для кожного АІФу, що відповідають вимогам, установленим у статті 46.

СЕКЦІЯ 4

Управління ліквідністю

(Стаття 16 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 46

Системи та процедури управління ліквідністю

КАІФи повинні бути здатними довести компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження, що відповідну систему управління ліквідністю та дієві процедури, зазначені в статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС, упроваджено з урахуванням інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики погашення кожного АІФу.

Стаття 47

Моніторинг ризику ліквідності та управління ним

1. Система та процедури управління ліквідністю, зазначені в статті 46, щонайменше, забезпечують, щоб:

(a) КАІФ підтримував рівень ліквідності в АІФу відповідно до своїх базових обов'язків, на основі оцінювання відносної ліквідності активів АІФу на ринку, з урахуванням часу, необхідного для ліквідації, а також ціни чи вартості, що за неї ці активи можна ліквідувати, та їхньої вразливості до інших ринкових ризиків або чинників;

(b) КАІФ здійснював моніторинг профілю ліквідності портфелю активів АІФу, беручи до уваги маржинальний дохід від окремих активів, що може мати значний вплив на ліквідність, а також майнові відповідальність і зобов'язання, умовні чи інші, що їх може мати АІФ у межах своїх базових обов'язків. Для цих цілей КАІФ враховує профіль бази інвесторів АІФу, у тому числі тип інвесторів, відносний розмір інвестицій і умови погашення, що їм підлягають ці

інвестиції;

(с) КАІФ, якщо АІФ інвестує в інші установи колективного інвестування, здійснював моніторинг підходу до управління ліквідністю, ухваленого керуючими такими іншими інститутами спільного інвестування, в тому числі шляхом проведення періодичних переглядів для моніторингу змін у положеннях базових установ колективного інвестування, що в них інвестує АІФ, щодо погашення. Відповідно до статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС цей обов'язок не застосовується, якщо інші установи колективного інвестування, що в них інвестує АІФ, активно торгують на регульованому ринку у розумінні пункту (14) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС чи на аналогічному ринку третьої країни;

(d) КАІФ упроваджував і підтримував відповідні механізми та процедури вимірювання ліквідності для оцінювання кількісних і якісних ризиків позицій і запланованих інвестицій, що здійснюють значний вплив на профіль ліквідності портфелю активів АІФу, для уможливлення належного вимірювання їхніх наслідків для загального профілю ліквідності. Застосовні процедури повинні забезпечувати, щоб КАІФ був відповідно обізнаний у питаннях ліквідності активів, що в них АІФ інвестував або планує інвестувати, у тому числі, у застосовному випадку, щодо обсягу транзакцій та вразливості цін та/або, у відповідному випадку, спредів окремих активів за звичайних і виняткових умов ліквідності, та розумів таке;

(e) КАІФ розглядав і впроваджував інструменти та механізми, в тому числі спеціальні механізми, необхідні для управління ризиком ліквідності кожного АІФу, що ним він управляє. КАІФ установлює типи обставин, що за них ці інструменти та механізми можна використовувати як за звичайних, так і за виняткових обставин, враховуючи справедливе ставлення до всіх інвесторів кожного АІФу, що ним він управляє. КАІФ може використовувати такі інструменти та механізми лише за таких обставин та за умови відповідного розкриття інформації згідно зі статтею 108.

2. КАІФи документально оформлюють свої політики та процедури управління ліквідністю, як зазначено в параграфі 1, переглядають їх щонайменше один раз на рік та оновлюють їх у разі наявності будь-яких змін або нових механізмів.

3. КАІФи включають відповідні заходи з врегулювання проблем на вищих рівнях до своїх системи та процедур управління ліквідністю, як зазначено в параграфі 1, для врегулювання очікуваних чи фактичних дефіцитів ліквідності чи інших складних ситуацій АІФу.

4. Якщо КАІФ управляє АІФом, що є АІФом закритого типу, який використовує леверидж, пункт (e) параграфа 1 не застосовується.

Стаття 48

Ліміти управління ліквідністю та стрес-тести

1. КАІФи, за необхідності, з урахуванням характеру, масштабів і складності кожного АІФу, що ним вони управляють, упроваджують та підтримують відповідні ліміти ліквідності чи неліквідності АІФу відповідно до його базових обов'язків та політики погашення та згідно з вимогами, встановленими в статті 44 щодо кількісних і якісних лімітів ризику.

КАІФи здійснюють моніторинг дотримання цих лімітів та, якщо ліміти перевищено чи ймовірно буде перевищено, визначають потрібний (або необхідний) хід дій. Визначаючи відповідні дії, КАІФи досліджують адекватність політик і процедур управління ліквідністю, доцільність профілю ліквідності активів АІФу і вплив нетипових рівнів запитів на погашення.

2. КАІФи регулярно проводять стрес-тести, за звичайних і виняткових умов ліквідності, що дозволяють їм оцінити ризик ліквідності кожного АІФу, що ним вони управляють. Стрес-тести:

(a) проводяться на підставі надійної та актуальної інформації в кількісному чи, якщо це не доречно, якісному вимірі;

(b) за необхідності, імітують дефіцит ліквідності активів АІФу та нетипові запити на погашення;

- (с) покривають ринкові ризики та будь-який зумовлений ними вплив, у тому числі на маржинальні вимоги, вимоги до застави чи кредитні лінії;
 - (d) встановлюють вразливість оцінювання вартості за стресових умов;
 - (е) проводяться з частотою, що відповідає характеру АІФу, враховуючи інвестиційну стратегію, профіль ліквідності, тип інвестора та політику погашення АІФу, але щонайменше один раз на рік.
3. КАІФи діють у найкращих інтересах інвесторів у межах результатів будь-яких стрес-тестів.

Стаття 49

Узгодження інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики погашення

1. Для цілей статті 16(2) Директиви 2011/61/ЄС інвестиційна стратегія, профіль ліквідності та політика погашення кожного АІФу, що ним управляє КАІФ, вважаються узгодженими, якщо інвестори здатні погасити свої інвестиції в спосіб, що відповідає справедливому ставленню до всіх інвесторів АІФу, і згідно з політикою погашення АІФу та його обов'язками.
2. Оцінюючи узгодженість інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики погашення, КАІФ також враховує вплив, який погашення можуть мати на базові ціни або спреди окремих активів АІФу.

СЕКЦІЯ 5

Інвестування в інструменти сек'юритизації

(Стаття 17 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 50

Терміни та означення

Для цілей цієї секції:

- (a) «сек'юритизація» означає сек'юритизацію у розумінні статті 4 (36) Директиви 2006/48/ЄС;
- (b) «позиція сек'юритизації» означає позицію сек'юритизації у розумінні статті 4 (40) Директиви 2006/48/ЄС;
- (с) «спонсор» означає спонсора у розумінні статті 4 (42) Директиви 2006/48/ЄС;
- (d) «транш» означає транш у розумінні статті 4 (42) Директиви 2006/48/ЄС.

Стаття 51

Вимоги щодо утримуваної частки

1. КАІФи приймають потенційні втрати у вигляді кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох АІФів, що ними вони управляють, лише якщо оригінатор, спонсор або первинний кредитор у явній формі розкрив КАІФові інформацію про те, що він утримує на постійній основі відчутну чисту економічну частку, яка у будь-якому разі становить щонайменше 5%.

Утримуванням значної чистої економічної частки, що не є меншою ніж 5%, вважається лише будь-яка з таких позицій:

- (a) утримування щонайменше 5% номінальної вартості кожного з траншів, проданих або переданих інвесторам;
- (b) у разі сек'юритизації інвестиційно загрозованих поновлюваних фінансових інструментів, утримування частки оригінатора, що становить щонайменше 5% номінальної вартості

сек'юритизованих інвестиційно zagrożених фінансових інструментів;

(с) утримування випадково вибраних інвестиційно zagrożених фінансових інструментів, що їх обсяг становить щонайменше 5% номінальної вартості сек'юритизованих інвестиційно zagrożених фінансових інструментів, якщо такі інвестиційно zagrożені фінансові інструменти сек'юритизовано у межах сек'юритизації, за умови що кількість потенційно сек'юритизованих інвестиційно zagrożених фінансових інструментів становить не менше ніж 100 на момент оригінації;

(d) утримування траншу перших збитків та, за необхідності, інших траншів з таким самим або жорсткішим профілем ризику, порівняно з проданими або переданими інвесторам та з датою виплати, що не настає раніше, ніж дата виплати траншів, що їх продано або передано інвесторам, у такий спосіб, щоб обсяг утримання становив усього щонайменше 5% номінальної вартості сек'юритизованих інвестиційно zagrożених фінансових інструментів;

(e) утримування потенційних втрат через прийняття перших збитків у розмірі щонайменше 5% кожного сек'юритизованого інвестиційно zagrożеного у межах сек'юритизації інструмента.

Розмір чистої економічної частки визначається під час оригінації та підтримується на такому рівні на постійній основі. Чиста економічна частка, у тому числі утримувані позиції, відсотки або інвестиційно zagrożені фінансові інструменти, не підлягають будь-якому пом'якшенню кредитного ризику чи залученню в будь-які короткі позиції чи будь-яким іншим методам хеджування та повинна не бути продана. Чиста економічна частка визначається на підставі номінальної вартості позабалансових активів.

Не допускається багаторазове застосування вимог щодо утримання у межах будь-якої згаданої сек'юритизації.

2. Параграф 1 не застосовується, якщо сек'юритизовані інвестиційно zagrożені інструменти є вимогами або умовними вимогами до установ, перелічених у першому підпараграфі статті 122а(3) Директиви 2006/48/ЄС, або виконання їх повністю, безумовно й безвідклично гарантовано такими установами, та не застосовується до другого підпараграфа статті 122а(3) Директиви 2006/48/ЄС.

Стаття 52

Якісні вимоги до спонсорів та оригінаторів

Перед тим як прийняти потенційні втрати у вигляді кредитного ризику сек'ютиризації від імені одного або кількох АІФів, КАІФ гарантує, що спонсор та оригінатор:

(a) надають кредит на основі ґрунтовних та точно визначених критеріїв і чітко встановлюють процес ухвалення, зміни, поновлення та рефінансування позик під інвестиційно zagrożені інструменти, що підлягають сек'ютиризації, так само як вони застосовуються щодо інвестиційно zagrożених фінансових інструментів, що ними вони володіють;

(b) мають та використовують дієві системи для управління постійним адмініструванням та моніторингом своїх кредитних портфелів, що є носіями ризику ризиком, та інвестиційно zagrożених фінансових інструментів, у тому числі для визначення проблемних позик, управління ними, здійсненні відповідних коригувань вартості й створення резервів;

(с) достатньою мірою диверсифікують кредитний портфель на основі цільового ринку та загальної кредитної стратегії;

(d) мають викладену у письмовій формі політику щодо кредитних ризиків, що охоплює гранично допустимі межі ризику і політику створення резервів, а також у якій описано методи вимірювання таких ризиків, його моніторингу та контролю;

(e) надають безперешкодний доступ до всіх суттєво значимих даних про кредитну якість та динаміку окремих базових інвестиційно інвестиційно zagrożених фінансових інструментів, грошових потоків та застави, що підтримує сек'юритизований інвестиційно zagrożений актив, і

до такої інформації, що є необхідною для проведення всебічних і добре поінформованих стрес-тестів грошових потоків і вартості забезпечення, що підтримує базові інвестиційно загрожені фінансові інструменти. Для такої цілі суттєво значимі дані слід встановлювати на дату сек'юритизації та, за необхідності, залежно від характеру сек'юритизації, після неї;

(f) надають безперешкодний доступ до всіх інших значимих даних, необхідних для того, щоб КАІФ дотримувався вимог, установлених у статті 53;

(g) розкривають інформацію про рівень своєї утримуваної чистої економічної частки, як зазначено у статті 51, а також про будь-які проблеми, що можуть завадити підтриманню мінімальної необхідної чистої економічної частки, як зазначено у згаданій вище статті.

Стаття 53

Якісні вимоги до КАІФів, що підлягають сек'юритизації

1. Перед тим як взяти на себе кредитний ризик сек'юритизації від імені одного або кількох АІФів та, за доцільності, після цього, КАІФи повинні мати можливість довести компетентним органам щодо кожної зі своїх окремих позицій сек'юритизації те, що вони всебічно та цілковито розуміють такі позиції і впровадили офіційні політики та процедури, доцільні для профілю ризику інвестицій відповідного АІФу у сек'юритизовані позиції для аналізування та обліку:

(a) інформації, розкритої відповідно до статті 51 оригінаторами або спонсорами щодо чистої економічної частки, що її вони підтримують на постійній основі у межах сек'юритизації;

(b) характеристик ризику окремої позиції сек'юритизації;

(c) характеристик ризику інвестиційно загрожених фінансових інструментів, що лежать в основі позиції сек'юритизації;

(d) досвід щодо репутації і збитків у попередніх сек'юритизаціях оригінаторів або спонсорів у межах відповідних класів інвестиційно загрожених фінансових інструментів, що лежать в основі позиції сек'юритизації;

(e) заяв і розголошень, вчинених спонсорами або їхніми агентами чи консультантами, стосовно проведення ними комплексної юридичної перевірки сек'юритизованих інвестиційно загрожених фінансових інструментів і, у застосовних випадках, якості застави, що підтримує сек'юритизовані інвестиційно загрожені інструменти;

(f) у застосовних випадках, методик та концепцій, що на них ґрунтується оцінювання застави, що підтримує сек'юритизовані інвестиційно загрожені інструменти, і політик, ухвалених оригінатором або спонсором для забезпечення незалежності оцінювача;

(g) усіх структурних особливостей сек'юритизації, що можуть суттєво вплинути на динаміку позиції сек'юритизації установи, таких як договірний план погашення кредитної заборгованості (contractual waterfall) та пов'язані з ним спускові механізми, покращення кредитоспроможності, підвищення ліквідності, спускові механізми ринкової вартості та визначення невиконання обов'язків у межах конкретної операції.

2. Якщо КАІФ прийняв потенційні втрати у вигляді матеріальної вартості кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох АІФів, він регулярно проводить стрес-тести, доцільні для таких позицій сек'юритизації, відповідно до пункту (b) статті 15(3) Директиви 2011/61/ЄС. Стрес-тест повинен відповідати характеру, масштабу та складності ризику, притаманному позиціям сек'юритизації.

КАІФи установлюють формальні процедури моніторингу за принципами, встановленими у статті 15 Директиви 2011/61/ЄС, що є сумірними з профілем ризику відповідного АІФу у зв'язку з кредитним ризиком позиції сек'юритизації, щоб на постійній основі та своєчасно здійснювати моніторинг інформації щодо динаміки інвестиційно загрожених фінансових інструментів, що лежать в основі таких позицій сек'юритизації. Така інформація охоплює (якщо необхідно для конкретного типу сек'юритизації та не обмежено типами інформації,

значеними нижче) тип інвестиційно загроженого фінансового інструменту, відсоток кредитів, прострочених на понад 30, 60 та 90 днів, рівень невиконання, рівень дострокового погашення, позики на етапі звернення стягнення, тип заставного забезпечення та володіння ним, частотний розподіл кредитних оцінок або інші засоби оцінювання кредитоспроможності у межах базових інвестиційно загрожених фінансових інструментів, галузеву та географічну диверсифікацію і частотний розподіл коефіцієнтів забезпечення в діапазонах, що сприяють проведенню відповідного аналізу чутливості. Якщо базові інвестиційно загрожені фінансові інструменти є власне позиціями сек'юритизації, КАІФи повинні володіти інформацією, викладеною у цьому підпараграфі, не лише щодо базових сек'юритизаційних траншів, як-от найменування/ім'я емітента та кредитної якості, а також щодо характеристик та ефективності пулів, що лежать в основі таких сек'юритизаційних траншів.

КАІФи застосовують такі самі стандарти аналізу до участі в емісіях цінних паперів у межах сек'юритизації, придбаних у третіх осіб, або андеррайтингу таких.

3. Для цілей належного управління ризиками та ліквідністю КАІФи, що приймають потенційні втрати у вигляді кредитного ризику сек'юритизації від імені одного або кількох АІФів, у належний спосіб виявляють та вимірюють ризики, які виникають внаслідок невідповідності між активами і пасивами відповідного АІФу, ризик концентрації або інвестиційний ризик, що виникають на підставі таких інструментів, здійснюють їх моніторинг, контроль і звітують про них. КАІФ забезпечує відповідність профілю ризику таких позицій сек'юритизації розміру, загальній структурі портфеля, інвестиційним стратегіям і цілям відповідного АІФу, як встановлено в правилах чи установчих документах АІФу, проспекті емісії та документах-пропозиціях.

4. КАІФи забезпечують, згідно з вимогами, встановленими у статті 18 Директиви 2011/61/ЄС, відповідний рівень звітування вищій ланці керівництва, щоб вища ланка керівництва отримувала повну інформацію про будь-яке значне прийняття потенційних втрат у вигляді сек'юритизацій, а також відповідне управління ризиками, що виникають у зв'язку з такими потенційними втратами.

5. КАІФи надають відповідну інформацію про потенційні втрати у вигляді кредитного ризику сек'юритизації та про свої процедури управління ризиками у цій сфері у звітах та повідомленнях, що повинні подаватися згідно зі статтями 22, 23 і 24 Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 54

Коригувальні дії

1. КАІФи застосовують коригувальні дії у найкращих інтересах інвесторів, що інвестують у відповідний АІФ, якщо дізнаються, після прийняття потенційних втрат сек'юритизації, що процеси визначення утримуваної частки та розкриття інформації про неї не відповідали вимогам, установленим у цьому Регламенті.

2. КАІФи застосовують коригувальні дії у найкращих інтересах інвесторів, що інвестують у відповідний АІФ, якщо розмір утримуваної частки стає меншим ніж 5 % у той чи інший момент після прийняття потенційних втрат і це не є наслідком використання звичайного механізму здійснення платежів за транзакцією.

Стаття 55

Стабілізаційне застереження

Статті 51–54 застосовуються до цінних паперів, випущених у межах нових сек'юритизацій з 01 січня 2011 року або пізніше. Після 31 грудня 2014 року статті 51–54 застосовуються до існуючих сек'юритизацій, якщо нові базові інвестиційно загрожені фінансові інструменти додано або замінено після такої дати.

Стаття 56

Тлумачення

За відсутності конкретного тлумачення, наданого Європейським органом з цінних паперів і ринків (ESMA) або Спільним комітетом європейських наглядових органів положення цієї секції тлумачаться згідно з відповідними положеннями Директиви 2006/48/ЄС та Настановами щодо статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 року ⁽⁹⁾, виданими Комітетом європейських органів банківського нагляду, та подальшими змінами до них.

СЕКЦІЯ 6

Організаційні вимоги — загальні принципи

(Статті 12 і 18 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 57

Загальні вимоги

1. КАІФи повинні:

- (a) встановити, впровадити та підтримувати процедури вироблення й ухвалення рішень та організаційну структуру, що в ній визначається порядок підзвітності та розподіляються функції й обов'язки у чіткій спосіб та з документальним оформленням;
- (b) забезпечити, щоб їхні відповідні особи були ознайомлені з процедурами, яких слід дотримуватися для належного виконання своїх обов'язків;
- (c) встановити, впровадити та підтримувати відповідні механізми внутрішнього контролю, розроблені, щоб забезпечити виконання рішень та процедур на усіх рівнях КАІФу;
- (d) встановити, впровадити та підтримувати дієві процедури внутрішнього звітування та надання інформації на усіх відповідних рівнях КАІФу та дієві процеси обміну інформацією з будь-якої залученою третьою особою;
- (e) вести відповідні та впорядковані облікові записи про свою підприємницьку діяльність і внутрішню організацію.

КАІФи повинні враховувати характер, масштаби та складність своєї підприємницької діяльності, а також характер і спектр послуг та робіт, виконуваних у межах такої підприємницької діяльності.

2. КАІФи повинні встановити, впровадити та підтримувати системи і процедури, достатні для забезпечення охорони, цілісності та конфіденційності інформації, враховуючи характер відповідної інформації.

3. КАІФи повинні встановити, впровадити та підтримувати відповідну політику безперервності підприємницької діяльності, націлену на те, щоб забезпечити, у разі порушення роботи їхніх систем та процедур, збереження вагомих даних і функцій, продовження надання послуг та виконання робіт або, якщо таке не можливо, своєчасне відновлення таких даних і функцій та своєчасне поновлення надання послуг та виконання робіт.

4. КАІФи повинні встановити, впровадити та підтримувати політики і процедури бухгалтерського обліку та правила оцінювання вартості, що дозволять їм своєчасно надавати на запит компетентних органів фінансові звіти, що в них відображено правдивий та об'єктивний огляд їхнього фінансового стану та що відповідають застосовним стандартам та правилам бухгалтерського обліку.

5. КАІФи повинні впроваджувати відповідні політики та процедури, щоб забезпечити достатньо детальне розкриття політики погашення АІФу інвесторам до здійснення ними інвестування в АІФ та у разі внесення значних змін.

⁽⁹⁾ Комітет європейських органів банківського нагляду, Настанови щодо статті 122а Директиви про вимоги до капіталу від 31 грудня 2010 року, <http://www.eba.europa.eu/cebs/media/Publications/Standards%20and%20Guidelines/2010/Application%20of%20Art%20122a%20of%20the%20CRD/Guidelines.pdf>

6. КАІФи повинні здійснювати моніторинг та оцінювання адекватності та дієвості своїх систем, механізмів внутрішнього контролю та заходів, установлених відповідно до параграфів 1–5, і вживати належних заходів для усунення будь-яких недоліків.

Стаття 58

Електронне опрацювання даних

1. КАІФи вживають відповідних та достатніх заходів для забезпечення наявності електронних систем, щоб уможливити своєчасне та належне реєстрування кожної транзакції у межах портфелю, замовлень на підписку або, за доцільності, погашення.

2. КАІФи забезпечують високий рівень безпеки під час електронного опрацювання даних та цілісність і конфіденційність зафіксованої інформації, у відповідному випадку.

Стаття 59

Процедури бухгалтерського обліку

1. КАІФи застосовують політики та процедури бухгалтерського обліку, зазначені в статті 57(4), таким чином, щоб забезпечити захист інвесторів. Облікові записи ведуться у такий спосіб, щоб у будь-який час можна було безпосередньо визначити активи і пасиви АІФу. Якщо в АІФу є різні інвестиційні підрозділи, то слід вести окремі рахунки для таких підрозділів.²

2. КАІФи установлюють, впроваджують та підтримують політики і процедури бухгалтерського обліку й оцінювання вартості таким чином, щоб забезпечити точне розрахування вартості чистих активів кожного АІФу на підставі застосованих правил і стандартів бухгалтерського обліку.

Стаття 60

Контроль, здійснюваний керівним органом, вищою ланкою керівництва та службою нагляду

1. Під час внутрішнього розподілу функцій КАІФи забезпечують, щоб керівний орган, вища ланка керівництва та, за наявності, служба нагляду несли відповідальність за виконання КАІФом його обов'язків, передбачених у Директиві 2011/61/ЄС.

2. КАІФ забезпечує, щоб його вища ланка керівництва:

(a) несла відповідальність за впровадження загальної інвестиційної політики кожного АІФу, що перебуває в управлінні, як визначено, у відповідному випадку, у правилах фонду, установчих документах, проспекті емісії або документах-пропозиціях;

(b) здійснювала нагляд за ухваленням інвестиційних стратегій для кожного АІФу, що перебуває в управлінні;

(c) несла відповідальність за забезпечення встановлення та впровадження політик і процедур оцінювання вартості згідно зі статтею 19 Директиви 2011/61/ЄС;

(d) несла відповідальність за забезпечення наявності в КАІФу штатної та дієвої служби комплаєнсу, навіть якщо такою службою є третя особа;

(e) забезпечувала, щоб загальну інвестиційну політику, інвестиційні стратегії та ліміти ризику кожного АІФу, що перебуває в управлінні, було впроваджено належним чином та ефективно, та їх дотримувалися, навіть якщо службою управління ризиками є третя особа, та періодично верифікувала це;

(f) схвалювала та періодично переглядала адекватність внутрішніх процедур для ухвалення інвестиційних рішень для кожного АІФу, що перебуває в управлінні, таким чином, щоб забезпечити відповідність таких рішень схваленим інвестиційним стратегіям;

(g) схвалювала та періодично переглядала політику управління ризиками та механізми, процеси і техніки впровадження такої політики, у тому числі систему обмеження ризиків для кожного АІФу, що перебуває в управлінні;

(h) несла відповідальність за встановлення та застосування політики винагороди відповідно до додатку II Директиви 2011/61/ЄС.

3. КАІФ також забезпечує, щоб його вища ланка керівництва та, за необхідності, його керівний орган або служба нагляду:

(a) оцінювали та періодично переглядали дієвість політик, механізмів та процедур, розроблених для виконання обов'язків, установлених у Директиві 2011/61/ЄС;

(b) вживали належних заходів для усунення будь-яких недоліків.

4. КАІФ забезпечує отримання його вищою ланкою керівництва на постійній основі та щонайменше один раз на рік письмових звітів про комплаєнс, внутрішній аудит та управління ризиками із зазначенням, зокрема, того, чи було вжито належних виправних заходів у разі виникнення будь-яких недоліків.

5. КАІФ забезпечує отримання його вищою ланкою керівництва на постійній основі звітів про впровадження інвестиційних стратегій та внутрішніх процедур вироблення та ухвалення інвестиційних рішень, зазначених у пунктах (b)–(e) параграфу 2.

6. КАІФ забезпечує регулярне отримання керівним органом або службою нагляду, за наявності, письмових звітів щодо питань, зазначених у параграфі 4.

Стаття 61

Штатна служба комплаєнсу

1. КАІФи установлюють, впроваджують та підтримують відповідні політики і процедури, розроблені для виявлення будь-якого ризику невиконання КАІФом своїх обов'язків за Директивою 2011/61/ЄС та пов'язаних з цим ризиків, і розробляє відповідні заходи і процедури для мінімізації такого ризику та надання можливості компетентним органам ефективно виконувати свої повноваження за згаданою вище Директивою.

КАІФ враховує характер, масштаби та складність своєї підприємницької діяльності, а також характер і спектр послуг та робіт, виконуваних у межах такої підприємницької діяльності.

2. КАІФ створює та утримує штатну і дієву службу комплаєнсу, що функціонує незалежно і має такі обов'язки:

(a) здійснює моніторинг та регулярне оцінювання адекватності та дієвості заходів, політик і процедур, установлених відповідно до параграфу 1, і заходів, вжитих для усунення будь-яких недоліків у межах виконання КАІФом своїх обов'язків;

(b) консультує певних осіб, відповідальних за надання послуг та виконання робіт, і допомагає їм у виконанні обов'язків КАІФу за Директивою 2011/61/ЄС.

3. Щоб надати можливість службі комплаєнсу, зазначену в параграфі 2, належно та незалежно виконувати свої обов'язки, КАІФ забезпечує, щоб:

(a) служба комплаєнсу мала необхідні владу, ресурси, компетентність та доступ до всієї відповідної інформації;

(b) інспектора комплаєнсу було призначено та він ніс відповідальність за службу комплаєнсу й подання звітів вищій ланці керівництва на постійній основі та щонайменше один раз на рік про комплаєнс із зазначенням, зокрема, того, чи було вжито належних виправних заходів у разі виникнення будь-яких недоліків;

(c) осіб зі служби комплаєнсу не було залучено до надання послуг або виконання робіт, що їх моніторинг вони здійснюють;

(d) метод визначення винагороди інспектора комплаєнсу та інших осіб зі служби комплаєнсу не впливав на їхню об'єктивність та не був таким, що може вплинути на неї.

Проте КАІФ не повинен дотримуватися пункту (c) або (d) першого підпараграфу, якщо він може довести, що з огляду на характер, масштаб та складність його підприємницької

діяльності, а також характер і спектр його послуг та робіт вимога не є пропорційною і його служба комплаєнсу продовжує ефективно виконувати свої функції.

Стаття 62

Штатна служба внутрішнього аудиту

1. КАІФи, за необхідності, та сумірно з огляду на характер, масштаб та складність їхньої підприємницької діяльності, а також характер і спектр робіт з управління спільним портфелем, що виконуються у межах такої підприємницької діяльності, створюють та утримують службу внутрішнього аудиту, яка є відокремленою та незалежною від інших служб та видів діяльності КАІФу.

2. Служба внутрішнього аудиту, зазначена у параграфі 1:

- (a) устанавлює, впроваджує та підтримує план аудиту для вивчення та оцінювання адекватності й дієвості систем КАІФу, його механізмів внутрішнього контролю і заходів;
- (b) надає рекомендації на основі результатів роботи, проведеної відповідно до пункту (a);
- (c) верифікує дотримання рекомендацій, зазначених у пункті (b);
- (d) звітує про стан внутрішнього аудиту.

Стаття 63

Особисті транзакції

1. Для будь-якої відповідної особи, яку залучено до діяльності, що може спровокувати конфлікт інтересів, або яка має доступ до внутрішньої інформації у розумінні статті 1(1) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2003/6/ЄС від 28 січня 2003 року про інсайдерські операції та маніпулювання на ринку (зловживання на ринку) ⁽¹⁰⁾ або до іншої конфіденційної інформації, пов'язаної з АІФом або транзакціями з АІФом чи на його користь, КАІФ устанавлює, впроваджує та підтримує відповідні механізми для того, щоб перешкоджати таким відповідним особам:

(a) здійснювати особисту транзакцію з фінансовими інструментами або іншими активами, що відповідає одному з таких критеріїв:

- (i) транзакція підлягає дії положень статті 2(1) Директиви 2003/6/ЄС;
- (ii) транзакція передбачає неправомірне використання або неналежне розкриття конфіденційної інформації;
- (iii) транзакція конфліктує або ймовірно конфліктуватиме з обов'язком КАІФу за Директивою 2011/61/ЄС;

(b) радити будь-якій іншій особі або спонукати її, поза межами належного виконання умов їхнього працевлаштування або договору про надання послуг, здійснювати особисту транзакцію, зазначену у пункті (a)(i) та (ii), або яка іншим чином вважатиметься неправомірним використанням інформації, пов'язаної із замовленнями, що перебувають у процесі виконання;

(c) розкривати, поза межами звичайного виконання умов їхнього працевлаштування або договору про надання послуг та без обмеження статті 3(a) Директиви 2003/6/ЄС, будь-яку інформацію або позицію будь-якій іншій особі, якщо відповідна особа знає або у розумних межах повинна знати, що внаслідок такого розкриття така інша особа вживе або ймовірно вживе один з таких заходів:

- (i) здійснить особисту транзакцію, зазначену в пункті (a)(i) та (ii), з фінансовими інструментами або іншими активами або особисту транзакцію, що іншим чином вважатиметься неправомірним використанням інформації, пов'язаної із замовленнями,

⁽¹⁰⁾ ОВ L 96, 12.04.2003, с. 16.

які перебувають у процесі виконання;

(ii) порадить іншій особі або спонукатиме її до здійснення такої особистої транзакції.

2. Механізми, зазначені у параграфі 1, слід розробити для, зокрема, забезпечення того, щоб:

(a) кожна відповідна особа знала про обмеження, пов'язані з особистими транзакціями, зазначеними у параграфі 1, та про заходи, передбачені КАІФом у зв'язку зі здійсненням особистих транзакцій і розкриттям інформації відповідно до параграфа 1;

(b) КАІФ було негайно проінформовано про будь-яку особисту транзакцію, здійснену відповідною особою, відповідно до параграфа 1, шляхом повідомлення про таку транзакцію або виконання інших процедур, що надають КАІФові змогу встановити такі транзакції;

(c) вели записи про персональну транзакцію, що про неї повідомлено КАІФові або яку КАІФ виявив, у тому числі про будь-який дозвіл або заборону у зв'язку з такою транзакцією.

Для цілей пункту (b) першого підпараграфа, якщо певні види робіт КАІФу виконують треті особи, КАІФ забезпечує, щоб особа, яка виконує роботу, вела записи особистих транзакцій, здійснених будь-якою відповідною особою, відповідно до параграфа 1, та надавала таку інформацію КАІФові у відповідь на запит.

3. Параграфи 1 та 2 не застосовуються до особистих транзакцій:

(a) здійснених у межах послуги з довірчого управління портфелем за відсутності попереднього обміну інформацією щодо транзакції між керуючим портфелем та відповідною особою або іншою особою, що за рахунок неї було проведено транзакцію;

(b) у UCITS або АІФах, що підлягають нагляду відповідно до права держави-члена, яке вимагає рівнозначного рівня розподілення ризиків серед їхніх активів, якщо відповідну особу і будь-яку іншу особу, коштом якої здійснено транзакції, не залучено до управління таким підприємством.

4. Для цілей параграфа 1 особиста транзакція також охоплює транзакцію з фінансовим інструментом або іншим активом, здійснену від імені або за рахунок:

(a) відповідної особи;

(b) будь-якої особи, що з нею відповідна особа має сімейні або тісні зв'язки;

(c) особи, що її відносини з відповідною особою є такими, що відповідна особа має безпосередній або опосередкований значний інтерес у результатах операції, відмінний від плати або комісійного збору за виконання операції.

Стаття 64

Облік транзакцій у межах портфелю

1. КАІФи без зволікань здійснюють щодо кожної транзакції у межах портфелю, пов'язаної з АІФами, що ними вони управляють, запис інформації, якої буде достатньо для відтворення деталей замовлення та здійсненої транзакції або укладеного договору.

2. У зв'язку з транзакціями у межах портфелю, здійсненими у місці виконання, запис, зазначений у параграфі 1, повинен містити таку інформацію:

(a) найменування/ім'я або інше позначення АІФу та особи, що діє від імені АІФу;

(b) актив;

(c) за доцільності, кількість;

(d) тип замовлення або транзакції;

(e) ціну;

(f) щодо замовлень: дату та точний час передання замовлення та найменування/ім'я або інше позначення особи, що їй передано замовлення; або щодо транзакцій: дату та точний час ухвалення рішення про транзакцію та здійснення транзакції;

(g) у застосовному випадку, найменування/ім'я особи, що передала замовлення або здійснила транзакцію;

(h) у застосовному випадку, причини анулювати замовлення;

(i) щодо здійснених транзакцій: ідентифікаційні дані контрагента та місця виконання.³⁴

3. Щодо транзакцій у межах портфелю, здійснених АІФом у місці, відмінному від місця виконання, запис, зазначений у параграфі 1, повинен містити таку інформацію:

(a) найменування або інше позначення АІФу;

(b) юридичну та іншу документацію, що становить основу транзакції у межах портфелю, у тому числі, зокрема, укладений договір;

(c) ціну.

4. Для цілей параграфів 2 та 3 місце виконання охоплює системного інтерналізатора, зазначеного у пункті (7) статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, регульований ринок, зазначений у пункті (14) статті 4(1) згаданої Директиви, багатосторонній торговельний майданчик, зазначений у пункті (15) статті 4(1) згаданої Директиви, вирівнювача ринку, зазначеного в пункті (8) статті 4(1) згаданої Директиви, або іншого забезпечувача ліквідності чи особу, що виконує у третій країні функцію, подібну до функцій, виконуваних будь-яким із зазначених вище суб'єктів.

Стаття 65

Облік замовлень на підписку та погашення

1. КАІФи уживають усіх розумних заходів для забезпечення того, щоб записи про усі отримані замовлення на підписку та, за доцільності, погашення АІФу було зроблено без зайвих зволікань після отримання будь-якого такого замовлення.

2. Такий запис повинен містити інформацію про таке:

(a) відповідний АІФ;

(b) особу, що дає або передає замовлення;

(c) особу, що отримує замовлення;

(d) дату та час замовлення;

(e) умови та засоби оплати;

(f) тип замовлення;

(g) дату виконання замовлення;

(h) кількість паїв або акцій чи рівнозначні обсяги, що на них було здійснено підписку або що їх було погашено;

(i) ціну підписки або, за доцільності, погашення кожного паю або кожної акції або, за доцільності, обсяг капіталу, що його було вкладено або оплачено;

(j) загальну вартість підписки на паї або акції чи їх погашення;

(k) валову вартість замовлення, у тому числі збори за підписку, чи чисту суму після сплати зборів за погашення.

Інформацію, передбачену у пунктах (i), (j) та (k), слід вносити якомога швидше.

Стаття 66

Вимоги щодо ведення обліку

1. КАІФи забезпечують зберігання усіх необхідних записів, зазначених у статтях 64 та 65, щонайменше впродовж п'яти років.

Проте компетентні органи можуть вимагати, щоб КАІФи забезпечили зберігання будь-яких або всіх таких записів впродовж довшого періоду, враховуючи характер активу або транзакції у межах портфелю, якщо є необхідність уможливити орган виконувати свої функції нагляду за Директивою 2011/61/ЄС.

2. Після припинення дії дозволу КАІФу записи повинні зберігатися впродовж щонайменше строку, що залишився до завершення п'ятирічного періоду, зазначеного у параграфі 1. Компетентні органи можуть вимагати зберігати записи впродовж довшого періоду.

Якщо КАІФ передає свої обов'язки щодо АІФу іншому КАІФові, він забезпечує для такого КАІФу доступ до записів, зазначених у параграфі 1.

3. Записи зберігаються на засобі, що дозволяє зберігати інформацію так, щоб вона була доступною для подальшого використання компетентними органами, та у такій формі й у такій спосіб, щоб:

- (a) компетентні органи мали безперешкодний доступ до них і мали можливість відтворити кожний основний етап опрацювання кожної транзакції у межах портфелю;
- (b) була можливість легко встановити виправлення та інші зміни, а також зміст записів до внесення таких виправлень і змін;
- (c) не було можливості здійснити будь-які інші маніпуляції або внести будь-які інші зміни.

СЕКЦІЯ 7

Оцінювання вартості

(Стаття 19 Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 67

Політики та процедури оцінювання вартості активів АІФу

1. КАІФи установлюють, підтримують, упроваджують та переглядають для кожного АІФу, що ним вони управляють, письмові політики і процедури, які забезпечують ґрунтовний, прозорий, усебічний і належно задокументований процес оцінювання вартості. Політика та процедури оцінювання вартості охоплюють усі суттєві аспекти процесу оцінювання вартості, процедур оцінювання вартості і механізмів контролю за для відповідного АІФу.

Без обмеження вимог національного права та правил й установчих документів АІФу, КАІФ забезпечує застосування до АІФ, що ним він управляє, справедливих, належних та прозорих методик оцінювання вартості. У політиках оцінювання вартості встановлюються, а за допомогою процедур реалізуються методики оцінювання вартості, що використовуються для кожного типу активів, у який АІФ може інвестувати відповідно до застосовного національного права, правил й установчих документів АІФу. КАІФ не може найперше інвестувати у певний тип активів, поки не буде визначено належну методику або належні методики оцінювання вартості для такого конкретного типу активів.

Політики та процедури, що в них встановлено методики оцінювання вартості, охоплюють вхідні дані, моделі та критерії вибору джерел ціноутворення та ринкових даних. У них передбачається, що ціни формуються на підставі незалежних джерел за будь-якої можливості та за доцільності. Процес вибору конкретної методики охоплює оцінювання доступних відповідних методик, враховуючи їхню вразливість до змін у змінних та спосіб визначення в конкретних стратегіях відповідної вартості активів у портфелі.

2. У політиках оцінювання вартості встановлюються обов'язки, завдання та відповідальність усіх осіб, залучених до процесу оцінювання вартості, у тому числі вищої

ланки керівництва КАІФу. У процедурах відображається організаційна структура, як встановлено у політиках оцінювання вартості.

У політиках та процедурах оцінювання вартості описується щонайменше таке:

- (a) компетенція та незалежність персоналу, що фактично здійснює оцінювання вартості активів;
- (b) конкретні інвестиційні стратегії АІФу та активи, що в них АІФ може інвестувати;
- (c) механізми контролю за вибором вхідних даних, джерел та методик оцінювання вартості;
- (d) способи врегулювання проблем на вищих рівнях для врегулювання розбіжностей у вартості активів;
- (e) оцінювання будь-яких коригувань, пов'язаних з розміром та ліквідністю позицій або зі змінами кон'юнктури ринку, у відповідному випадку;
- (f) належний час закриття бухгалтерських книг для цілей оцінювання вартості;
- (g) належну частоту оцінювання вартості активів.

3. Якщо призначено зовнішнього оцінювача, у політиках та процедурах оцінювання вартості викладаються процес обміну інформацією між КАІФом та зовнішнім оцінювачем, щоб забезпечити надання всієї інформації, необхідної для цілей виконання завдання з оцінювання вартості.

У політиках та процедурах оцінювання вартості передбачається, щоб КАІФ на початковій стадії та періодично здійснював комплексну юридичну перевірку третіх осіб, що їх призначено для надання послуг з оцінювання вартості.

4. Якщо КАІФ самостійно оцінює вартість, політики охоплюють опис захисних заходів для функціонально незалежного виконання завдання з оцінювання вартості згідно з пунктом (b) статті 19(4) Директиви 2011/61/ЄС. Такі захисні заходи охоплюють заходи запобігання будь-якій особі здійснити неналежний вплив на спосіб виконання особою робіт з оцінювання вартості або заходи стримування будь-якої особи від здійснення такого впливу.

Стаття 68

Використання моделей оцінювання вартості активів

1. Якщо для оцінювання вартості активів АІФу використовується модель, ця модель та її основні властивості описуються та обґрунтовуються у політиках та процедурах оцінювання вартості. Причину вибору моделі, базові дані, припущення, що використовуються у моделі, раціональне обґрунтування їх використання та обмеження оцінювання вартості на основі моделі належно задокументовуються.

2. У політиках та процедурах оцінювання вартості передбачається, щоб особа з достатньою компетентністю, що її не було залучено до процесу створення моделі, затвердила таку модель до початку її використання. Процес затвердження належно задокументовується.

3. Модель підлягає попередньому схваленню вищою ланкою керівництва КАІФу. Якщо модель використовується КАІФом, що самостійно виконує функцію оцінювання вартості, схвалення вищою ланкою керівництва не обмежує право компетентного органу вимагати відповідно до статті 19(9) Директиви 2011/61/ЄС верифікацію моделі зовнішнім оцінювачем або аудитором.

Стаття 69

Узгоджене застосування політик та процедур оцінювання вартості

1. КАІФ забезпечує узгоджене застосування політик та процедур оцінювання вартості і вибраних методик оцінювання вартості.

2. Політики та процедури оцінювання вартості і вибрані методики оцінювання вартості застосовуються до всіх активів у межах АІФу, враховуючи інвестиційну політику, тип активів та, у застосовному випадку, наявність різних зовнішніх оцінювачів.

3. Якщо оновлення не вимагається, політики та процедури застосовуються в узгоджений спосіб упродовж тривалого періоду, а джерела та правила оцінювання вартості залишаються узгодженими впродовж тривалого періоду.

4. Політики та процедури оцінювання вартості і призначені методики оцінювання вартості застосовуються в узгоджений спосіб в усіх АІФах, що ними управляє один КАІФ, враховуючи інвестиційні політики і типи активів, що ними володіють АІФи, та, у застосовному випадку, наявність різних зовнішніх оцінювачів.

Стаття 70

Регулярний перегляд політик та процедур оцінювання вартості

1. У політиках оцінювання вартості передбачається регулярний перегляд політик та процедур оцінювання вартості, у тому числі методик оцінювання вартості. Перегляд здійснюється щонайменше один раз на рік і до того, як АІФ почне використовувати нову інвестиційну стратегію або новий тип активів, що їх не охоплює чинна політика оцінювання вартості.

2. У політиках та процедурах оцінювання вартості висвітлюється спосіб, яким можна внести зміну до політики оцінювання вартості, у тому числі до методики, та за яких обставин це може бути доцільним. Рекомендації щодо внесення змін до політик та процедур надаються вищій ланці керівництва, що переглядає та схвалює будь-які зміни.

3. Служба управління ризиками, зазначена в статті 38, переглядає та, за необхідності, надає відповідну підтримку у зв'язку з політиками та процедурами, ухваленими для оцінювання вартості активів.

Стаття 71

Перегляд індивідуальної вартості активів

1. КАІФ забезпечує справедливе і належне оцінення вартості усіх активів, що ними володіє АІФ. КАІФ документує за типами активів спосіб оцінювання належності та справедливості індивідуальної вартості. КАІФ повинен у будь-який час мати змогу довести, що вартість портфельів АІФів, якими він управляє, оцінено у належний спосіб.

2. У політиках та процедурах оцінювання вартості викладається процес перегляду індивідуальної вартості активів, якщо існує значний ризик невідповідного оцінювання вартості, як у таких випадках:

- (a) оцінювання вартості здійснюється на основі цін, що їх єдиним джерелом є один контрагент або брокер;
- (b) оцінювання вартості здійснюється на основі неліквідних біржових цін;
- (c) на оцінювання вартості впливають особи, пов'язані з КАІФом;
- (d) на оцінювання вартості впливають інші суб'єкти, що можуть мати фінансовий інтерес у результатах діяльності АІФу;
- (e) оцінювання вартості здійснюється на основі цін, які подав контрагент, що є оригіратором інструменту, зокрема якщо оригіратор також фінансує позицію АІФу в інструменті;
- (f) на оцінювання вартості впливають одна особа або кілька осіб у межах КАІФу.

3. У політиках та процедурах оцінювання вартості описується процес перегляду, у тому числі достатні та належні перевірки обґрунтованості індивідуальної вартості і механізми контролю такої. Обґрунтованість оцінюється з точки зору наявності відповідного ступеня

об'єктивності. Такі перевірки та механізми контролю повинні охоплювати щонайменше:

- (a) верифікацію вартості шляхом порівняння цін, отриманих від контрагентів, упродовж тривалого періоду часу;
- (b) затвердження вартості шляхом порівняння реалізованих цін та останніх балансових вартостей;
- (c) огляд репутації, узгодженості та якості джерела оцінювання вартості;
- (d) порівняння з цінами, сформованими третьою особою;
- (e) вивчення та документування звільнень від вимог;
- (f) виявлення та дослідження будь-яких розбіжностей, що здаються незвичайними або відрізняються від еталонного критерію оцінювання вартості, встановленого для типу активу;
- (g) перевіряння застарілих цін та прихованих параметрів;
- (h) порівняння з цінами будь-яких пов'язаних активів або їхніх хеджів;
- (i) перегляд вхідних даних, використовуваних у ціноутворенні на підставі моделі, зокрема тих, що стосовно них ціна моделі демонструє істотну вразливість;

4. Політики та процедури оцінювання вартості охоплюють належні заходи з врегулювання проблем на вищих рівнях для усунення розбіжностей або інших проблем в оцінюванні вартості активів.

Стаття 72

Розраховування вартості чистих активів на пай або акцію

1. КАІФ забезпечує, щоб для кожного АІФу, що ним він управляє, розраховувалася вартість чистих активів на пай або акцію під час кожного випуску, або кожної підписки, або кожного погашення, чи кожного анулювання паїв або акцій, однак щонайменше один раз на рік.
2. КАІФ забезпечує, щоб процедури та методики розраховування вартості чистих активів на пай чи акцію було повністю документально оформлено. Процедури та методики розраховування і їх застосування підлягають регулярній верифікації КАІФом, а документація змінюється відповідно.
3. КАІФ забезпечує наявність виправних процедур на випадок неправильного розрахування вартості чистих активів.
4. КАІФ забезпечує, щоб кількість паїв або акцій у випусценні підлягала регулярній верифікації щонайменше під час кожного розрахування вартості паю або акції.

Стаття 73

Професійні гарантії

1. Зовнішні оцінювачі надають на запит професійні гарантії, щоб довести свою здатність виконувати функцію оцінювання вартості. Професійні гарантії, що їх надають зовнішні оцінювачі, складаються у письмовій формі.
2. Професійні гарантії містять відомості про кваліфікацію зовнішнього оцінювача та його здатність проводити належне та незалежне оцінювання вартості, у тому числі щонайменше відомості про:
 - (a) достатність персоналу та технічні ресурси;
 - (b) відповідні процедури, що забезпечують належне та незалежне оцінювання вартості;
 - (c) відповідні знання та розуміння інвестиційної стратегії АІФу та активів, що для оцінювання їх вартості призначено зовнішнього оцінювача;

(d) достатньо гідну репутацію та достатній досвід в оцінюванні вартості.

3. Якщо зовнішній оцінювач підлягає обов'язковій професійній реєстрації у компетентних органах або інших органах держави, що в ній його створено, то професійні гарантії містять найменування такого органу, у тому числі відповідні контактні дані. У професійних гарантіях чітко зазначаються правові або регуляторні положення про професійну поведінку чи правила професійної поведінки, що їх повинен виконувати зовнішній оцінювач.

Стаття 74

Частота оцінювання вартості активів, що ними володіють АІФи відкритого типу

1. Оцінювання вартості фінансових інструментів, що ними володіють АІФи відкритого типу, здійснюється щоразу, коли розраховується вартість чистих активів на пай або акцію відповідно до статті 72(1).

2. Оцінювання вартості інших активів, що ними володіють АІФи відкритого типу, здійснюється щонайменше один раз на рік та щоразу, коли з'являються дані про те, що остання встановлена вартість не є більше справедливою або правильною.

СЕКЦІЯ 8

Делегування функцій КАІФу

(Стаття 20(1), (2), (4) та (5) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 75

Загальні принципи

КАІФи у разі делегування завдання з виконання однієї або більше функцій від свого імені повинні дотримуватися, зокрема, таких загальних принципів:

(a) структура делегування не дозволяє уникнути виконання обов'язків або відповідальності КАІФу;

(b) обов'язки КАІФу щодо АІФу та його інвесторів не змінюються внаслідок делегування;

(c) умови, що КАІФ повинен виконувати, щоб отримати дозвіл на провадження діяльності відповідно до Директиви 2011/61/ЄС та провадити таку, не порушуються;

(d) домовленості про делегування викладаються у формі письмового договору, укладеного між КАІФом та уповноваженою особою;

(e) КАІФ гарантує, що уповноважена особа виконує делеговані їй функції ефективно та відповідно до застосовного права і регуляторних вимог, та повинен установити методи і процедури перегляду послуг на регулярній основі, що їх надає уповноважена особа. КАІФ вживає належних заходів, якщо з'ясовується, що уповноважена особа не може виконувати функції ефективно та відповідно до застосовних законів і регуляторних вимог;

(f) КАІФ здійснює ефективний нагляд за виконанням делегованих функцій та управляє ризиками, пов'язаними з делегуванням. Для цієї цілі КАІФ повинен за будь-яких обставин володіти необхідними компетентністю та ресурсами для нагляду за виконанням делегованих функцій. КАІФ зазначає у договорі свої права на отримання інформації, проведення інспекцій, отримання допуску і доступу, а також свої права на надання доручень уповноваженій особі і її моніторинг. КАІФ гарантує належне здійснення делегованою особою нагляду за виконанням делегованих функцій та відповідного управління ризиками, пов'язаними з делегуванням;

(g) КАІФ забезпечує підтримання безперервності та якості виконання делегованих функцій або делегованого завдання з виконання функцій у разі припинення дії делегування шляхом передання делегованих функцій або делегованого завдання з виконання функцій іншій третій особі або шляхом виконання таких самостійно;

(h) відповідні права та обов'язки КАІФу та уповноваженої особи чітко розподілено та викладено в угоді. Зокрема, КАІФ на договірній основі забезпечує собі права на надання

доручень та припинення дії, своє право на отримання інформації і своє право на проведення інспекцій і доступ до бухгалтерських книг та приміщень. В угоді слід чітко зазначити, що субделегування є можливим лише за згоди КАІФу;

(i) якщо йдеться про управління портфелем, делегування здійснюється відповідно до інвестиційної політики АІФу. КАІФ інструктує уповноважену особу про те, як упроваджувати інвестиційну політику, та здійснює на регулярній основі моніторинг того, чи уповноважена особа її дотримується;

(j) КАІФ гарантує надання уповноваженою особою КАІФові інформації про будь-який хід подій, що може значно вплинути на здатність уповноваженої особи виконувати делеговані їй функції ефективно та відповідно до застосовних законів і регуляторних вимог;

(k) КАІФ гарантує, що уповноважена особа охороняє будь-яку конфіденційну інформацію, пов'язану з КАІФом, АІФом, що його стосується делегування, та інвесторами такого АІФу;

(l) КАІФ гарантує встановлення, впровадження і підтримування уповноваженою особою плану дій в екстрених ситуаціях для аварійного відновлення і періодичного випробування резервних засобів, урахувавши типи делегованих функцій.

Стаття 76

Об'єктивні причини делегування

1. КАІФ надає компетентним органам детальний опис об'єктивних причин делегування, пояснення таких та докази їх наявності. Під час оцінювання того, чи уся структура делегування ґрунтується на об'єктивних причинах у розумінні статті 20(1)(a) Директиви 2011/61/ЄС слід взяти до уваги такі критерії:

- (a) оптимізування бізнес-функцій та бізнес-процесів;
- (b) скорочення затрат;
- (c) компетентність уповноваженої особи в адмініструванні, або у роботі на специфічних ринках, або в інвестуванні;
- (d) доступ уповноваженої особи до світових торговельних можливостей.

2. На запит компетентних органів КАІФ надає додаткові пояснення та документи, за умови що вся структура делегування ґрунтується на об'єктивних причинах.

Стаття 77

Характеристика уповноваженої особи

1. Уповноважена особа має достатні ресурси та наймає достатню кількість персоналу з навичками, знаннями і компетентністю, необхідними для належного виконання делегованих їй завдань, а також має належну організаційну структуру, щоб супроводжувати виконання делегованих завдань.

2. Особи, що фактично виконують роботи, делеговані КАІФом, повинні мати достатній досвід, належні теоретичні знання та належний практичний досвід, пов'язані з відповідними функціями. Їхня професійна підготовка та характер функцій, що їх вони виконували у минулому, є відповідними для провадження підприємницької діяльності.

3. Особи, що фактично провадять діяльність уповноваженої особи, не вважаються такими, що мають достатньо гідну репутацію, якщо про них є будь-які негативні дані, пов'язані як з оцінюванням гідної репутації, так і з належним виконанням делегованих завдань, або якщо є інша відповідна інформація, що негативно впливає на їхню гідну репутацію. Такі негативні дані охоплюють, не обмежуючись цим, кримінальні злочини, судові провадження або адміністративні штрафи, пов'язані з виконанням делегованих завдань. Особливу увагу слід звернути на злочини, пов'язані з фінансовою діяльністю, у тому числі, але не обмежуючись цим, з обов'язками щодо запобігання відмиванню грошей, нещирістю, шахрайством або фінансовими злочинами, банкрутством або неплатоспроможністю. Інша відповідна інформація

охоплює інформацію, що вказує на те, що особа не є надійною або щирою.

Якщо професійні послуги уповноваженої особи регулюються у межах Союзу, чинники, зазначені у першому підпараграфі, слід вважати втіленими у життя, за умови що відповідний наглядовий орган переглянув критерії «гідної репутації» у межах процедури надання дозволу, якщо відсутні дані про протилежне.

Стаття 78

Делегування управління портфелем чи управління ризиками

1. Ця стаття застосовується, якщо йдеться про делегування управління портфелем чи управління ризиками.

2. Особами, що отримали дозвіл або що їх зареєстровано для цілей управління активами та що підлягають нагляду відповідно до пункту (с) статті 20(1) Директиви 2011/61/ЄС, вважаються такі особи:

- (a) управлінські компанії, що отримали дозвіл за Директивою 2009/65/ЄС;
- (b) інвестиційні фірми, що отримали дозвіл за Директивою 2004/39/ЄС на управління портфелем;
- (c) кредитні установи, що отримали дозвіл за Директивою 2006/48/ЄС та мають дозвіл на управління портфелем за Директивою 2004/39/ЄС;
- (d) зовнішні КАІФи, що отримали дозвіл за Директивою 2011/61/ЄС;
- (e) суб'єкти третіх країн, що отримали дозвіл або що їх зареєстровано для цілей управління активами та що за ними компетентні органи у таких країнах здійснюють ефективний нагляд.

3. Якщо функції делеговано підприємству третьої країни, слід виконати згідно з пунктом (d) статті 20(1) Директиви 2011/61/ЄС такі умови:

- (a) укласти угоду в письмовому вигляді між компетентними органами держави-члена місцезнаходження КАІФу та наглядовими органами підприємства, що йому делеговано функції;
- (b) щодо підприємства, якому делеговано функції, домовленості, зазначені в пункті (a), дають можливість компетентним органам:
 - (i) отримувати на запит відповідну інформацію, необхідну для виконання своїх завдань з нагляду, як передбачено у Директиві 2011/61/ЄС;
 - (ii) отримувати доступ до документів, що пов'язані з виконанням своїх обов'язків з нагляду та зберігаються у третій країні;
 - (iii) проводити виїзні інспекції приміщень підприємства, що йому делеговано функції. Практичні процедури проведення виїзних інспекцій детально описуються в угоді, складеній у письмовій формі;
 - (iv) отримувати якомога швидше інформацію від наглядового органу у третій країні для цілей розслідування очевидних порушень вимог Директиви 2011/61/ЄС та її імплементаційних інструментів;
 - (v) співпрацювати у виконанні права відповідно до національного і міжнародного права, застосовного до наглядового органу третьої країни та компетентних органів ЄС у разі порушення вимог Директиви 2011/61/ЄС, її імплементаційних інструментів та відповідного національного права.

Стаття 79

Дієвий нагляд

Вважається, що делегування перешкоджає дієвому нагляду КАІФу, якщо:

- (a) КАІФ, його аудитори та компетентні органи не мають фактичного доступу до даних, пов'язаних з делегованими функціями, та до комерційних приміщень уповноваженої особи, чи компетентні органи не можуть реалізувати такі права доступу;
- (b) уповноважена особа не співпрацює з компетентними органами КАІФу щодо делегованих функцій;
- (c) КАІФ не надає компетентним органам на їхній запит усю інформацію, необхідну для того, щоб дати можливість органам наглядати за відповідністю виконання делегованих функцій вимогам Директиви 2011/61/ЄС та її імплементаційних інструментів.

Стаття 80

Конфлікти інтересів

1. Відповідно до пункту (b) статті 20(2) Директиви 2011/61/ЄС критерії оцінювання того, чи делегування суперечить інтересам КАІФу або інвестора АІФу, охоплюють щонайменше таке:

- (a) якщо КАІФ і уповноважена особа є членами однієї групи або мають будь-які інші договірні відносини, масштаб, у межах якого уповноважена особа контролює КАІФ або має можливість впливати на його дії;
- (b) якщо уповноважена особа й інвестор відповідного АІФу є членами однієї групи або мають будь-які інші договірні відносини, масштаб, у межах якого такий інвестор контролює уповноважену особу або має можливість впливати на її дії;
- (c) імовірність отримання уповноваженою особою фінансової вигоди чи уникнення фінансового збитку за рахунок АІФу або його інвесторів;
- (d) імовірність наявності інтересу уповноваженої особи у результаті надання послуги чи виконання роботи для КАІФу або АІФу;
- (e) імовірність того, що уповноважена особа отримує фінансове чи інше заохочення, щоб надати перевагу інтересу іншого клієнта над інтересами АІФу або його інвесторів;
- (f) імовірність того, що уповноважена особа отримує чи отримає від особи, що не є КАІФом, заохочення у зв'язку з діяльністю з управління колективним портфелем, проваджуваною для КАІФу та АІФів, що ними він управляє, у вигляді грошових коштів, товарів або послуг, відмінних від стандартного комісійного збору чи стандартної плати за таку послугу.

2. Служба управління портфелем або ризиками може вважатися функційно та ієрархічно відокремленою від завдань, що можуть спричинити конфлікт, якщо виконано такі умови:

- (a) осіб, що їх залучено до виконання завдань з управління портфелем, не залучено до виконання потенційно суперечливих завдань, таких як завдання з контролю;
- (b) осіб, що їх залучено до виконання завдань з управління ризиками, не залучено до виконання потенційно суперечливих завдань, таких як операційні завдання;
- (c) за особами, залученими до функцій управління ризиками, не здійснюють нагляд особи, відповідальні за виконання операційних завдань;
- (d) відокремлення забезпечено у межах всієї ієрархічної структури уповноваженої особи аж до керівного органу, та його переглядає керівний орган і, за наявності, служба нагляду уповноваженої особи.

3. Потенційні конфлікти інтересів вважаються такими, що їх належно виявлено, що перебувають під управлінням, що стосовно них здійснюється моніторинг та що про них повідомлено інвесторам АІФу, лише якщо:

- (a) КАІФ гарантує вжиття уповноваженою особою усіх розумних заходів для виявлення потенційних конфліктів інтересів, що можуть виникнути між нею та КАІФом, АІФом або

інвесторами АІФу, управління такими конфліктами інтересів та здійснення їх моніторингу. КАІФ гарантує наявність в уповноваженій особі процедур, що відповідають тим, які вимагаються згідно зі статтями 31–34;

(b) КАІФ гарантує, що уповноважена особа повідомляє про потенційні конфлікти інтересів, а також про процедури та заходи, що їх вона ухвалюватиме для управління такими конфліктами інтересів, КАІФ, що повідомляє про них АІФ та інвесторів АІФу згідно зі статтею 36.

Стаття 81

Згода на субделегування та повідомлення про субделегування

1. Судбделегування вводиться в дію, якщо КАІФ надав на це згоду у письмовій формі.

Загальна згода, що її КАІФ надав заздалегідь, не вважається згодою відповідно до пункту (а) статті 20(4) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Відповідно до пункту (b) статті 20(4) Директиви 2011/61/ЄС повідомлення повинно містити відомості про уповноважену особу, найменування компетентного органу, що в ньому надано дозвіл уповноваженій у межах субделегування особі або зареєстровано її, делеговані функції, АІФів, що їх стосується субделегування, копію письмової згоди КАІФу та заплановану дату введення в дію субделегування.

Стаття 82

Формальний суб'єкт та КАІФ, що більше не вважається таким, що управляє АІФом

1. КАІФ вважається формальним суб'єктом, і не вважається керуючим АІФу щонайменше у таких ситуаціях:

(a) КАІФ більше не володіє компетентністю та ресурсами, необхідними для того, щоб ефективно наглядати за виконанням делегованих завдань та управляти ризиками, пов'язаними з делегуванням;

(b) КАІФ більше не має повноваження на ухвалення рішень в основних сферах, що підпадають під відповідальність вищої ланки керівництва, або більше не має повноваження виконувати функції вищої ланки керівництва, зокрема, пов'язані з упровадженням загальної інвестиційної політики та інвестиційних стратегій;

(c) КАІФ утрачає свої договірні права подавати запити до своїх уповноважених осіб, проводити їх інспекцію, отримувати доступ до них або надавати їм доручення чи реалізація таких прав стає неможливою на практиці;

(d) КАІФ делегує виконання функцій управління інвестиціями у масштабі, що значно виходить за межі функцій управління інвестиціями, які виконує сам КАІФ. Оцінюючи масштаб делегування, компетентні органи оцінюють усю структуру делегування, враховуючи не лише активи, що перебувають під управлінням у межах делегування, але й такі якісні критерії:

(i) типи активів, що в них інвестує АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, та значення активів, що перебувають під управлінням у межах делегування, для профілю ризику та вигоди АІФу;

(ii) значення активів, що перебувають під управлінням у межах делегування, для досягнення інвестиційних цілей АІФу;

(iii) географічне та секторальне розміщення інвестицій АІФу;

(iv) профіль ризику АІФу;

(v) тип інвестиційних стратегій, яких дотримується АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу;

(vi) типи делегованих завдань порівняно з типами недеlegationаних завдань; та

(vii) конфігурація уповноважених осіб та уповноважених ними у межах субделегування осіб, географія їхньої діяльності та їхня корпоративна структура, у тому числі те, чи функції делеговано суб'єкту, що належить до тієї самої групи, що й КАІФ.

2. Комісія здійснює моніторинг, у світлі розвитку подій на ринку, застосування цієї Статті. Комісія переглядає ситуацію через два роки та, за необхідності, вживає належних заходів для подальшого визначення умов, за яких слід вважати, що КАІФ делегував свої функції у тому масштабі, в якому він стає формальним суб'єктом та його більше не можна вважати керуючим АІФу.

3. ESMA може видавати настанови для забезпечення узгодженого оцінювання структур делегування всередині Союзу.

ГЛАВА IV

ДЕПОЗИТАРІЙ

СЕКЦІЯ 1

Деталі письмового договору

(Стаття 21(2) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 83

Деталі договору

1. Договір, що на його підставі призначається депозитарій відповідно до статті 21(2) Директиви 2011/61/ЄС, укладається депозитарієм з одного боку та КАІФом і/або, у відповідному випадку, АІФом з іншого боку, і він містить щонайменше такі елементи:

(a) опис послуг, що їх надаватиме депозитарій, та процедур, що ухвалюватимуться для кожного типу активів, що в них АІФ може інвестувати та які потім передаються депозитарію;

(b) опис способу виконання функції відповідального зберігання та нагляду залежно від типів активів та географічних регіонів, що в них АІФ планує інвестувати. Щодо обов'язків із депозитарного зберігання цей опис охоплює списки країн та процедури додавання та, у відповідному випадку, вилучення країн зі списку. Це повинно відповідати інформації, наданій у правилах, установчих документах та документах-пропозиціях АІФ щодо активів, що в них АІФ може інвестувати;

(c) заяву про те, що на відповідальність депозитарію не вплине будь-яке делегування його функцій депозитарного зберігання, якщо він не зняв із себе відповідальність згідно зі статтею 21(13) або (14) Директиви 2011/61/ЄС;

(d) період дії договору та умови внесення змін і доповнень до нього і його розірвання, у тому числі ситуації, що можуть призвести до розірвання договору, і детальну інформацію про процедуру розірвання договору і, у застосовному випадку, процедури, що за ними депозитарій надсилає своїм правонаступникам усю відповідну інформацію;

(e) обов'язки щодо збереження конфіденційності, застосовні до сторін згідно з відповідними законами і підзаконними актами. Такі обов'язки не повинні обмежувати можливість компетентних органів доступу до відповідних документів та інформації;

(f) засоби та процедури, що за допомогою них депозитарій передає КАІФу або АІФу всю відповідну інформацію, якої він потребує для виконання своїх обов'язків, у тому числі для реалізації будь-яких прав, закріплених за активами, та щоб КАІФ і АІФ своєчасно отримували точний огляд рахунків АІФу;

(g) засоби та процедури, що за допомогою них КАІФ або АІФ передає всю відповідну інформацію або забезпечує депозитарію доступ до всієї інформації, якої він потребує для виконання своїх обов'язків, у тому числі до процедур, що забезпечують отримання депозитарієм інформації від інших сторін, призначених АІФом або КАІФом;

(h) інформацію про те, чи може депозитарій або третя особа, що їй делеговано виконання функцій відповідального зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, повторно використовувати активи, що їх йому або їй передано, та, за наявності, умови такого повторного використання;

(i) процедури, що їх слід дотримуватися під час розгляду змін і доповнень до правил, установчих документів та документів-пропозицій АІФу, з детальним описом ситуацій, що в них слід повідомляти депозитарій, або що в них слід укласти попередній договір для внесення змін і доповнень;

(j) усю необхідну інформацію, що нею повинні обмінюватися АІФ, КАІФ, третя особа, що діє від імені АІФу або КАІФу, з одного боку та депозитарій з іншого боку і що пов'язана з продажем паїв або акцій АІФу, підпискою на них, погашенням їх, випуском, анулюванням та викупом таких;

(k) усю необхідну інформацію, якою повинні обмінюватися АІФ, КАІФ, третя особа, що діє від імені АІФу або КАІФу, та депозитарій з іншого боку, що пов'язана з виконанням функції депозитарію з нагляду і контролю;

(l) якщо сторони договору передбачають призначення третіх осіб для часткового виконання їхніх відповідних обов'язків, зобов'язання щодо регулярного надання детальної інформації про будь-яку призначену третю особу та надання на запит інформації про критерії, що використовуються для того, щоб вибрати третю особу, і заходи, передбачені для моніторингу діяльності, що її провадить вибрана третя особа;

(m) інформацію про завдання та відповідальність сторін договору щодо обов'язків, пов'язаних із запобіганням відмиванню грошей і фінансуванню тероризму;

(n) інформацію про всі рахунки грошових коштів, відкриті на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, та процедури, що забезпечують отримання депозитарієм інформації про те, що відкрито новий рахунок на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу;

(o) деталі про процедури депозитарію з врегулювання проблем на вищих рівнях, у тому числі ідентифікаційні дані осіб АІФу та/або, у відповідному випадку, КАІФу, що з ними депозитарій може зв'язатися в процесі впровадження такої процедури;

(p) зобов'язання депозитарію повідомляти КАІФ про те, що розмежування активів не достатньо або більше не достатньо для забезпечення захисту від неплатоспроможності третьої особи, що їй делеговано функції відповідального зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС у межах конкретної юрисдикції;

(q) процедури, які забезпечують можливість депозитарію, у зв'язку зі своїми обов'язками, з'ясувати поведінку КАІФу та/або, у відповідному випадку, АІФу й оцінити якість інформації, отриманої, у тому числі, шляхом використання доступу до бухгалтерських книг АІФу та/або, у відповідному випадку, КАІФу або шляхом виїздів на місце;

(r) процедури, що забезпечують можливість КАІФу та/або, у відповідному випадку, АІФу переглядати результати роботи депозитарію у розрізі договірних обов'язків депозитарію.

2. Деталі засобів та процедур, зазначених у пунктах (a)–(r), описуються у договорі про призначення депозитарію або у будь-яких подальших змінах та доповненнях до договору.

3. Договір про призначення депозитарію або подальші зміни та доповнення до договору, зазначені у параграфі 2, складаються у письмовій формі.

4. Сторони можуть погодитися передати всю інформацію або її частину, що нею вони обмінюються в електронній формі, за умови що забезпечено належний облік такої інформації.

5. Якщо інше не передбачено у національному праві, кожний АІФ не зобов'язаний укладати конкретний письмовий договір; КАІФ та депозитарій повинні мати можливість укласти рамкову угоду, де зазначається список АІФів, що ними управляє такий КАІФ і до яких

застосовується угода.

6. Слід зазначити національне право, застосовне до договору про призначення депозитарію та будь-якого подальшого договору.

СЕКЦІЯ 2

Загальні критерії оцінювання пруденційного регулювання та нагляду, застосованих до депозитаріїв у третіх країнах

(Стаття 21 (6)(b) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 84

Критерії оцінювання пруденційного регулювання та нагляду, застосованих до депозитарію в третіх країнах

Для цілей пункту (b) статті 21(6) Директиви 2011/61/ЄС дієвість пруденційного регулювання та нагляду, застосованих до депозитарію у третіх країнах, те, чи вони мають таку саму силу як ті, що їх передбачено правом ЄС, та ефективність їх виконання оцінюються за такими критеріями:

- (a) депозитарій повинен отримати дозвіл від публічного компетентного органу, що в нього є відповідні ресурси для виконання своїх завдань, та підлягає регулярному нагляду з боку такого органу;
- (b) у праві третьої країни встановлено критерії для надання дозволу депозитарію на діяльність, що мають таку саму силу, як критерії, встановлені для отримання доступу до підприємницької діяльності кредитних установ або інвестиційних фірм на території Союзу;
- (c) вимоги до капіталу, що їх передбачено для депозитарію у третій країні, мають таку саму силу, як ті, що застосовуються у Союзі, залежно від того, чи депозитарій є такого самого характеру, як кредитна установа або інвестиційна фірма Союзу;
- (d) умови діяльності, що застосовуються до депозитарію у третій країні, мають таку саму силу, як ті, що їх встановлено для кредитних установ або інвестиційних фірм на території Союзу, залежно від характеру депозитарію;
- (e) вимоги щодо виконання конкретних обов'язків депозитарію АІФу, установлених у праві третьої країни, мають таку саму силу, як ті, що їх передбачено у статті 21(7)–(15) Директиви 2011/61/ЄС, її імплементаційних інструментах та у відповідному національному праві;
- (f) у праві третьої країни передбачено застосування достатньо стримувальних заходів примусового виконання характеру в разі порушення депозитарієм вимог та умов, зазначених у пунктах (a)–(e).

СЕКЦІЯ 3

Депозитарні функції, обов'язки з проведення комплексної юридичної перевірки та обов'язок розмежування

(Статті 21(7)–(9) та 21(11)(c) і (d)(iii) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 85

Моніторинг грошових потоків. Загальні вимоги

1. Якщо ведеться або відкривається рахунок грошових коштів в установі, зазначеній у статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС на ім'я АІФу, на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, або на ім'я депозитарію, що діє від імені АІФу, КАІФ забезпечує отримання депозитарієм з моменту взяття на себе обов'язків та на регулярній основі, всієї відповідної інформації, необхідну йому для виконання своїх обов'язків.

2. Щоб отримати доступ до інформації про рахунки грошових коштів АІФу та мати чітке уявлення про всі грошові потоки АІФу, депозитарій повинен щонайменше:

- (a) отримати інформацію з моменту призначення про всі наявні рахунки грошових коштів, відкриті на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу;
- (b) отримувати інформацію про відкриття будь-якого нового рахунку грошових коштів АІФу чи КАІФу, що діє від імені АІФу;
- (c) отримувати всю інформацію, пов'язану з рахунками грошових коштів, відкритими в установі-третій особі, безпосередньо від таких третіх осіб.

Стаття 86

Моніторинг грошових потоків АІФу

Депозитарій повинен забезпечити дієвий та належний моніторинг грошових потоків АІФу та, зокрема, щонайменше:

- (a) забезпечувати обліковування усіх грошових коштів на рахунках, відкритих в установах, зазначених у пунктах (a), (b) і (c) статті 18(1) Директиви 2006/73/Є на відповідних ринках, де вимагається ведення рахунків грошових коштів для цілей операцій АІФу та які підлягають пруденційному регулюванню і нагляду, що мають таку саму силу, як право Союзу, та що мають дійсну чинність та відповідають принципам, викладеним у статті 16 Директиви 2006/73/ЄС;
- (b) впроваджувати дієві та належні процедури для звіряння всіх рухів грошових коштів і для проведення щоденних звірень або, у разі нечастих рухів грошових коштів, коли такі рухи грошових коштів відбуваються;
- (c) впроваджувати відповідні процедури для визначення станом на закриття робочого дня значних грошових потоків, зокрема тих, що можуть не відповідати операціям АІФу;
- (d) періодично переглядати адекватність таких процедур, у тому числі шляхом повного перегляду процесу звіряння щонайменше один раз на рік та забезпечення того, щоб процес звіряння охоплював рахунки грошових коштів, відкриті на ім'я АІФу, або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, або на ім'я депозитарію, що діє від імені АІФу;
- (e) здійснювати на постійній основі моніторинг результатів звірянь та заходів, ужитих унаслідок виявлення у межах процедур звіряння будь-яких розбіжностей, та повідомляти КАІФ, якщо недолік не було виправлено без зайвих зволікань, а також компетентні органи, якщо ситуацію не можна прояснити та/або, у відповідному випадку, виправити;
- (f) перевіряти відповідність своїх власних облікових записів про грошові позиції записам КАІФу. КАІФ забезпечує надсилання усіх доручень та інформації щодо рахунку грошових коштів, відкритого у третій особі, депозитарію, щоб останній міг провести власну процедуру звіряння.

Стаття 87

Обов'язки щодо підписки

КАІФ забезпечує отримання депозитарієм інформації про платежі, здійснені інвесторами або від їхнього імені після підписки на паї або акції АІФу, станом на закриття кожного робочого дня, коли КАІФ, АІФ або особа, що діє від його імені, така як трансфер-агент, отримує такі платежі або замовлення від інвестора. КАІФ забезпечує отримання депозитарієм усієї відповідної інформації, необхідної йому для того, щоб упевнитися, що платежі обліковуються на рахунках грошових коштів, відкритих на ім'я АІФу, або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, або на ім'я депозитарію, відповідно до положень статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 88

Фінансові інструменти, що повинні перебувати на депозитарному зберіганні

1. Зберігання фінансових інструментів, що належать АІФові або КАІФові, що діє від імені АІФу, та які не можна фізично передати депозитарію, слід включити до обов'язків депозитарію з депозитарного зберігання, якщо виконано всі такі вимоги:

(a) вони є обіговими цінними паперами, у тому числі ті, що в них вбудовано деривативи, як зазначено в останньому підпараграфі статті 51(3) Директиви 2009/65/ЄС та у статті 10 Директиви Комісії 2007/16/ЄС ⁽¹⁾, інструментами грошового ринку або паями установ колективного інвестування;

(b) їх можна зареєструвати або зберігати на рахунку безпосередньо або опосередковано на ім'я депозитарію.

2. Фінансові інструменти, що їх, відповідно до застосовного національного права, зареєстровано безпосередньо на ім'я АІФу самим емітентом або його агентом, таким як реєстратор або трансфер-агент, не повинні перебувати на депозитарному зберіганні.

3. Зберігання фінансових інструментів, що належать АІФові чи КАІФові, що діє від імені АІФу, та які можна фізично передати депозитарію, слід завжди включати до обов'язків депозитарію з депозитарного зберігання.

Стаття 89

Обов'язки щодо відповідального зберігання активів, що перебувають на депозитарному зберіганні

1. На виконання обов'язків, установлених у пункті (a) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС щодо фінансових інструментів, що повинні перебувати на депозитарному зберіганні, депозитарій повинен забезпечити щонайменше, щоб:

(a) фінансові інструменти було належно зареєстровано відповідно до статті 21(8)(a)(ii) Директиви 2011/61/ЄС;

(b) облікові записи та окремі рахунки велися у такий спосіб, щоб забезпечити їхню точність та, зокрема, відповідність фінансовим інструментам та грошовим коштам, що зберігаються для АІФів;

(c) регулярно проводилися звіряння внутрішніх рахунків і облікових записів депозитарію з рахунками й обліковими записами будь-якої третьої особи, що їй делеговано функції депозитарного зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС;

(d) до фінансових інструментів, що перебувають на депозитарному зберіганні, застосовували належну ретельність, щоб забезпечити високий стандарт захисту інвесторів;

(e) усі відповідні ризики депозитарного зберігання у межах усього ланцюга депозитарного зберігання підлягали оцінюванню та моніторингу і КАІФ отримував інформацію про будь-який виявлений значний ризик;

(f) було вжито відповідних організаційних заходів для мінімізації ризику втрати або скорочення фінансових інструментів чи прав, пов'язаних з такими фінансовими інструментами, внаслідок шахрайства, неналежного адміністрування, невідповідної реєстрації або недбалості;

(g) право власності АІФу чи право власності КАІФу, що діє від імені АІФу, на активи було верифіковано.

2. Якщо депозитарій делегував свої функції депозитарного зберігання третій особі відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, він повинен продовжувати дотримуватися вимог пунктів (b)–(e) параграфа 1 цієї статті. Він також забезпечує дотримання третьою особою вимог пунктів (b)–(g) параграфа 1 цієї статті та обов'язків щодо розмежування, встановлених у статті 99.

3. Обов'язки депозитарію щодо відповідального зберігання, як зазначено у параграфах 1 та 2, застосовуються шляхом наскрізного підходу (look-through) до базових активів, що ними володіють фінансові та/або, у відповідному випадку, правові структури, які прямо чи опосередковано контролює АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу.

⁽¹⁾ ОВ L 79, 20.03.2007, с. 11.

Вимоги, зазначені у першому підпараграфі, не застосовуються до структур «фонд фондів» та структур «фонд-розпорядник — фонд-фідер», якщо в базових фондів є депозитарій, що утримує на депозитарному зберіганні активи цих фондів.

Стаття 90

Обов'язки щодо відповідального зберігання, пов'язані з верифікацією права власності та веденням обліку

1. КАІФ надає депозитарію, після того, як він почав виконувати свої обов'язки, та на постійній основі, всю відповідну інформацію, необхідну депозитарію для виконання своїх обов'язків згідно з пунктом (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, та забезпечує отримання депозитарієм усієї відповідної інформації від третіх осіб.

2. Щоб виконувати обов'язки, зазначені у пункті (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій повинен щонайменше:

(a) отримувати доступ без зайвих зволікань до всієї відповідної інформації, що необхідна йому для виконання обов'язків щодо верифікації права власності та ведення обліку, зокрема до інформації, що її надають депозитарію треті особи;

(b) володіти достатньою та достовірною інформацією для того, щоб переконатися у дійсності права власності АІФу чи права власності КАІФу, що діє від імені АІФу, на активи;

(c) вести облік таких активів, що на них, як він переконався, АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, володіє правом власності. Щоб виконувати цей обов'язок, депозитарій повинен:

(i) реєструвати у межах свого обліку, на ім'я АІФу, активи, що на них, як він переконався, АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, володіє правом власності, у тому числі їхню відповідну умовну вартість;

(ii) мати можливість надати у будь-який час всебічний та актуальний інвентаризаційний опис активів АІФу, у тому числі їхню номінальну вартість.

Для цілей пункту (c) (ii) параграфу 2 депозитарій забезпечує наявність процедур, що запобігають відступленню, переданню, обміну або наданню зареєстрованих активів без повідомлення депозитарію або його уповноваженої особи про такі транзакції, та депозитарій отримує доступ без зайвих зволікань до підтверджувальних документів на кожен таку транзакцію та позицію від відповідної третьої особи. КАІФ забезпечує надання відповідною третьою особою депозитарію без зайвих зволікань сертифікатів або підтверджувальних документів щоразу, коли здійснюється продаж або придбання активів або корпоративна дія, що призводить до випуску фінансових інструментів, та щонайменше один раз на рік.

3. У будь-якому разі депозитарій гарантує розробку та впровадження КАІФом відповідних процедур для верифікації належної реєстрації активів, придбаних АІФом, що ним він управляє, на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, та для перевіряння відповідності позицій в облікових записах АІФу активам, що на них, як переконаний депозитарій, АІФ або КАІФ, що діє від імені АІФу, володіє правом власності. КАІФ забезпечує надсилання усіх доручень та інформації щодо активів АІФу депозитарію, щоб останній міг провести власну процедуру верифікації або звірення.

4. Депозитарій розробляє та впроваджує процедуру врегулювання проблем на вищих рівнях для ситуацій, що в них виявлено відхилення від норми, у тому числі повідомлення КАІФу та компетентних органів, якщо ситуацію не можна прояснити та/або, у відповідному випадку, виправити.

5. Обов'язки депозитарію із відповідального зберігання, як зазначено у параграфах 1 та 4, застосовуються шляхом наскрізного підходу (look-through) до базових активів, що ними володіють фінансові та/або, у відповідному випадку, правові структури, які створено АІФом або КАІФом, що діють від імені АІФу, для цілей інвестування у базові активи та які прямо чи опосередковано контролює АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу.

Вимоги, зазначені у першому підпараграфі, не застосовуються до структур «фонд фондів» та структур «фонд-розпорядник — фонд-фідер», якщо в базових фондів є депозитарій, що виконує функції верифікації права власності на активи цих фондів та ведення обліку таких активів.

Стаття 91

Обов'язки первинних брокерів щодо звітування

1. Якщо призначено первинного брокера, КАІФ забезпечує укладення угоди з дня його призначення, що на підставі неї від первинного брокера вимагатиметься надати депозитарію, зокрема, заяву на носії довготривалого використання, що містить таку інформацію:

- (a) вартість позицій, зазначених у параграфі 3, на закриття кожного робочого дня;
- (b) деталі щодо будь-яких інших питань, необхідні, щоб забезпечити отримання депозитарієм АІФу актуальної і точної інформації про вартість активів, що їх відповідальне зберігання було делеговано відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Заява, зазначена в параграфі 1, надається депозитарію АІФу не пізніше ніж до закриття робочого дня, наступного за тим, що його вона стосується.

3. Позиції, зазначені у пункті (a) параграфа 1, включають:

(a) загальну вартість активів, утримуваних первинним брокером для АІФ, функції зберігання яких делеговано відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС. Вартість кожної з таких позицій:

- (i) грошових позик, наданих АІФові, та нарахованих відсотків;
- (ii) цінних паперів, що їх АІФ повинен повторно передати у межах відкритих коротких позицій, зайнятих від імені АІФу;
- (iii) поточних розрахункових сум, що їх АІФ повинен буде сплатити за будь-якими ф'ючерсними угодами;
- (iv) надходжень грошових коштів від короткого продажу, утримуваних первинним брокером у межах відкритих коротких позицій, зайнятих від імені АІФу;
- (v) гарантійних депозитів грошових коштів, утримуваних первинним брокером у межах відкритих ф'ючерсних угод, укладених від імені АІФу. Цей обов'язок є додатковим до обов'язків, передбачених у статтях 87 і 88;
- (vi) найактуальнішої ринкової вартості ліквідованих інвестиційно загрожених фінансових інструментів, за кожною позабіржовою транзакцією, здійсненою від імені АІФу;
- (vii) загальних забезпечених зобов'язань АІФу перед первинним брокером та
- (viii) усіх інших активів, пов'язаних з АІФом;

(b) вартість інших активів, зазначених у пункті (b) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, що їх первинний брокер утримує як заставу для забезпечених транзакцій, здійснюваних за угодою про послуги первинного брокера;

(c) вартість активів, що до них первинний брокер застосував право користування активами АІФу;

(d) список усіх установ, що в них первинний брокер зберігає або може зберігати грошові кошти АІФу на рахунку, відкритому на ім'я АІФу або на ім'я КАІФу, що діє від імені АІФу, відповідно до статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 92

Обов'язки щодо нагляду — загальні вимоги

1. У період свого призначення депозитарій оцінює ризики, пов'язані з характером, масштабом та складністю стратегії АІФу та організації КАІФу для того, щоб виробити процедури нагляду, що є відповідними для АІФу та активів, що в них він інвестує, і які підлягають у подальшому впровадженню та застосуванню. Такі процедури слід регулярно оновлювати.

2. У межах виконання своїх обов'язків з нагляду відповідно до статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій здійснює контроль та верифікацію *ex-post* процесів і процедур, що перебувають під відповідальністю КАІФу, АІФу або призначеної третьої особи. Депозитарій за будь-яких обставин забезпечує розроблення відповідної процедури верифікації і звірення, що підлягає впровадженню, застосуванню та частому перегляду. КАІФ забезпечує надсилання усіх доручень та інформації щодо активів та операцій АІФу депозитарію для того, щоб останній міг провести власну процедуру верифікації або звірення.

3. Депозитарій установлює чітку та всебічну процедуру врегулювання проблем на вищих рівнях для того, щоб урегулювати ситуації, що в межах них під час виконання його обов'язків щодо нагляду виявлено потенційні порушення; детальна інформація про таку процедуру надається компетентним органам КАІФу на запит.

4. КАІФ надає депозитарію, після того, як він почав виконувати свої обов'язки, та на постійній основі, всю відповідну інформацію, необхідну йому для виконання своїх обов'язків згідно зі статтею 21(9) Директиви 2011/61/ЄС, у тому числі забезпечує отримання депозитарієм інформації від третіх осіб. КАІФ, зокрема, забезпечує можливість депозитарію мати доступ до бухгалтерських книг та здійснювати виїзди до приміщень КАІФу і будь-яких постачальників послуг, призначених АІФом або КАІФом, таких як адміністратори або зовнішні оцінювачі, та/або, у відповідному випадку, переглядати звіти та висновки про визнану зовнішню сертифікацію, підготовлені кваліфікованими незалежними аудиторамі або іншими експертами для того щоб забезпечити адекватність та відповідність наявних процедур.

Стаття 93

Обов'язки щодо підписки та погашення

Для виконання пункту (а) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій повинен виконати такі вимоги:

(1) Депозитарій забезпечує встановлення, впровадження і застосування АІФом, КАІФом або призначеною особою відповідної й узгодженої процедури для:

- (i) звірення замовлень на підписку з надходженнями від підписки та кількості випущених паїв або акцій з отриманими АІФом надходженнями від підписки;
- (ii) звірення замовлень на погашення з оплаченими погашеннями та кількості анульованих паїв або акцій з оплаченими АІФом погашеннями;
- (iii) верифікації на регулярній основі відповідності процедури звірення.

Для цілей пунктів (i), (ii) та (iii) депозитарій, зокрема, регулярно перевіряє відповідність загальної кількості паїв або активів на рахунках АІФу загальній кількості паїв або акцій, що перебувають в обігу та що їх відображено в реєстрі АІФу.

(2) Депозитарій забезпечує та регулярно перевіряє, щоб процедури продажу, випуску, викупу, погашення і анулювання акцій чи паїв АІФу відповідали застосовному національному праву і правилам чи установчим документам АІФу, а також верифікує, що ці процедури ефективно впроваджені.

(3) Частота перевірок депозитарію повинна відповідати частоті підписок та погашень.

Стаття 94

Обов'язки щодо оцінювання вартості акцій/паїв

1. Для виконання пункту (а) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій повинен:

(a) верифікувати на регулярній основі встановлення і застосування відповідних й узгоджених процедур для оцінювання вартості активів АІФу відповідно до статті 19 Директиви 2011/61/ЄС, її імплементаційних інструментів та правил і установчих документів АІФу; та

(b) забезпечувати, щоб політики та процедури оцінювання вартості було ефективно впроваджено і щоб вони підлягали періодичному перегляду.

2. Процедури депозитарію слід проводити з частотою, що відповідає частоті, передбаченій у політиці оцінювання вартості АІФу, як це визначено в статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та її імплементаційних інструментах.

3. Якщо депозитарій вважає, що розрахування вартості акцій чи паїв АІФу не виконано відповідно до застосовного права, або правил АІФу, або статті 19 Директиви 2011/61/ЄС, він повідомляє КАІФ та/або, у відповідному випадку, АІФ про це і забезпечує своєчасне вжиття коригувальних дій у найкращих інтересах інвесторів АІФу.⁴

4. Якщо призначено зовнішнього оцінювача, депозитарій перевіряє, чи призначення зовнішнього оцінювача здійснено відповідно до статті 19 Директиви 2011/61/ЄС та її імплементаційних інструментів.

Стаття 95

Обов'язки щодо виконання доручень КАІФів

Для виконання пункту (c) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій повинен щонайменше:

(a) розробити та впровадити відповідні процедури, щоб верифікувати дотримання АІФом та КАІФом застосовних законів і підзаконних актів, а також правил і установчих документів АІФу. Зокрема, депозитарій здійснює моніторинг дотримання АІФом інвестиційних обмежень та обмежень левериджу, встановлених у документах-пропозиціях АІФу. Такі процедури повинні відповідати характеру, масштабу та складності АІФу;

(b) розробити та впровадити процедуру врегулювання проблем на вищих рівнях, якщо АІФ порушить одне з обмежень, зазначених у пункті (a).

Стаття 96

Обов'язки щодо своєчасного розрахунку за транзакціями

1. Для виконання пункту (d) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій розробляє процедуру для виявлення будь-якої ситуації, що за неї оплату за операції з активами АІФу або КАІФу, що діє від імені АІФу, не перераховано АІФові протягом звичайного періоду часу, для повідомлення КАІФові та, якщо ситуацію не врегульовано, подання запиту про повернення фінансових інструментів контрагентом за можливості.

2. Якщо транзакції проводяться за межами регульованого ринку, звичайний період часу визначається на підставі умов, передбачених для цих транзакцій (угоди про позабіржові деривативи або інвестиції в активи нерухомості чи у приватні компанії).

Стаття 97

Обов'язки щодо розподілу прибутку АІФу

1. Для виконання пункту (e) статті 21(9) Директиви 2011/61/ЄС депозитарій повинен:

(a) забезпечити розрахування чистого прибутку АІФу, задекларованого КАІФом, відповідно до правил АІФу, установчих документів АІФу та застосовного національного права;

(b) забезпечити вжиття відповідних заходів, якщо аудитори АІФу висловили застереження щодо річних фінансових звітів. АІФ чи КАІФ, що діє від імені АІФу, надає депозитарію всю інформацію про застереження, висловлені щодо фінансових звітів; та

(c) перевіряти повноту та точність виплат дивідендів, заявлених КАІФом та, за

доцільності, премії за успішне управління.

2. Якщо депозитарій вважає, що розрахування прибутку не виконано відповідно до застосовного права, або правил АІФу, або установчих документів АІФу, він повідомляє КАІФ та/або, у відповідному випадку, АІФ про це і забезпечує своєчасне вжиття виправних заходів у найкращих інтересах інвесторів АІФу.

Стаття 98

Забезпечення належної сумлінності

1. Для виконання обов'язків, встановлених у пункті (с) статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій упроваджує та застосовує відповідну документально оформлену процедуру забезпечення належної сумлінності для вибору та постійного моніторингу уповноваженої особи. Така процедура підлягає регулярному перегляду, щонайменше один раз на рік, та надається на запит компетентним органам.

2. Під час вибору та призначення третьої особи, що їй делегуються функції відповідального зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, депозитарій застосовує належні уміння, старанність та сумлінність, щоб гарантувати, що довірення фінансових інструментів цій третій особі забезпечує відповідний рівень захисту. Він повинен щонайменше:

(а) оцінити регуляторні і правові рамки, у тому числі ризик країни, ризик депозитарного зберігання та можливість примусового виконання договорів третьої особи. Таке оцінювання, зокрема, дасть депозитарію змогу визначити потенційний вплив неплатоспроможності третьої особи на активи та права АІФу. Якщо депозитарію стає відомо, що розмежування активів недостатньо для того, щоб забезпечити захист від неплатоспроможності із-за права країни, що в ній знаходиться третя особа, він негайно повідомляє про це КАІФ;

(b) оцінити, чи практика, процедури та механізми внутрішнього контролю третьої особи є відповідними для забезпечення високого рівня уваги та захисту для фінансових інструментів АІФу або КАІФу, що діє від імені АІФу;

(с) оцінити, чи фінансова стійкість та репутація третьої особи відповідають делегованим завданням. Таке оцінювання здійснюється на основі інформації, наданої потенційною третьою особою, а також на інших даних та інформації, за наявності таких;

(d) гарантувати наявність у третьої особи операційних і технологічних можливостей виконувати делеговані завдання з депозитарного зберігання із задовільним ступенем захисту та безпеки.³

3. Депозитарій застосовує належні уміння, старанність та сумлінність у межах регулярного перегляду та постійного моніторингу для гарантування того, що третя особа продовжує дотримуватися критеріїв, передбачених у параграфі 1 цієї статті, та умов, викладених у пункті (d) статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС. З цією метою депозитарій повинен щонайменше:

(а) здійснювати моніторинг роботи третьої особи та дотримання нею стандартів депозитарію;

(b) гарантувати, що третя особа проявляє увагу, обачність та сумлінність високого рівня у виконанні своїх завдань з депозитарного зберігання та, зокрема, що вона ефективно здійснює розмежування фінансових інструментів згідно з вимогами статті 99;

(с) переглядати ризики депозитарного зберігання, пов'язані з рішенням довірити активи третій особі, та без зайвих зволікань повідомляти АІФ або КАІФ про будь-які зміни у таких ризиках. Таке оцінювання здійснюється на основі інформації, наданої третьою особою, а також на інших даних та інформації за наявності таких. У разі виникнення ринкової нестабільності або виявлення ризику частоту та обсяг переглядів слід збільшити. Якщо депозитарію стає відомо, що розмежування активів більше не достатньо для того, щоб забезпечити захист від неплатоспроможності із-за права країни, що в ній знаходиться третя особа, він негайно

повідомляє про це КАІФ;

4. Якщо третя особа у подальшому делегує будь-яку з функцій, що їй делегували, умови та критерії, викладені в параграфах 1, 2 і 3, застосовуються *mutatis mutandis*.

5. Депозитарій здійснює моніторинг дотримання статті 21(4) Директиви 2011/61/ЄС.

6. Депозитарій розробляє плани дій в екстрених ситуаціях для кожного ринку, що в них він призначає третю особу відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС для виконання обов'язків щодо відповідального зберігання. Такий план дій в екстрених ситуаціях повинен охоплювати зазначення альтернативного постачальника за наявності такого.

7. Депозитарій вживає заходів, у тому числі розірвання договору, у найкращих інтересах АІФу та його інвесторів, якщо уповноважена особа більше не відповідає вимогам.

Стаття 99

Обов'язок щодо розмежування

1. Якщо функції відповідального зберігання частково або повністю делеговано третій особі, депозитарій гарантує, що третя особа, що їй делеговано функції відповідального зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, діє у межах обов'язку щодо розмежування, встановленого у пункті (iii) статті 21(11)(d) Директиви 2011/61/ЄС, верифікуючи, що третя особа:

(a) веде такі облікові записи та рахунки, що нададуть їй можливість у будь-який час та без зволікань виокремити активи АІФ-клієнтів депозитарію з-поміж власних активів, активів інших його клієнтів, активів, що їх зберігає депозитарій за власний рахунок, та активів, що їх зберігає депозитарій для клієнтів, що не є АІФами;

(b) веде облікові записи та рахунки у такий спосіб, що забезпечує їхню точність та, зокрема, відповідність даним про активи, що перебувають на відповідальному зберіганні для клієнтів депозитарію;

(c) регулярно проводить звіряння своїх внутрішніх рахунків і облікових записів з рахунками і записами третьої особи, що їй делеговано функції відповідального зберігання відповідно до третього підпараграфа статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС;

(d) вживає відповідних організаційних заходів для мінімізації ризику втрати або скорочення фінансових інструментів чи прав, пов'язаних з такими фінансовими інструментами, внаслідок неправомірного використання фінансових інструментів, шахрайства, неналежного адміністрування, невідповідного обліку або недбалості;

(e) Якщо третя особа є суб'єктом, зазначеним у пунктах (a), (b) і (c) статті 18(1) Директиви 2006/73/ЄС, що підлягає ефективному пруденційному регулюванню та нагляду, що мають таку саму силу, як право Союзу, та дійсню чинність, депозитарій вживає необхідних заходів для того, щоб забезпечити зберігання грошових коштів АІФу на рахунку або рахунках відповідно до статті 21(7) Директиви 2011/61/ЄС.

2. Якщо депозитарій делегував свої функції депозитарного зберігання третій особі відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, моніторинг виконання третьою особою обов'язків щодо розмежування повинен гарантувати захист фінансових інструментів, що належать його клієнтам, у разі будь-якої неплатоспроможності такої третьої особи. Якщо відповідно до застосовного права, у тому числі, зокрема, права, пов'язаного з власністю або неплатоспроможністю, вимог, установлених у параграфі 1 не достатньо для досягнення такої цілі, депозитарій оцінює, яких додаткових заходів слід вжити, щоб мінімізувати ризик втрати або зберегти відповідний рівень захисту.³

3. Параграфи 1 і 2 застосовуються *mutatis mutandis*, якщо третя особа, що їй делеговано функції відповідального зберігання відповідно до статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС, вирішила делегувати всі свої функції відповідального зберігання або їх частину іншій третій особі згідно з третім підпараграфом статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС.

СЕКЦІЯ 4

Втрата фінансових інструментів, звільнення від відповідальності та об'єктивні причини

(Стаття 21(12) і (13) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 100

Втрата фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні

1. Втрата фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні, у розумінні статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС вважається такою, що настала стосовно фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні у депозитарії або в третьої особи, що їй було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні, через будь-яку з таких обставин:

- (a) доведено, що заявлене право власності АІФу не є дійсним, оскільки припинило своє існування або його ніколи не існувало;
- (b) АІФ остаточно позбавлено права власності на фінансовий інструмент;
- (c) АІФ остаточно не в змозі прямо або опосередковано розпоряджатися фінансовим інструментом.

2. Констатація КАІФом втрати фінансового інструменту здійснюється відповідно до документально оформленого процесу, що є легкодоступним для компетентних органів. Після констатації втрати про це негайно повідомляють інвесторів на носіїві довготривалого використання.

3. Фінансовий інструмент, що перебував на депозитарному зберіганні, не вважається втраченим у розумінні статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС, якщо АІФ остаточно позбавили права власності на конкретний інструмент, але цей інструмент замінено іншим фінансовим інструментом або іншими фінансовими інструментами або конвертовано у такі.

4. У разі неплатоспроможності третьої особи, що їй було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні, КАІФ повинен констатувати втрату фінансового інструмента, що перебував на депозитарному зберіганні, відразу після настання напевне однієї з обставин, зазначених у параграфі 1.

Слід бути впевненим у тому, чи мала місце одна з обставин, викладених у параграфі 1, щонайпізніше до завершення процедури визнання неплатоспроможності. КАІФ та депозитарій уважно здійснюють моніторинг процедури визнання неплатоспроможності, щоб встановити, чи дійсно втрачено усі фінансові інструменти, довірені третій особі, що їй було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, чи деякі з них.

5. Втрата фінансового інструменту, що перебував на депозитарному зберіганні, констатується незалежно від того, чи обставини, зазначені у параграфі 1, є наслідком шахрайства, недбалості або іншої навмисної чи ненавмисної поведінки.

Стаття 101

Звільнення від відповідальності згідно зі статтею 21(12) Директиви 2011/61/ЄС

1. Депозитарій не несе відповідальності за другим підпараграфом статті 21(12) Директиви 2011/61/ЄС, за умови що він може довести настання всіх таких обставин:

- (a) подія, що призвела до втрати, не настала внаслідок будь-якої дії або упущення депозитарію чи третьої особи, якій було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні відповідно до пункту (a) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС;
- (b) депозитарій не міг у розумних межах запобігти настанню події, що призвела до втрати, попри вжиття усіх застережних заходів, покладених на сумлінного депозитарія, як це передбачено у загальній галузевій практиці;

(с) попри суворе та всебічне забезпечення належної сумлінності депозитарій не міг запобігти втраті.

Ця обставина вважається такою, що настала, якщо депозитарій забезпечив вжиття депозитарієм та третьою особою, що їй було делеговано депозитарне зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні відповідно до пункту (а) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС, усіх таких заходів:

(і) установлення, впровадження, застосовування та підтримування структур і процедур та забезпечення компетентності, відповідних і пропорційних характеру та складності активів АІФ для того, щоб своєчасно виявляти зовнішні події, які можуть спричинити втрату фінансового інструменту, що перебуває на депозитарному зберіганні, та на постійній основі здійснювати їх моніторинг;

(іі) оцінювання на регулярній основі того, чи події, виявлені відповідно до пункту (і) становлять істотний ризик втрати фінансового інструменту, що перебуває на депозитарному зберіганні;

(ііі) інформування КАІФу про виявлення істотних ризиків та вжиття належних заходів, за можливості, щоб запобігти втраті фінансових інструментів, що перебувають на депозитарному зберіганні, або пом'якшити таку, якщо виявлено фактичні або потенційні зовнішні події, що вважаються такими, що ставлять істотний ризик втрати фінансового інструменту, що перебуває на депозитарному зберіганні;²

2. Вимоги, зазначені у пунктах (а) і (б) параграфа 1, можуть вважатися виконаними за таких обставин:

(а) природні події поза контролем або впливом людини;

(б) ухвалення будь-якого закону, указу, підзаконного акту, рішення або наказу будь-яким урядом або державним органом, у тому числі, будь-яким судом чи трибуналом, що впливає на фінансові інструменти, що перебувають на депозитарному зберіганні;

(с) війна, бунти або інші масштабні заворушення.

3. Вимоги, зазначені у пунктах (а) і (б) параграфа 1, не вважаються виконаними у разі вчинення бухгалтерської помилки, операційного збою, шахрайства, незастосування вимог щодо розмежування на рівні депозитарію або третьої особи, що їй було делеговано зберігання фінансових інструментів, що перебували на депозитарному зберіганні відповідно до пункту (а) статті 21(8) Директиви 2011/61/ЄС.

4. Ця стаття застосовується *mutatis mutandis* до уповноваженої особи, якщо депозитарій на договірній основі передав свою відповідальність згідно зі статтею 21(13) та (14) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 102

Об'єктивні причини для депозитарію укласти договір про зняття відповідальності

1. Об'єктивні причини для укладання договору про зняття депозитарієм з себе відповідальності згідно зі статтею 21(13) Директиви 2011/61/ЄС:

(а) обмежено точними та конкретними обставинами, що характеризують згадану діяльність;

(б) відповідають політикам та рішенням депозитарію.

2. Об'єктивні причини слід встановлювати щоразу, коли депозитарій має намір зняти з себе відповідальність.

3. Вважається, що у депозитарію є об'єктивні причини для укладання договору про зняття з себе відповідальності згідно зі статтею 21(13) Директиви 2011/61/ЄС, якщо депозитарій може довести, що у нього не було іншого вибору, як делегувати обов'язки з депозитарного зберігання третій особі. Зокрема, це стосується таких ситуацій, коли:

- (a) право третьої країни вимагає, щоб певні фінансові інструменти перебували на депозитарному зберіганні у місцевого суб'єкта та щоб існували місцеві суб'єкти, що відповідають критеріям делегування, встановленим у статті 21(11) Директиви 2011/61/ЄС; або
- (b) КАІФ наполягає на збереженні інвестування у межах певної юрисдикції попри застереження депозитарію щодо наявності підвищеного ризику в зв'язку з цим.

ГЛАВА V

ВИМОГИ ЩОДО ПРОЗОРОСТІ, ЛЕВЕРИДЖ, ПРАВИЛА, ПОВ'ЯЗАНІ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ ТА ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ ЩОДО ПОТЕНЦІЙНИХ НАСЛІДКІВ ДІЯЛЬНОСТІ КАІФу

СЕКЦІЯ 1

Річний звіт, розкриття інформації інвесторам та звітування перед компетентними органами

(Стаття 22(2)(a)–(e) і статті 23(4) та 24(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 103

Загальні принципи формування річного звіту

Уся інформація, що надається у річному звіті, у тому числі інформація, зазначена у цій секції, подається у спосіб, що забезпечує надання суттєво значимої, надійної, зіставної та чіткої інформації. Річний звіт містить інформацію, необхідну інвесторам щодо певних структур АІФу.

Стаття 104

Зміст та формат балансу або звіту про активи і пасиви та звіту про фінансові результати

1. Баланс або звіт про активи і пасиви містить відповідно до пункту (a) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС щонайменше такі елементи та базові статті:

- (a) «активи», що охоплюють ресурси, які контролює АІФ унаслідок минулих подій та що з них АІФ очікує отримати у майбутньому економічну вигоду; Активи слід субкласифікувати на такі статті:
- (i) «інвестиції», у тому числі, але не обмежуючись цим, боргові цінні папери та капітальні цінні папери, нерухомість, майно та деривативи;
 - (ii) «грошові кошти та еквіваленти грошових коштів», у тому числі, але не обмежуючись цим, готівка, вклади на вимогу та кваліфікаційні короткострокові ліквідні інвестиції;
 - (iii) «дебіторська заборгованість», у тому числі, але не обмежуючись цим, суми до отримання, пов'язані з дивідендами і відсотками, продані інвестиції, суми, що підлягають сплаті брокерами, та «авансові платежі», у тому числі, не обмежуючись цим, суми, сплачені заздалегідь та пов'язані з витратами АІФу;
- (b) «пасиви», що охоплюють поточні зобов'язання АІФу, що виникли внаслідок минулих подій та врегулювання яких призведе до відтоку з АІФу ресурсів, що приносять економічну вигоду. Пасиви слід субкласифікувати на такі статті:
- (i) «кредиторська заборгованість», у тому числі, але не обмежуючись цим, суми до виплати, пов'язані з придбанням інвестицій чи погашенням паїв або акцій в АІФі, та суми, що підлягають сплаті брокерам, та «нараховані витрати», у тому числі, але не обмежуючись цим, пасиви для покриття винагород за управління, винагород за консультування, премій за результати роботи, відсотків та інших витрат, понесених у процесі діяльності АІФу;
 - (ii) «позики», у тому числі, але не обмежуючись цим, суми до виплати банкам та іншим контрагентам;

(iii) «інші пасиви», у тому числі, але не обмежуючись цим, суми, що підлягають сплаті контрагентам за надання застави після повернення позичених цінних паперів, доходи майбутніх періодів, дивіденди та інші виплати по цінним паперам;

(c) «чисті активи», що становлять залишкову частку в активах АІФу після вирахування усіх його пасивів.

2. Звіт про фінансові результати містить щонайменше такі елементи та базові статті:

(a) «дохід», що становить будь-яке збільшення економічної вигоди протягом звітного періоду у формі надходжень або розширень активів або зменшення пасивів, що веде до збільшення обсягу чистих активів — окрім тих, що пов'язані зі внесками інвесторів. Дохід слід субкласифікувати на такі статті:

(i) «інвестиційний дохід», що може бути субкласифікований так:

— «дохід у вигляді дивідендів», пов'язаний з дивідендами від капітальних інвестицій, що на них АІФ має право;

— «дохід у вигляді відсотків», пов'язаний з відсотками від інвестицій у боргові зобов'язання та від грошових коштів, що на них АІФ має право;

— «дохід від оренди», пов'язаний з доходом від оренди від інвестиції у нерухомість, що на нього АІФ має право;

(ii) «реалізовані прибутки від інвестицій», що становлять прибутки від продажу інвестицій;

(iii) «нереалізовані прибутки від інвестицій», що становлять прибутки від повторного оцінювання вартості інвестицій; та

(iv) «інші доходи», у тому числі, але не обмежуючись цим, винагорода-дохід від позичених цінних паперів та інших джерел.

(b) «витрати», що становлять будь-яке зменшення обсягу економічної вигоди протягом звітного періоду у формі відтоку або скорочення активів або виникнення пасивів, що веде до зменшення обсягу чистих активів — окрім тих, що пов'язані з виплатами інвесторам. Витрати слід субкласифікувати на такі статті:

— «інвестиційні винагороди за консультування або управління», що становлять договірні винагороди, що підлягають виплаті консультанту або КАІФові;

— «інші витрати», у тому числі, але не обмежуючись цим, винагороди за адміністрування, винагороди за професійні послуги, винагороди за зберігання та відсотки. Окремі статті, якщо є важливими, повинні розкриватися окремо;

— «реалізований збиток від інвестицій», що становить збиток від продажу інвестицій;

— «нереалізований збиток від інвестицій», що становить збиток від повторного оцінювання вартості інвестицій;

(c) «чистий дохід або чисті видатки», що становлять перевищення доходів над видатками або видатків над доходами, у застосовному випадку.

3. Виклад, найменування та термінологія статей повинні відповідати стандартам бухгалтерського обліку, застосовним до АІФу, або правилам, ухваленим АІФом, а також законодавству, застосовному у місці заснування АІФу. Такі статті може бути змінено або розширено, щоб забезпечити відповідність зазначеному вище.

4. Додаткові статті, заголовки та проміжні суми слід подавати, якщо така інформація має значення для розуміння фінансового стану АІФу, відображеного у балансі або звіті про активи чи пасиви, чи фінансових результатах діяльності АІФу, відображених у вмісті та форматі звіту про фінансові результати. За доцільності додаткова інформація надається у примітках до фінансових звітів. Ціль приміток полягає у наданні детального опису або розподілу статей,

представлених у первинних звітах, та інформації про статті, що не підлягають включенню до таких звітів.

5. Кожний важливий клас подібних статей подається окремо. Окремі статті, якщо є важливими, слід розкривати. Важливість оцінюється відповідно до вимог ухвалених стандартів бухгалтерського обліку.

6. Подання та класифікація статей у балансі або звіті про активи і пасиви залишаються незмінними кожного звітного або облікового періоду, поки не стане очевидним, що інше подання або інша класифікація були б доцільнішими, якщо зміна в інвестиційній стратегії призводить до встановлення інших моделей торгівлі або стандарт бухгалтерського обліку вимагає зміни форми подання.

7. Щодо вмісту та формату звіту про фінансові результати, викладених у додатку IV, усі статті доходів та витрат відображаються у звіті про фінансові результати за відповідний період, якщо ухвалений АІФом стандарт бухгалтерського обліку не вимагає іншого.

Стаття 105

Звіт про діяльність у фінансовому році

1. Звіт про діяльність у фінансовому році містить щонайменше:

(a) огляд інвестиційної діяльності протягом року або періоду, огляд портфелю АІФу в кінці року або періоду;

(b) огляд результатів діяльності АІФу за рік або період;

(c) значні зміни, як зазначено нижче в інформації, передбаченій у статті 23 Директиви 2011/61/ЄС, що їх ще не відображено у фінансових звітах.

2. Звіт повинен охоплювати справедливий та збалансований огляд діяльності та результатів діяльності АІФу з описом основних ризиків й інвестиційної або економічної невизначеності, що з ними АІФ може зіткнутися.

3. У межах, необхідних для розуміння інвестиційної діяльності АІФу або результатів його діяльності, аналіз повинен охоплювати як фінансові, так і нефінансові ключові показники діяльності, пов'язані з таким АІФом. Інформація, надана у звіті, повинна відповідати національним правилам місця заснування АІФу.

4. Інформація у звіті про діяльність у фінансовому році становить частину звіту директорів або інвестиційних керуючих, оскільки вона зазвичай подається разом з фінансовою звітністю АІФу.

Стаття 106

Значні зміни

1. Будь-які зміни в інформації слід вважати значними у розумінні пункту (d) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС, якщо існує значна ймовірність того, що розсудливий інвестор, дізнавшись про таку інформацію, перегляне свої інвестиції в АІФ, у тому числі через те, що така інформація може вплинути на спроможність інвестора реалізувати свої права, пов'язані з його інвестиціями, або іншим чином може нашкодити інтересам одного або кількох інвесторів АІФу.

2. Для виконання пункту (d) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС КАІФи оцінюють зміни в інформації, зазначеній у статті 23 Директиви 2011/61/ЄС, протягом фінансового року відповідно до параграфу 1 цієї статті.

3. Інформація розкривається згідно з вимогами стандартів бухгалтерського обліку та правилами бухгалтерського обліку, ухваленими АІФом, разом з описом будь-якого потенційного чи очікуваного впливу на АІФ та/або, у відповідному випадку, інвесторів АІФу. Додаткова інформація може розкриватися, якщо дотримання конкретних вимог стандартів бухгалтерського обліку та правил бухгалтерського обліку може бути недостатньо для того, щоб

інвестори усвідомили вплив зміни.

4. Якщо інформація, що її розкриття вимагається відповідно до параграфу 1, не передбачена у застосовних до АІФу стандартах бухгалтерського обліку або його правилах бухгалтерського обліку, опис значної зміни надається разом з даними про будь-який потенційний або очікуваний вплив на АІФ та/або, у відповідному випадку, інвесторів АІФу.

Стаття 107

Розкриття інформації про винагороду

1. Якщо надається інформація, що вимагається відповідно до пункту (е) статті 22(2) Директиви 2011/61/ЄС, слід зазначити, чи загальна винагорода стосується будь-чого з такого:

- (а) загальної винагороди всього персоналу КАІФу із зазначенням кількості одержувачів;
- (б) загальної винагороди того персоналу КАІФу, що його повністю або частково залучено до діяльності АІФу, із зазначенням кількості одержувачів;
- (с) частини загальної винагороди персоналу КАІФу, пов'язаного з АІФом, із зазначенням кількості одержувачів.

2. За доцільності, загальна винагорода за фінансовий рік також охоплює премію за успішне управління, що її виплачує АІФ.

3. Якщо інформація розкривається на рівні КАІФу, надається розподіл або схема щодо кожного АІФу, за умови що така інформація існує або є легко доступною. Як частина такої інформації, включається і опис того, як здійснено розподіл або створено схему.⁴

4. КАІФи надають загальну інформацію щодо фінансових і нефінансових критеріїв політик та практик винагороди для відповідних категорій персоналу для надання можливості інвесторам оцінити розроблені заохочення. Відповідно до принципів, викладених у додатку II до Директиви 2011/61/ЄС, КАІФи розкривають щонайменше інформацію, необхідну для того, щоб забезпечити розуміння профілю ризику АІФу та заходів, що їх він ухвалює для запобігання конфліктам інтересів або управління такими.

Стаття 108

Періодичне розкриття інформації інвесторам

1. Інформація, зазначена в статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, надається у чіткій та зрозумілій спосіб.

2. Розкриваючи інформацію про відсоток активів АІФу, до яких необхідно застосовувати спеціальні механізми, що виникають на підставі їхньої неліквідності, відповідно до статті 23(4)(а) Директиви 2011/61/ЄС, КАІФи:

(а) надає огляд будь-яких наявних спеціальних механізмів, у тому числі те, чи вони пов'язані з відділенням неліквідних активів від ліквідних (side pockets), обмеженням з погашення (gates) або іншими подібними механізмами, методики оцінювання вартості, що застосовується до активів, які підпадають під дію таких механізмів, та способу застосування винагород за результати роботи й управління до таких активів;

(б) розкриває цю інформацію як частину періодичної звітності АІФу для інвесторів, як передбачено у правилах або установчих документах АІФу, чи одночасно з наданням проспекту емісії та документа-пропозиції і, щонайменше, одночасно із річним звітом відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Відсоток активів АІФу, що підпадають під дію спеціальних механізмів, як це визначено в статті 1(5), розраховується як значення чистої вартості таких активів, що підпадають під дію спеціальних механізмів, поділене на вартість чистих активів відповідного АІФу.

3. Для будь-яких нових механізмів для управління ліквідністю АІФу відповідно до пункту (b) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС КАІФи:

(а) щодо кожного АІФу, що ним вони управляють та що не є АІФом закритого типу без левериджу, повідомляють інвесторів про зміни в системах і процедурах управління ліквідністю, зазначених у статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС, що є значними відповідно до статті 106(1);

(b) негайно повідомляють інвесторів, якщо вони застосовують обмеження з погашення (gates), відділення неліквідних активів від ліквідних (side pockets) або подібні спеціальні механізми або якщо вони вирішують призупинити погашення;

(c) надають огляд змін до механізмів, пов'язаних з ліквідністю, незважаючи на те, чи такі механізми є спеціальними, чи ні. За доцільності, охоплюються умови, що за них дозволяється погашення, та обставини, що за них керівництво діє на власний розсуд. Також включаються будь-які реалізовані обмеження в голосуванні або інші обмеження, тривалість будь-якого періоду блокування цінних паперів (lock-up) або будь-яке положення про «першочерговість» або «пропорційне застосування» щодо обмежень з погашення (gates) та призупинень.

4. В рамках розкриття інформації про профіль ризику АІФу згідно з пунктом (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС висвітлюються:

(а) заходи для оцінювання вразливості портфелю АІФу до найзначиміших ризиків, що на них наразився або може наразитися АІФ;

(b) якщо ліміти ризику, встановлені КАІФом, перевищено або ймовірно буде перевищено та у тих випадках, коли такі ліміти ризику було перевищено, опис обставин та вжитих виправних заходів.

Інформація розкривається як частина періодичної звітності АІФу для інвесторів, як передбачено у правилах або установчих документах АІФу, чи одночасно з наданням проспекту емісії та документа-пропозиції і, щонайменше, одночасно з річним звітом відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

5. У системах управління ризиками, використовуваних КАІФом відповідно до пункту (c) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС, висвітлюються основні особливості систем управління ризиками, використовуваних КАІФом для управління ризиками, що на них наразився або може наразитися кожний АІФ, що ним він управляє. У разі зміни інформація, що розкривається, охоплює інформацію, пов'язану зі зміною та її очікуваним впливом на АІФ і його інвесторів.

Інформація розкривається як частина періодичної звітності АІФу для інвесторів, як передбачено у правилах або установчих документах АІФу, чи одночасно з наданням проспекту емісії та документа-пропозиції і, щонайменше, одночасно з річним звітом відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 109

Регулярне розкриття інформації інвесторам

1. Інформація, зазначена в статті 23(5) Директиви 2011/61/ЄС, надається у чіткій та зрозумілій спосіб.

2. Інформація про зміни щодо максимального рівня левериджу, розрахованого за валовим методом та методом за зобов'язаннями, та щодо будь-якого права на повторне використання заставного забезпечення чи будь-якої гарантії за домовленостями в рамках левериджу повинна бути надана без зайвих зволікань і включати:

(а) початковий та переглянутий максимальний рівень левериджу, розрахований відповідно до статей 7 та 8, що згідно з ними рівень левериджу розраховується як розмір відповідного інвестиційно загроженого фінансового інструменту, поділений на вартість чистих активів АІФу;

(b) характер прав, наданих для повторного використання заставного забезпечення;

(c) характер наданих гарантій; та

(d) детальну інформацію про зміни щодо будь-яких постачальників послуг, пов'язаних з однією із зазначених вище позицій.

3. Інформація про загальну суму левериджу розкривається відповідно до валового методу і методу за зобов'язаннями як частина періодичної звітності АІФу для інвесторів, як передбачено у правилах або установчих документах АІФу, чи одночасно з наданням проспекту емісії та документа-пропозиції і, щонайменше, одночасно з річним звітом відповідно до статті 22(1) Директиви 2011/61/ЄС.

Стаття 110

Звітування перед компетентними органами

1. Для виконання вимог другого підпараграфу статті 24(1) та пункту (d) статті 3(3) Директиви 2011/61/ЄС КАІФ надає у межах звітування перед компетентними органами інформацію про таке:

(a) основні інструменти, що з ними він торгує, у тому числі схему фінансових інструментів та інших активів, у тому числі інвестиційні стратегії АІФ та їхнє географічне та секторальне інвестиційне зосередження;

(b) ринки, що їх учасником він є або що на них він активно торгує;

(c) диверсифікацію портфелю АІФу, у тому числі, але не обмежуючись цим, його основні потенційні інвестиційні втрати та найважливіші концентрації.

Інформація надається якомога швидше та не пізніше ніж через місяць після завершення періоду, зазначеного в параграфі 3. Якщо АІФ є фондом фондів, КАІФ може продовжити цей період до 15 днів.

2. КАІФи щодо кожного з АІФів з ЄС, що ними вони управляють, і щодо кожного з АІФів, що їх вони реалізують в Союзі, надають відповідно до статті 24(2) Директиви 2011/61/ЄС компетентним органам держави-члена свого місцезнаходження інформацію про таке:

(a) відсоток активів АІФу, що підпадають під дію спеціальних механізмів, як це визначено в статті 1(5) цього Регламенту, що виникають на підставі їхньої неліквідності, як зазначено в пункті (a) статті 23(4) Директиви 2011/61/ЄС;

(b) будь-які нові механізми управління ліквідністю АІФу;

(c) системи управління ризиками, що їх використовує КАІФ для управління ринковим ризиком, ризиком ліквідності, ризиком невиконання контрагентом зобов'язань та іншими ризиками, в тому числі операційним ризиком;

(d) поточний профіль ризику АІФу, у тому числі:

(i) профіль ринкового ризику інвестицій АІФу, у тому числі очікувані надходження та волатильність АІФу за звичайної кон'юнктури ринку;

(ii) профіль ліквідності інвестицій АІФу, у тому числі профіль ліквідності активів АІФу, профіль умов погашення та умов фінансування, надані контрагентами АІФу;

(e) інформацію про основні категорії активів, що в них інвестував АІФ, у тому числі про ринкову вартість коротких позицій і довгих позицій, оборот та результати діяльності за звітний період; та

(f) результати стрес-тестів, що проводяться періодично за звичайних та виняткових обставин відповідно до пункту (b) статті 15(3) та другого підпараграфу статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС.

3. Інформація, зазначена в параграфах 1 і 2, подається:

(a) раз на півроку КАІФами, що управляють портфелями АІФів, вартість активів яких під управлінням, розрахована відповідно до статті 2, загалом перевищує поріг у 100 мільйонів євро

або 500 мільйонів євро, що встановлено у пунктах (а) та (б) статті 3(2) Директиви 2011/61/ЄС відповідно, але не перевищує 1 мільярда євро, щодо кожного з АІФів з ЄС, що ними вони управляють, та кожного з АІФів, що їх вони реалізують у Союзі;

(b) раз на квартал КАІФама, що управляють портфелями АІФів, вартість активів яких під управлінням, розрахована відповідно до статті 2, загалом перевищує 1 мільярд євро, щодо кожного з АІФів з ЄС, що ними вони управляють, та кожного з АІФів, що їх вони реалізують у Союзі;

(c) раз на квартал КАІФама, що повинні відповідати вимогам, зазначеним у пункті (а) цього параграфа, щодо кожного АІФу, вартість активів яких під управлінням, у тому числі будь-яких активів, набутих шляхом використання левериджу, загалом перевищує 500 мільйонів євро;

(d) раз на рік КАІФама щодо кожного АІФу без левериджу, що ним вони управляють та що відповідно до своєї основної інвестиційної політики інвестує в незареєстровані на біржі компанії та емітентів, щоб здобути контроль.

4. Як відступ від параграфа 3, компетентний орган держави-члена місцезнаходження КАІФу може вважати за доцільне та необхідне для виконання своїх функцій вимагати надання всієї інформації, що про неї слід звітувати частіше, або її частини.

5. КАІФи, що управляють одним або кількома АІФама, що за їхнім оцінюванням застосовують леверидж на суттєвій основі відповідно до статті 111 цього Регламенту, надають інформацію, передбачену статтею 24(4) Директиви 2011/61/ЄС у той самий час, що передбачений параграфом 2 цієї статті.

6. КАІФи надають інформацію, зазначену в параграфах 1, 2 та 5, за зразком звіту, встановленим у додатку IV.

7. Відповідно до пункту (а) статті 42(1) Директиви 2011/61/ЄС для КАІФів з третіх країн будь-яке покликання на компетентні органи держави-члена місцезнаходження означають компетентний орган референтної держави-члена.

Стаття 111

Використання левериджу на «суттєвій основі»

1. Вважається, що леверидж використовується на суттєвій основі для цілей статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС, якщо сума потенційних інвестиційних втрат АІФу, розрахована згідно з методом за зобов'язаннями відповідно до статті 8 цього Регламенту, утричі перевищує вартість його чистих активів.

2. Якщо виконано вимоги, зазначені в параграфі 1 цієї статті, КАІФи надають інформацію відповідно до статті 24(4) Директиви 2011/61/ЄС компетентним органам держав-членів свого місцезнаходження згідно з принципами, викладеними у статті 110(3) цього Регламенту.

СЕКЦІЯ 2

КАІФи, що управляють АІФама з левериджем

(Стаття 25(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 112

Обмеження управління АІФама

1. Принципи, встановлені у цій статті, застосовуються для того, щоб визначити обставини, що за них компетентні органи реалізують своє повноваження на введення обмежень щодо використання левериджу або інших обмежень для КАІФів.

2. Оцінюючи інформацію, отриману відповідно до статей 7(3), 15(4), 24(4) або 24(5) Директиви 2011/61/ЄС, компетентний орган враховує міру, в якій використання левериджу КАІФом або його взаємодія з групою КАІФів чи іншими фінансовими установами може

сприяти накопиченню системного ризику у фінансовій системі або ризиків, що призводять до нестабільності ринків.

3. Компетентні органи враховують у межах свого оцінювання щонайменше такі аспекти:

(a) обставини, що за них потенційні інвестиційні втрати АІФу або кількох АІФів, у тому числі ті потенційні інвестиційні втрати, які виникають на підставі фінансових або інвестиційних позицій, зайнятих КАІФом за свій рахунок або від імені АІФів, можуть становити значне джерело ринкового ризику, ризику ліквідності або ризику невиконання контрагентом своїх зобов'язань у фінансовій установі;

(b) обставини, що за них діяльність КАІФу або його взаємодія, наприклад, з групою КАІФів або іншими фінансовими установами, зокрема щодо типів активів, у які АІФ інвестує, та технік, застосовуваних КАІФом шляхом використання левериджу, сприяє або може сприяти спіральному падінню цін на фінансові інструменти або інші активи у спосіб, що загрожує життєздатності таких фінансових інструментів або інших активів;

(c) критерії, такі як тип АІФу, інвестиційна стратегія КАІФу щодо відповідних АІФів, кон'юнктура ринку, що у межах неї функціонують КАІФ та АІФ, та будь-які ймовірні проциклічні наслідки, які можуть виникнути внаслідок введення компетентними органами обмежень на використання левериджу відповідним КАІФом;

(d) критерії, такі як розмір АІФу або кількох АІФів та будь-який відповідний вплив на певний сектор ринку, концентрації ризиків на певних ринках, що в них інвестує АІФ або інвестують кілька АІФів, будь-який ризик ураження інших ринків ринком, що на ньому виявлено ризики, питання ліквідності на певних ринках у відповідний період часу, ступінь невідповідності активів/пасивів у конкретній інвестиційній стратегії КАІФу або нерегулярні коливання цін на активи, що в них АІФ може інвестувати.

СЕКЦІЯ 3

Спеціальні правила щодо третіх країн

(Статті 34(1), 35(2) 36(1), статті 37(7)(d), 40(2)(a) та стаття 42(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 113

Загальні вимоги

1. Домовленості про співпрацю охоплюють усі можливі ситуації та усіх можливих учасників, зазначених у главі VII Директиви 2011/61/ЄС, враховуючи місцезнаходження КАІФу, місцезнаходження АІФу та діяльність КАІФу.

2. Домовленості про співпрацю складаються у письмовій формі.

3. У домовленостях про співпрацю встановлюються конкретні рамки для консультивання, співпраці та обміну інформацією для цілей нагляду та виконання права між компетентними органами ЄС та наглядовими органами третьої країни.

4. Домовленості про співпрацю охоплюють конкретне положення, що в ньому передбачено передання інформації, отриманої компетентним органом Союзу від наглядового органу третьої країни, іншим компетентним органам Союзу, ESMA або ESRB, як передбачено у Директиві 2011/61/ЄС.

Стаття 114

Механізми, інструменти та процедури

1. У домовленостях про співпрацю встановлюються механізми, інструменти та процедури, потрібні для надання можливості компетентним органам Союзу отримати доступ до всієї інформації, необхідної для виконання ними своїх обов'язків відповідно до Директиви 2011/61/ЄС.

2. У домовленостях про співпрацю встановлюються механізми, інструменти та

процедури, потрібні для надання можливості проводити виїзні інспекції, якщо проведення таких необхідне для виконання компетентним органом Союзу своїх обов'язків за Директивою 2011/61/ЄС. Виїзні інспекції проводить безпосередньо компетентний орган Союзу або компетентний орган третьої країни за підтримки компетентного органу Союзу.

3. У домовленостях про співпрацю встановлюються механізми, інструменти та процедури, потрібні для надання компетентним органом третьої країни допомоги компетентним органам Союзу, якщо це необхідно для виконання законодавства Союзу та національного імплементаційного законодавства, порушеного суб'єктом, заснованим у третій країні, відповідно до національного та міжнародного права, застосовного до такого органу.

Стаття 115

Захист даних

Домовленості про співпрацю забезпечують, щоб передання третім країнам даних та аналіз даних здійснювалися лише відповідно до статті 52 Директиви 2011/61/ЄС.

СЕКЦІЯ 4

Обмін інформацією про потенційні системні наслідки діяльності КАІФу

(Стаття 53(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Стаття 116

Обмін інформацією про потенційні системні наслідки діяльності КАІФу

Для цілей статті 53 Директиви 2011/61/ЄС компетентні органи держав-членів, відповідальні за надання дозволів КАІФам та нагляд на ними відповідно до згаданої вище Директиви, обмінюються з компетентними органами держав-членів, ESMA та ESRB щонайменше:

- (a) інформацією, отриманою відповідно до статті 110, якщо така інформація може мати значення для моніторингу потенційних наслідків діяльності окремих КАІФів або кількох КАІФів разом та реагування на такі для цілей стабільності системно значимих фінансових установ і належного функціонування ринків, що на них діють КАІФи;
- (b) інформацією, отриманою від органів третьої країни, якщо це необхідно для моніторингу системних ризиків;
- (c) результатами аналізу інформації, зазначеної у пунктах (a) і (b), та оцінкою будь-якої ситуації, що в ній діяльність одного КАІФу, що перебуває під наглядом, чи кількох таких КАІФів або одного АІФу, яким вони управляють, чи кількох таких АІФів вважається такою, що сприяє накопиченню системного ризику у фінансовій системі, ризику нестабільності ринків або ризику для довготривалого росту економіки;
- (d) інформацією про вжиті заходи, коли діяльність одного КАІФу, що перебуває під наглядом, чи кількох таких КАІФів або одного АІФу, що ним вони управляють, чи кількох таких АІФів становить системний ризик або загрожує належному функціонуванню ринків, що на них вони діють.

ГЛАВА VI

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 117

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Він застосовується з 22 липня 2013 року.

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню у всіх державах-членах.

Вчинено у Брюсселі 19 грудня 2012 року.

За Комісію

Президент

José Manuel BARROSO

ДОДАТОК І

Методи збільшення потенційних інвестиційних втрат АІФу

1. Незабезпечені грошові позики: Інвестування грошових позик, як правило, збільшує суму потенційних інвестиційних втрат АІФу на загальну суму таких позик. Таким чином, сума позики завжди становить мінімальний розмір потенційних інвестиційних втрат. Він може бути більшим, якщо вартість інвестицій, реалізованих за допомогою позики, є вищою, ніж позичена сума. Щоб уникнути подвійного обліку, грошові позики, що використовуються для фінансування інвестиційно загроженого фінансового інструменту, не включаються до розрахунку. Якщо грошові позики не інвестуються, а залишаються у формі грошових коштів або їхніх еквівалентів, як це визначено у статті 7(а), вони не збільшують потенційні інвестиційні втрати АІФу.
2. Забезпечені грошові позики: Забезпечені грошові позики подібні до незабезпечених грошових позик, однак позика може бути забезпечена пулом активів або одним активом. Якщо грошові позики не інвестуються, а залишаються у формі грошових коштів або їхніх еквівалентів, як це визначено у статті 7(а), вони не збільшують потенційні інвестиційні втрати АІФу.
3. Конвертовані позики: Конвертована позика — це придбаний борг, що може за певних обставин дозволити власнику або емітенту конвертувати борг в інший актив. Ринкова вартість таких позик є потенційними інвестиційними втратами АІФу.
4. Процентні свопи: Процентний своп — це угода про обмін процентними грошовими потоками, розрахованими на підставі номінальної основної суми, через визначені проміжки часу (дати оплати) протягом строку дії угоди. Розмір зобов'язання зі сплати кожної сторони розраховується з використанням іншої відсоткової ставки на основі номінальної вартості інвестиційно загрозованих фінансових інструментів.
5. Контракти на різницю цін: Контракт на різницю цін (CFD) — це угода між двома сторонами, інвестором та постачальником послуг за CFD, про виплату іншій стороні суми, що дорівнює зміні у ціні базового активу. Залежно від того, у який бік відбудеться коливання ціни, одна сторона виплачує іншій стороні різницю у ціні за період від дати укладення контракту до дати завершення його дії. Потенційними інвестиційними втратами є ринкова вартість базового активу. Такий самий режим повинен застосовуватися до фінансового спред-беттінгу.
6. Ф'ючерсні контракти: Ф'ючерсний контракт — це угода про придбання або продаж визначеного обсягу цінних паперів, валюти, товару, індексу або інших активів станом на визначену дату у майбутньому та за попередньо узгодженою ціною. Потенційними інвестиційними втратами є ринкова вартість еквівалентного базового активу.
7. Свопи на сукупний дохід: Своп на сукупний дохід — це угода, що за нею одна сторона (платник сукупного доходу) передає сукупні економічні результати референтного зобов'язання іншій стороні (отримувач сукупного доходу). Сукупні економічні результати охоплюють дохід від процентів та винагород, прибутки та збитки від змін кон'юнктури ринку та кредитні збитки. Потенційними інвестиційними втратами АІФу є ринкова вартість еквівалентних референтних активів, що мають вплив на економічні результати свопу.
8. Форвардні угоди: Форвардна угода — це індивідуальна двостороння угода про обмін активами або грошовими потоками станом на визначену дату розрахунку у майбутньому за форвардною ціною, узгодженою у день укладення договору. Однією стороною форвардного контракту є покупець (довга позиція), що погоджується сплатити форвардну ціну на дату розрахунку; іншою стороною є продавець (коротка позиція), що погоджується прийняти форвардну ціну. Укладення форвардного контракту зазвичай не вимагає сплати комісійного збору. Ринкова вартість еквівалентного базового активу є потенційними інвестиційними втратами АІФу. Її може бути замінено номінальною вартістю контракту, якщо це відповідає консервативнішому підходу.⁹
9. Опціони: Опціон — це угода, що надає покупцю, який сплачує комісійний збір

(премію), право, але не обов'язок, придбати або продати визначений обсяг базового активу за узгодженою ціною (ціна виконання) у день або до завершення дії угоди (дата завершення дії угоди). Опціон кол — це опціон про придбання, а опціон пут — це опціон про продаж. Межі потенційних інвестиційних втрат фонду — це, з одного боку, потенційно необмежені потенційні інвестиційні втрати та, з іншого боку, потенційні втрати, обмежені найвищим із показників: сплаченою премією або ринковою вартістю такого опціону. Потенційні інвестиційні втрати між цими двома межами визначають як еквівалент базової позиції, скорегований на коефіцієнт дельта (дельта опціону — це показник вразливості ціни опціону лише до зміни ціни базового активу). Такий самий підхід повинен бути ухвалений для вбудованих деривативів, наприклад, у структурованих продуктах. Структуру необхідно розділити на складові, і вплив рівнів ризиків деривативів інвестиційно загрозованих фінансових інструментів повинен бути відповідно розпізнаний.

10. Угоди прямого РЕПО: Угода прямого РЕПО зазвичай укладається, якщо АІФ «продає» цінні папери контрагенту зворотного викупу та погоджується викупити їх назад за узгодженою ціною у майбутньому. АІФ понесе фінансові витрати внаслідок участі у цій транзакції і, таким чином, потребуватиме реінвестувати грошові надходження (фактично грошову заставу), щоб отримати прибуток, що перевищує понесені фінансові витрати. Реінвестування «грошової застави» означає, що АІФ понесе додатковий ринковий ризик, і що, відповідно, повинно бути взято до уваги під час розрахування сукупних потенційних інвестиційних втрат. Економічні ризики та вигоди від «проданих» цінних паперів залишаються за АІФом. Крім того, транзакція РЕПО майже завжди спричиняє виникнення левериджу, оскільки грошова застава підлягає реінвестуванню. Якщо в межах транзакції отримують негрошову заставу і така застава надалі використовується в межах іншої операції РЕПО або угоди про надання цінних паперів у позику, повна ринкова вартість забезпечення повинна бути віднесена до суми сукупних потенційних інвестиційних втрат. Сума потенційних інвестиційних втрат АІФу збільшується на реінвестовану частину грошової застави.

11. Угоди зворотного РЕПО: Така операція здійснюється, якщо АІФ «купує» цінні папери у контрагента викупу та погоджується продати їх назад за узгодженою ціною у майбутньому. АІФи зазвичай здійснюють такі транзакції, щоб отримати прибуток за типом грошового ринку з низьким ризиком, а «придбані» цінні папери використовують як заставне забезпечення. Таким чином, жодних потенційних інвестиційних втрат не виникає, а АІФ не бере на себе ризики та не отримує вигоди від «придбаних» цінних паперів, тобто не несе додаткового ринкового ризику. Проте існує можливість подальшого використання «придбаних» цінних паперів у межах транзакції РЕПО або операції з надання у позику цінних паперів, як описано вище, і у такому разі повна ринкова вартість цінних паперів повинна бути включена до суми сукупних потенційних інвестиційних втрат. Економічні ризики та вигоди від придбаних цінних паперів залишаються за контрагентом і, таким чином, не збільшують суми потенційних інвестиційних втрат АІФу.

12. Домовленості про надання в позику цінних паперів: АІФ, що здійснює операцію з надання в позику цінних паперів, надає в позику цінний папір контрагенту, що позичає цінний папір (який зазвичай позичає цінний папір, щоб покрити транзакцію з короткого продажу з фізичним доставленням), за узгодженою ціною. Позичальник цінних паперів надає АІФу грошову або негрошову заставу. Потенційні інвестиційні втрати виникають тільки тоді, коли грошову заставу реінвестують в інструменти — окрім тих, що їх визначено у пункті (а) статті 7. Якщо негрошову заставу надалі використовують в межах транзакції РЕПО або іншої транзакції з надання у позику цінних паперів, повна ринкова вартість цінних паперів повинна бути включена до суми сукупних потенційних інвестиційних втрат, як описано вище. Потенційні інвестиційні втрати виникають в обсязі, що в ньому реінвестовано грошову заставу.

13. Домовленості про взяття цінних паперів у позику: АІФ, що здійснює операцію зі взяття в позику цінних паперів, позичає цінний папір у контрагента, що надає в позику цінний папір, за узгодженою ціною. АІФ потім продає цінний папір на ринку. Фонд займає коротку позицію щодо такого цінного паперу. Потенційні інвестиційні втрати АІФу збільшуються в обсязі, що в ньому реінвестуються грошові надходження від продажу. Ринкова вартість цінних паперів у

короткій позиції становить потенційні інвестиційні втрати; додаткові потенційні інвестиційні втрати виникають в обсязі, що в ньому реінвестовано отримані грошові кошти.

14. Кредитні дефолтні свопи: Кредитний дефолтний своп (CDS) — це угода про кредитний дериватив, що згідно з ним покупець отримує захист, зазвичай у формі повного відшкодування, якщо референтна особа зазнає дефолту або втрачає кредитоспроможність. Взамін продавець CDS отримує від покупця регулярну плату, що називається спредом. Потенційними інвестиційними втратами продавця захисту є вища вартість одного з двох: ринкова вартість базових референтних активів або номінальна вартість кредитного дефолтного свопу. Потенційними інвестиційними втратами покупця захисту є ринкова вартість базового референтного активу.

ДОДАТОК II

Методики конвертації деривативів

1. До наведеного нижче неповного списку стандартних деривативів застосовуються такі методи конвертації:

(a) Ф'ючерси

— Ф'ючерси на облігації: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * ринкова вартість референтної облігації, що її може бути доставлено за найнижчою ціною

— Процентний ф'ючерс: Кількість контрактів * номінальна сума контракту

— Валютний ф'ючерс: Кількість контрактів * номінальна сума контракту

— Ф'ючерс на акції: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * ринкова вартість базової акції

— Ф'ючерс на індекс: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * рівень індексу

(b) Звичайні опціони (придбані/продані опціони пут та опціони кол)

— Звичайний опціон на облігації: Номінальна вартість угоди * ринкова вартість базової референтної облігації * дельта

— Звичайний опціон на акції: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * ринкова вартість базової акції * дельта

— Звичайний процентний опціон: Номінальна вартість угоди * дельта

— Звичайний валютний опціон: Номінальна договірна вартість валютної ноги (валютних ніг) * дельта

— Звичайні опціони на індекс: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * рівень індексу * дельта

— Звичайні опціони на ф'ючерси: Кількість контрактів * номінальна сума контракту * ринкова вартість базової акції * дельта

— Звичайні свопціони: Сума конвертації референтного зобов'язання за свопом * дельта

— Варанти та права: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базового референтного інструменту * дельта

(c) Свопи

— Звичайні процентні свопи за фіксованою/плаваючою ставкою та прості інфляційні свопи: номінальна вартість контракту

— Валютні свопи: Номінальна вартість валютної ноги (валютних ніг)

— Міжвалютні процентні свопи: Номінальна вартість валютної ноги (валютних ніг)

— Базовий своп на сукупний дохід: Базова ринкова вартість референтного активу (референтних активів)

— Небазовий своп на сукупний дохід: Кумулятивна базова ринкова вартість обох ніг свопу на сукупний дохід (TRS)

— Кредитний дефолтний своп єдиного суб'єкта:

Продавець захисту — вища з вартостей: ринкова вартість базового референтного активу або номінальна вартість кредитного дефолтного свопу.

Покупець захисту — ринкова вартість базового референтного активу.

— Контракт на різницю цін: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базового референтного інструменту

- (d) Форварди:
- Валютний форвард: номінальна вартість валютної ноги (валютних ніг)
 - Угода про форвардні процентні ставки: номінальна вартість

(e) Позичкова загроженість за індексами із вбудованим левериджем

В разі деривативу з позичковою загроженістю за базовим індексом або індексами з позичково загроженними портфелями, до відповідних активів повинен бути застосований стандартний підхід за зобов'язаннями.

2. До наведеного нижче неповного списку фінансових інструментів із вбудованими деривативами застосовуються такі методи конвертації:

- Конвертовані облигації: Кількість референтних акцій * ринкова вартість базових референтних акцій * дельта
- Кредитні ноти: Ринкова вартість базового референтного активу (базових референтних активів)
- Частково оплачені цінні папери: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базових референтних інструментів
- Варанти та права: Кількість акцій/облігацій * ринкова вартість базового референтного інструменту * дельта

3. Список прикладів нестандартних деривативів із використанням пов'язаної методики за зобов'язаннями:

- Варіаційні свопи: Варіаційні свопи — це угоди, що дозволяють інвесторам працювати з варіацією (волатильністю в квадраті) базового активу, зокрема торгувати майбутньою реалізованою (або історичною) волатильністю в обмін на поточну очікувану волатильність. Відповідно до ринкової практики ціна виконання та варіація виражаються у значеннях волатильності. Номінальна варіація розраховується так:

$$\text{номінальна варіація} = \frac{\text{номінальний коефіцієнт вега}}{2 \times \text{ціна виконання}}$$

Номінальний коефіцієнт вега показує теоретичну міру прибутку або збитку, що настає у разі зміни волатильності на 1%.

Оскільки реалізована волатильність не може бути нижчою ніж нуль, існує максимально можливий збиток у разі довгої позиції за свопом. Максимальний збиток у разі короткої позиції за свопом часто обмежується шляхом встановлення порогу волатильності. Без установлення порогу обсяг збитків у разі короткої позиції за свопом є необмеженим.

Методика конвертації, що використовується до такої угоди у час t , є такою:

Номінальна варіація * (поточна) варіація _{t} (без застосування порогу волатильності)

Номінальна варіація * \min [(поточна) варіація _{t} поріг волатильності²] (із застосуванням порогу волатильності),

де: (поточна) варіація _{t} — це функція реалізованої та очікуваної волатильності у квадраті, а саме:

$$\begin{aligned} & \text{(поточна) варіація}_t \\ &= \frac{t}{T} \times \text{реалізована волатильність } (0, t)^2 + \frac{T-t}{T} \\ & \times \text{очікувана волатильність } (t, T)^2 \end{aligned}$$

- Свопи волатильності

За аналогією до варіаційних свопів необхідно застосовувати таку формулу конвертації до свопів волатильності:

— Номінальний коефіцієнт вега * (поточна) варіація_t (без застосування порогу волатильності)

— Номінальний коефіцієнт вега * min [(поточна) волатильність_t; поріг волатильності] (із застосуванням порогу волатильності),

де: (поточна) волатильність_t — це функція реалізованої та очікуваної волатильності.

4. Бар'єрні опціони (опціон-нокін та опціон-нокаут)

Кількість контрактів * умовна сума контракту * ринкова вартість базової акції * дельта

ДОДАТОК III

Правила дюраційного взаємозаліку

1. Процентний дериватив конвертується в еквівалентну йому позицію базового активу за такою методикою:

Еквівалентна позиція базового активу кожного процентного деривативу розраховується шляхом ділення його дюрації на цільову дюрацію АІФу та множення на еквівалентну позицію базового активу:

$$\text{Еквівалентна позиція базового активу} = \frac{\text{дюрація}_{\text{ФД}}}{\text{дюрація}_{\text{цільова}}} \times \text{КВ}_{\text{дериватив}}$$

де:

— $\text{дюрація}_{\text{ФД}}$ — це дюрація (чуттєвість ринкової вартості фінансового деривативу до коливань процентної ставки) процентного деривативу,

— $\text{дюрація}_{\text{цільова}}$ відповідає інвестиційній стратегії, напрямним позиціям та очікуваному рівню ризику у будь-який час, а в іншому разі підлягає коригуванню. Вона також відповідає дюрації портфелю за звичайної кон'юнктури ринку,

— $\text{КВ}_{\text{дериватив}}$ — це конвертована вартість позиції деривативу, як визначено у додатку II.

2. Взаємозалік еквівалентних позицій базового активу, розрахованих відповідно до параграфа 1, здійснюється таким чином:

(а) Кожен процентний дериватив відносять до відповідного діапазону строків погашення за такою шкалою погашення:

Діапазони строків погашення

1. 0–2 роки
2. 2–7 років
3. 7–15 років
4. > 15 років

(б) Взаємозалік довгих та коротких еквівалентних позицій базового активу здійснюється у межах кожного діапазону строків погашення. Сума перших після взаємозаліку з останніми становить суму, взаємозараховану за такий період погашення.

(в) Починаючи з найкоротшого діапазону строків погашення, взаємозараховні суми між двома суміжними діапазонами строків погашення розраховуються шляхом взаємозаліку залишкової суми невзаємозарахованої довгої (або короткої) позиції у межах діапазону строків погашення (i) та залишкової суми невзаємозарахованої короткої (або довгої) позиції у межах діапазону строків погашення (i + 1).

(г) Починаючи з найкоротшого діапазону строків погашення, взаємозараховні суми між двома несуміжними діапазонами строків погашення, між якими стоїть інший діапазон строків погашення, розраховується шляхом взаємозаліку залишкової суми невзаємозарахованої довгої (або короткої) позиції у межах діапазону строків (i) та залишкової суми невзаємозарахованої короткої (або довгої) позиції у межах діапазону строків погашення (i + 2).

(д) Взаємозарахована сума розраховується між залишковими невзаємозарахованими довгими та короткими позиціями двох найвіддаленіших один від одного діапазонів строків погашення.

3. АІФ розраховує свої потенційні інвестиційні втрати як суму абсолютних значень:

- 0 % взаємозарахованої суми у межах кожного діапазону строків погашення,
- 40 % взаємозарахованих сум між двома суміжними діапазонами строків погашення (i)

та $(i + 1)$,

— 75 % взаємозарахованих сум між двома несуміжними діапазонами строків погашення, між якими стоїть інший діапазон строків погашення, (i) та $(i + 2)$,

— 100 % взаємозарахованих сум між двома найвіддаленішими діапазонами строків погашення та

— 100 % залишкових невзаємозарахованих позицій.

ДОДАТОК IV

Зразки звітів: КАІФ

(Статті 3(3)(d) і 24 Директиви 2011/61/ЄС)

Інформація про КАІФ, що надається у звіті

(Статті 3(3)(d) і 24(1) Директиви 2011/61/ЄС)

		Найважливіший ринок/інструмент	Другий за важливістю ринок/інструмент	Третій за важливістю ринок/інструмент	Четвертий за важливістю ринок/інструмент	П'ятий за важливістю ринок/інструмент
1	Основні ринки, що на них він торгує від імені АІФів, якими він управляє					
2	Основні інструменти, що ними він торгує від імені АІФів, якими він управляє					
3	Вартість активів під управлінням для всіх АІФів в управлінні, розрахована відповідно до статті 2	в базовій валюті (якщо однакова для всіх АІФів)		в Євро		
Будь ласка, зазначте офіційне найменування, місцезнаходження та юрисдикцію ринків						

Детальний список усіх АІФів, що ними управляє КАІФ

надається на запит на кінець кожного кварталу

(Стаття 24(3) Директиви 2011/61/ЄС)

Найменування АІФу	Ідентифікаційний код фонду					Дата створення	Тип АІФу (хедж-фонд, фонд прямих інвестицій, фонд нерухомості, фонд фондів, інше (*))	Вартість чистих активів	АІФ з ЄС Так/Ні

(*) Якщо обрано «інше», будь ласка, зазначте стратегію, що якнайкраще описує тип АІФу.

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.

Зразки звітів: АІФ
(Статті 3(3)(d) і 24 Директиви 2011/61/ЄС)
Інформація про АІФ, що надається у звіті
(Статті 3(3)(d) і 24(1) Директиви 2011/61/ЄС)

Тип даних		Звітні дані	
Ідентифікаційні дані АІФу			
1	Найменування АІФу		АІФ з ЄС: так/ні
2	Керуючий фондом <i>(Юридичне найменування і стандартний код, за наявності)</i>		КАІФ з ЄС: так/ні
3	Ідентифікаційні коди фонду у застосовному випадку		
4	Дата створення АІФу		
5	Місцезнаходження АІФу		
6	Ідентифікаційні дані первинного брокера (первинних брокерів) АІФу <i>(Юридичне найменування і стандартний код, за наявності)</i>		
7	Основна валюта АІФу відповідно до ISO 4217 й активи під управлінням, розраховані відповідно до статті 2	Валюта	Усього активів під управлінням
8	Юрисдикції трьох основних джерел фінансування (без урахування паїв або акцій АІФу, придбаних інвесторами)		
9	Головний тип АІФу (оберіть один)	Хедж-фонд Фонд прямих інвестицій Фонд нерухомості Фонд фондів Інше Жодне	

10	Схема інвестиційних стратегій <i>(Надайте схему інвестиційних стратегій АІФу на підставі головного типу АІФу, вибраного у питанні 1. Додаткову інформацію про заповнення цього поля дивіться у керівних вказівках.)</i>
	<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> Тип даних Звітні дані </div>
	<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div style="width: 60%;"></div> <div style="width: 20%; text-align: center;"> Зазначте стратегію, що якнайкраще описує стратегію АІФу </div> <div style="width: 15%; text-align: center;"> Частка у вартості чистих активів (%) </div> </div>
	а) Стратегії хедж-фонду <i>(Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Хедж-фонд» як головний тип АІФу у питанні 1.</i>
	<p><i>Зазначте стратегії хедж-фонду, що якнайкраще описують стратегії АІФу</i></p> <p>Власний капітал: Інвестиції переважно в довгі позиції</p> <p>Власний капітал: Довгі позиції/короткі позиції</p> <p>Власний капітал: Ринково-нейтральна стратегія</p> <p>Власний капітал: Інвестиції переважно в короткі позиції</p> <p>Відносна вартість: Арбітраж інструментів з фіксованою дохідністю</p> <p>Відносна вартість: Арбітраж конвертованих облігацій</p> <p>Відносна вартість: Арбітраж волатильності</p> <p>На підставі подій: Складна ситуація/реструктуризація</p> <p>На підставі подій: Арбітраж ризику/Арбітраж злиття</p> <p>На підставі подій: Особливі ситуації з власним капіталом</p> <p>Довгі позиції/короткі позиції, похідні від кредитних ризиків</p> <p>Фінансування кредитів, забезпечених активами</p> <p>Макро</p> <p>Керовані ф'ючерсні контракти/Консультант з питань операцій на товарних біржах: Фундаментальні Керовані ф'ючерсні контракти/Консультант з питань операцій на товарних біржах: Кількісні Хедж-фонд з кількома стратегіями</p> <p>Інша стратегія хедж-фонду</p>
	б) Стратегії фонду прямих інвестицій <i>(Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд прямих стратегій» як головний тип АІФу у питанні 1.</i>

<p><i>Зазначте стратегії фонду прямих інвестицій, що якнайкраще описують стратегії АІФу</i></p> <p>Венчурний капітал Капітал збільшення Капітал типу «мецанін» Фонд прямих інвестицій з кількома стратегіями Інша стратегія фонду прямих інвестицій</p>		
---	--	--

Тип даних

Звітні дані

<p>с) Стратегії фонду нерухомості (Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд нерухомості» як головний тип АІФу у питанні 1.</p>
--

<p><i>Зазначте стратегії фонду нерухомості, що якнайкраще описують стратегії АІФу</i></p> <p>Житлова нерухомість Комерційна нерухомість Промислова нерухомість Фонд нерухомості з кількома стратегіями Інша стратегія фонду нерухомості</p>		
---	--	--

<p>d) Стратегії фонду фондів (Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд фондів» як головний тип АІФу у питанні 1.</p>
--

<p><i>Зазначте стратегію фонду фондів, що якнайкраще описує стратегії АІФу</i></p> <p>Фонд хедж-фондів Фонд фондів прямих інвестицій Інший фонд фондів</p>		
--	--	--

<p>e) Інші стратегії (Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Інше» як головний тип АІФу у питанні 1.</p>

Зазначте інші стратегії, що якнайкраще описують стратегії АІФу Товарний фонд Фонд акціонерного капіталу Фонд фіксованого доходу Фонд інфраструктури Інший фонд		
---	--	--

Тип даних

Звітні дані

Головні інвестиційно загрожені фінансові інструменти та найважливіші концентрації

11	Основні інструменти, що ними торгує АІФ		
	Тип інструменту/код інструменту	Вартість (розрахована відповідно до статті 3 Директиви про керуючих альтернативними інвестиційними фондами)	Довга/коротка позиція
Найважливіший інструмент			
2-ий за важливістю інструмент			
3-ій за важливістю інструмент			
4-ий за важливістю інструмент			
5-ий за важливістю інструмент			
12	Географічне зосередження		
	Зазначте географічну схему інвестицій, що ними володіє АІФ, у відсотках від загальної вартості чистих активів АІФу		% вартості чистих активів
Африка			
Азійсько-Тихоокеанський регіон (окрім Близького Сходу)			
Європа (СЄП)			

Європа (окрім ЄСП)		
Близький Схід		
Північна Америка		
Південна Америка		
Наднаціональний регіон/кілька регіонів		

Тип даних

Звітні дані

13	10 головних інвестиційно загрозованих фінансових інструментів АІФу на звітну дату (найцінніші в абсолютних величинах)						
	Тип активу/пасиву	Найменування/опис активу/пасиву	Вартість (розрахована відповідно до статті 3)	% валової ринкової вартості	Довга/коротка позиція	Контрагент (за доцільності)	
	1-ий						
	2-ий						
	3-ий						
	4-ий						
	5-ий						
	6-ий						
	7-ий						
	8-ий						
	9-ий						
	10-ий						

14 5 найважливіших концентрацій портфелю

	Тип активу/пасиву	Найменування/опис ринку	Зведені потенційні інвестиційні втрати (розраховані відповідно до статті 3)	% валової ринкової вартості	Довга/коротка позиція	Контрагент (за доцільності)
1-ша						
2-га						
3-тя						
4-га						
5-га						

Тип даних		Звітні дані	
15	Стандартний розмір операції/позиції <i>(Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд прямих інвестицій» як головний тип АІФу у питанні 1.</i>	[Виберіть один варіант] Дуже малий Малий Нижчий за середній на ринку Вищий за середній на ринку Високий поріг Дуже високий поріг	
16	Основні ринки, що на них торгує АІФ		
	<i>Вкажіть найменування та ідентифікатор (напр., МІС (ідентифікаційний код ринку)), за наявності, ринку, найбільшого за часткою розміщених інвестиційно загрожених фінансових інструментів</i>		
	<i>Вкажіть найменування та ідентифікатор (напр., МІС (ідентифікаційний код ринку)), за наявності, ринку, другого за часткою розміщених інвестиційно загрожених фінансових інструментів</i>		
	<i>Вкажіть найменування та ідентифікатор (напр., МІС (ідентифікаційний код ринку)), за наявності, третього за часткою розміщених інвестиційно загрожених фінансових інструментів</i>		

17	Зосередження інвесторів		
	Зазначте приблизний відсоток капіталу АІФу, що фактично належить п'ятьом бенефіціарним власникам, які мають найбільшу частку в капіталі АІФу (як відсоток паїв/акцій АІФу, що перебувають в обігу; наскрізний підхід до бенефіціарних власників, якщо такі відомі чи таке можливо)		
	Схема зосередження інвесторів відповідно до статусу інвесторів (зазначте приблизно, якщо відсутня точна інформація):	%	
	<ul style="list-style-type: none"> — Професійні клієнти (як визначено у Директиві 2004/39/ЄС (про ринки фінансових інструментів) — Роздрібні інвестори: 		

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.

Інформація про АІФ, що надається компетентним органам
(Стаття 24(2) Директиви 2011/61/ЄС)

	Тип даних	Звітні дані
--	-----------	-------------

Ідентифікаційні дані АІФу

1	Найменування АІФу		АІФ з ЄС: так/ні
2	Керуючий фондом		КАІФ з ЄС: так/ні
1	Найменування АІФу		
2	Керуючий фондом		
3	Ідентифікаційні коди фонду, у застосовному випадку		
4	Дата створення АІФу		
5	Основна валюта АІФу відповідно до ISO 4217 й активи під управлінням, розраховані відповідно до статті 2	Валюта	Усього активів під управлінням
6	Ідентифікаційні дані первинного брокера (первинних брокерів) АІФу		
7	Юрисдикції трьох основних джерел фінансування		

Торгівля інструментами та індивідуальні потенційні інвестиційні втрати

8	Індивідуальні потенційні інвестиційні втрати у межах торгівлі та основні категорії активів, що в них інвестував АІФ станом на звітну дату:		
	а) Цінні папери		<i>Вартість довгої позиції</i>
	Грошові кошти та їхні еквіваленти		<i>Вартість короткої позиції</i>
	<i>у тому числі:</i>	<i>Депозитні сертифікати</i>	
		<i>Комерційні папери</i>	
		<i>Інші депозити</i>	
		<i>Інші грошові кошти та їхні еквіваленти (за винятком державних цінних паперів)</i>	
	Зареєстровані на біржі акції		
	<i>у тому числі:</i>	<i>Випущені фінансовими установами</i>	

	<i>Інші зареєстровані на біржі акції</i>		
Незареєстровані на біржі акції			
Корпоративні облигації, що не є випущеними фінансовими установами			
<i>у тому числі:</i>	<i>Інвестиційний клас</i>		
Тип даних		Звітні дані	
	<i>Спекулятивний клас</i>		
Корпоративні облигації, випущені фінансовими установами			
<i>у тому числі:</i>	<i>Інвестиційний клас</i>		
	<i>Спекулятивний клас</i>		
Державні облигації			
<i>у тому числі:</i>	<i>Облігації ЄС зі строком погашення до 1 року</i>		
	<i>Облігації ЄС зі строком погашення від 1 року</i>		
	<i>Облігації країн, що не входять до G10, зі строком погашення до 1 року</i>		
	<i>Облігації країн, що не входять до G10, зі строком погашення від 1 року</i>		
Конвертовані облигації, що не є випущеними фінансовими установами			
<i>у тому числі:</i>	<i>Інвестиційний клас</i>		
	<i>Спекулятивний клас</i>		

Конвертовані облігації, випущені фінансовими установами			
<i>у тому числі:</i>	<i>Інвестиційний клас</i>		
	<i>Спекулятивний клас</i>		
Тип даних		Звітні дані	
Позики			
<i>у тому числі:</i>	<i>Позики із застосуванням левериджу</i>		
	<i>Інші позики</i>		
Структуровані/сек'юритизовані продукти			
<i>у тому числі:</i>	<i>Цінні папери, забезпечені активами</i>		
	<i>Цінні папери, забезпечені житловою іпотекою</i>		
	<i>Цінні папери, забезпечені комерційною іпотекою</i>		
	<i>Іпотечні цінні папери з державною гарантією</i>		
	<i>Комерційні папери, забезпечені активами</i>		
	<i>Зобов'язання, забезпечені боргами/Зобов'язання, забезпечені позиками</i>		
	<i>Структуровані сертифікати</i>		
	<i>Продукти, що є предметами торгівлі на біржі</i>		

		<i>Інше</i>		
b) Деривативи			<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
Деривативи на акції				
<i>у тому числі:</i>		<i>Пов'язані з фінансовими установами</i>		
		<i>Інші деривативи на акції</i>		
	Тип даних		Звітні дані	
Деривативи з фіксованим доходом				
Кредитні дефолтні свопи				
<i>у тому числі:</i>		<i>Фінансові кредитні дефолтні свопи одного суб'єкта</i>		
		<i>Державні кредитні дефолтні свопи одного суб'єкта</i>		
		<i>Інші кредитні дефолтні свопи одного суб'єкта</i>		
		<i>Індексні кредитні дефолтні свопи</i>		
		<i>Екзотичні (у тому числі кредитний дефолтний трани)</i>		
			<i>Валова вартість</i>	
Валютні деривативи (для інвестиційних цілей)				
Процентні деривативи				
			<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
Товарні деривативи				
<i>у тому числі:</i>		<i>Енергоресурси</i>		
		<i>у тому числі:</i>		

		— <i>Сира нафта</i>		
		— <i>Природний газ</i>		
		— <i>Електроенергія</i>		
		<i>Дорогоцінні метали</i>		
		<i>у тому числі: Золото</i>		
		<i>Інші товари</i>		
		<i>у тому числі:</i>		
		— <i>Промислові метали</i>		
		— <i>Худоба</i>		
	Тип даних		Звітні дані	
		— <i>Сільськогосподарська продукція</i>		
	Інші деривативи			
	с) Матеріальні активи		<i>Вартість довгої позиції</i>	
	Матеріальні: Нерухомість			
	<i>у тому числі:</i>	<i>Житлова нерухомість</i>		
		<i>Комерційна нерухомість</i>		
	Матеріальні: Товари			
	Матеріальні: Деревина			
	Матеріальні: Витвори мистецтва і предмети колекціонування			
	Матеріальні: Транспортні засоби			
	Матеріальні: Інше			

	d) Установи колективного інвестування	<i>Вартість довгої позиції</i>	
	Інвестиції в інститути спільного інвестування (ІСІ), що їх діяльність провадить КАІФ/що ними управляє КАІФ		
	<i>у тому числі:</i>	<i>Фонди грошового ринку та ІСІ з управління грошовими коштами</i>	
		<i>Біржові інвестиційні фонди</i>	
		<i>Інші ІСІ</i>	
	Інвестиції в ІСІ, що їх діяльність не провадить КАІФ/що ними не управляє КАІФ		
	<i>у тому числі:</i>	<i>Фонди грошового ринку та ІСІ з управління грошовими коштами</i>	
		<i>Біржові інвестиційні фонди</i>	
	Тип даних	Звітні дані	
		<i>Інші ІСІ</i>	
	e) Інвестиції в інші класи активів	<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
	Усього інші		
9	Вартість обороту за кожним класом активів за звітні місяці		
	a) Цінні папери	<i>Ринкова вартість</i>	
	Грошові кошти та їхні еквіваленти		
	Зареєстровані на біржі акції		
	Незареєстровані на біржі акції		
	Корпоративні облігації, що не є випущеними фінансовими установами		
	<i>у тому числі:</i>	<i>Інвестиційний клас</i>	

		<i>Спекулятивний клас</i>		
	Корпоративні облігації, випущені фінансовими установами			
	Державні облігації			
	<i>у тому числі:</i>	<i>Облігації держав-членів ЄС</i>		
		<i>Облігації третіх держав</i>		
	Конвертовані облігації			
	Позики			
	Структуровані/сек'юритизовані продукти			
	Тип даних		Звітні дані	
	b) Деривативи		<i>Номінальна вартість</i>	<i>Ринкова вартість</i>
	Деривативи на акції			
	Деривативи з фіксованим доходом			
	Кредитні дефолтні свопи			
	Валютні деривативи (для інвестиційних цілей)			
	Процентні деривативи			
	Товарні деривативи			
	Інші деривативи			
	c) Матеріальні активи		<i>Ринкова вартість</i>	
	Матеріальні: Товари			

	Матеріальні: Нерухомість			
	Матеріальні: Деревина			
	Матеріальні: Витвори мистецтва і предмети колекціонування			
	Матеріальні: Транспортні засоби			
	Матеріальні: Інше			
	d) Установи колективного інвестування			
	e) Інші класи активів			
	Валюта інвестиційно загрожених фінансових інструментів			
	Тип даних	Звітні дані		
10	Загальна вартість інвестиційно загрожених довгих і коротких позицій (до хеджування валютних ризиків) за такими групами валют:		<i>Вартість довгої позиції</i>	<i>Вартість короткої позиції</i>
	AUD			
	CAD			
	CHF			
	EUR			
	GBP			
	HKD			
	JPY			
	USD			

	Інше			
11	Типовий розмір операції/позиції (Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд прямих інвестицій» як головний тип АІФ вище)		<p><i>[Виберіть один варіант]</i></p> <p>Дуже малий (< 5 млн євро)</p> <p>Малий (5 млн євро – < 25 млн євро)</p> <p>Нижчий за середній ринковий/середній ринковий (від 25 млн євро до < 150 млн євро)</p> <p>Вищий за середній ринковий (150 млн євро – 500 млн євро)</p> <p>Високий поріг (від 500 млн євро до 1 млрд євро)</p> <p>Дуже високий поріг (1 млрд євро і більше)</p>	
	Тип даних		Звітні дані	
12	Переважаючий вплив (див. статтю 1 Директиви Ради 83/349/ЄЕС (ОВ L 193, 18.07.1983, с. 1)) (Заповніть цю секцію, якщо ви вибрали «Фонд прямих інвестицій» як головний тип АІФу вище; зазначте інформацію щодо кожної компанії, що на неї АІФ має переважний вплив (не заповнюйте, якщо нема таких), як це визначено в статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС)	<i>Найменування</i>	<i>% прав голосу</i>	<i>Тип транзакції</i>
Профіль ризику АІФу				
	1. Профіль ринкового ризику			
13	Очікуваний річний інвестиційний прибуток/Внутрішня норма прибутку за звичайної кон'юнктури ринку (у %)			

	Показник дельта нетто акціонерного капіталу:			
	DV01-нетто:			
	CS01-нетто:			
	2. Профіль ризику невиконання контрагентом зобов'язань			
14	Механізми торгівлі та клірингу			
	а) Очікуваний % (ринкової вартості) цінних паперів, що є предметами торгівлі: <i>(не заповнюйте, якщо цінні папери не є предметами торгівлі)</i>		%	
	На регульованій фондовій біржі			
	За межами фондової біржі			
	б) Очікуваний % (торгових оборотів) деривативів, що є предметами торгівлі: <i>(не заповнюйте, якщо деривативи не є предметами торгівлі)</i>		%	
	На регульованій фондовій біржі			
	За межами фондової біржі			
	Тип даних		Звітні дані	
	с) Очікуваний % (торгових оборотів) транзакцій з деривативами, що їх кліринг здійснено: <i>(не заповнюйте, якщо деривативи не є предметами торгівлі)</i>		%	
	Центральним контрагентом			
	Двосторонньо			
	д) Очікуваний % (ринкової вартості) операцій РЕПО, що їх кліринг здійснено: <i>(не заповнюйте, якщо операцій РЕПО не проведено)</i>		%	
	Центральним контрагентом			

	Двосторонньо			
	Тристоронньо			
15	Вартість застави та іншої кредитної підтримки, що їх АІФ надав усім контрагентам			
	а) Вартість застави у формі грошових коштів або їхніх еквівалентів			
	б) Вартість застави у формі інших цінних паперів (за винятком грошових коштів і їхніх еквівалентів)			
	в) Вартість наданої застави та кредитної підтримки (у тому числі номінальна сума акредитивів та подібної кредитної підтримки від третьої особи)			
16	Який відсоток суми застави та іншої кредитної підтримки, які фонд, що звітує, надав контрагентам, було заставлено контрагентами повторно?			
17	П'ятірка найбільших фінансових інструментів, інвестиційно загрожених через контрагентів (за винятком центральних контрагентів)			
	а) Зазначте п'ятірку контрагентів, в яких АІФ як кредитний партнер має найбільшу суму загрожених фінансових інструментів, оцінену за найактуальнішою ринковою вартістю, що вимірюються у % вартості чистих активів АІФу		<i>Найменування</i>	<i>Загальні потенційні інвестиційні втрати</i>
	Контрагент 1			
	Тип даних		Звітні дані	
	Контрагент 2			
	Контрагент 3			
	Контрагент 4			
	Контрагент 5			
	б) Зазначте п'ятірку контрагентів, що як кредитні партнери АІФу мають найбільші суми загрожених фінансових інструментів, оцінених за найактуальнішою ринковою вартістю, що вимірюються у % вартості чистих активів АІФу.		<i>Найменування</i>	<i>Загальні потенційні інвестиційні втрати</i>

	Контрагент 1							
	Контрагент 2							
	Контрагент 3							
	Контрагент 4							
	Контрагент 5							
18	Прямий кліринг через центральних контрагентів з клірингу							
	а) Чи здійснював АІФ кліринг будь-яких транзакцій через центрального контрагента з клірингу протягом звітного періоду?					Так Ні (якщо ні, перейдіть відразу до питання 21)		
	б) Якщо відповідь на питання 18(а) «так», зазначте трьох найбільших центральних контрагентів з клірингу з точки зору чистого загроженого в кредитних відносинах фінансового інструменту					<i>Найменування</i>	<i>Збережена вартість</i>	
	Центральний контрагент 1 (не заповнюйте за відсутності такого)							
	Центральний контрагент 2 (не заповнюйте за відсутності такого)							
	Центральний контрагент 3 (не заповнюйте за відсутності такого)							
	3. Профіль ліквідності							
	Профіль ліквідності портфелю							
	Тип даних					Звітні дані		
19	Профіль ліквідності інвестора Відсоток портфелю, що його можна ліквідувати протягом:							
	1 дня або швидше	2–7 днів	8–30 днів	31–90 днів	91–180 днів	181–365 днів	понад 365 днів	
20	Вартість необтяжених борговими зобов'язаннями грошових коштів							

	Профіль ліквідності інвестора								
21	Профіль ліквідності інвестора Відсоток капіталу інвестора, що його можна погасити протягом (як % вартості чистих активів АІФу)								
	1 дня або швидше	2–7 днів	8–30 днів	31–90 днів	91–180 днів	181–365 днів	понад 365 днів		
22	Погашення інвестору								
	а) Чи надає АІФ інвесторам права виходу/погашення за звичайних обставин?							Так	Ні
	б) Яка частота погашень інвестором (за наявності кількох класів акцій чи паїв, зазначте клас акцій, найбільший за вартістю чистих активів)							[Виберіть один варіант] Щодня Щотижня Кожні два тижні Щомісяця Щокварталу Раз на півроку Щороку Інше Дані відсутні	
	в) Який період повідомлення про погашення, що вимагається інвесторами (у днях)? <i>(за наявності кількох класів, акцій чи паїв зазначте період повідомлення, зважений на підставі активів)</i>								
	Тип даних							Звітні дані	
	д) Який період блокування (lock-up) для інвестора (у днях) (за наявності кількох класів, акцій чи паїв, зазначте період повідомлення, зважений на підставі активів)								
23	Спеціальні механізми та преференційний режим								
	а) Який відсоток вартості чистих активів АІФів є на звітну дату предметом таких механізмів:							% вартості чистих активів	

	Відділення неліквідних активів від ліквідних (side pockets)			
	Блокування виплат по тілу кредиту (gates)			
	Призупинення операції			
	Інші механізми управління неліквідними активами (будь ласка, зазначте)		[Тип]	[%]
	b) Вкажіть відсоток вартості чистих активів АІФу, що станом на сьогодні є предметом спеціальних механізмів, що виникає внаслідок їхньої неліквідності згідно зі статтею 23(4)(а) Директиви про КАІФ, у тому числі тих, що їх зазначено у питанні 25(а)?			
	Спеціальні механізми, виражені у % вартості чистих активів			
	c) Чи є інвестори, що їм надано преференційний режим або право на преференційний режим (напр., на підставі додаткової угоди), і що про них, таким чином, слід повідомляти інвесторів АІФу згідно зі статтею 23(1)(j) Директиви про КАІФ?		(Так або ні)	
	d) Якщо відповідь на питання c) «так», зазначте, будь ласка, усі відповідні преференційні режими:			
	Щодо розкриття різної інформації/надання різних звітів інвесторам			
	Щодо різних умов ліквідності інвестора			
	Щодо різних умов оплати для інвесторів			
	Преференційний режим, відмінний від зазначених вище			
	Тип даних		Звітні дані	
24	Зазначте схему власності паїв АІФу відповідно до груп інвесторів (% вартості чистих активів АІФу; наскрізний підхід до бенефіціарних власників, якщо такі відомі чи таке можливо)			
25	Фінансування ліквідності			

	а) Зазначте загальну суму позик АІФу та грошового фінансування, доступного АІФу, (у тому числі використані та невикористані, гарантовані та негарантовані кредитні лінії та будь-яке строкове фінансування)							
	б) Розподіліть суму, зазначену у пункті а), між періодами, вказаними нижче, залежно від найдовшого періоду, що протягом нього кредитор зобов'язаний згідно з договором забезпечити таке фінансування:							
	1 день або швидше	2–7 днів	8–30 днів	31–90 днів	91–180 днів	181–365 днів	понад 365 днів	
4. Ризик відносин позики та інвестиційного загроження								
26	Вартість позик грошових коштів або цінних паперів у формі:							
	Незабезпеченої позики грошових коштів:							
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через первинного брокера:							
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через операцію РЕПО (зворотного РЕПО):							
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через інше:							
27	Вартість позики, вбудованої у фінансові інструменти							
	Інші деривативи, що є предметами торгівлі на біржі: Валові потенційні інвестиційні втрати за вирахуванням обумовленої маржі							
	Позабіржові деривативи: Валові потенційні інвестиційні втрати за вирахуванням обумовленої маржі							
	Тип даних						Звітні дані	
28	Вартість цінних паперів, взятих у позику для коротких позицій							
29	Валові потенційні інвестиційні втрати фінансових та, а у відповідному випадку — або, юридичних структур, що їх контролює АІФ, як визначено у пункті 78 преамбули Директиви про КАІФ							
	<i>Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура</i>							

	<i>Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура</i>			
	<i>Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура</i>			
30	Лeverидж АІФу			
	а) розрахований за валовим методом			
	а) розрахований за методом за зобов'язаннями			
	5. Аспекти операційного ризику та інших ризиків			
31	Загальна кількість відкритих позицій			
32	Історичний профіль ризику			
	а) Валова інвестиційна рентабельність або внутрішня норма прибутку АІФу за звітний період (% до вирахування винагород за управління та результати діяльності)			
	1-ий місяць звітного періоду			
	2-ий місяць звітного періоду			
	...			
	...			
	Останній місяць звітного періоду			
	а) Чиста інвестиційна рентабельність або внутрішня норма прибутку АІФу за звітний період (% після вирахування винагород за управління та результати діяльності)			
	1-ий місяць звітного періоду			
	Тип даних		Звітні дані	
	2-ий місяць звітного періоду			
	...			
	...			
	Останній місяць звітного періоду			

с) Зміна у вартості чистих активів АІФу за звітний період (% , у тому числі вплив підписок та погашень)			
1-ий місяць звітного періоду			
2-ий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			
d) Підписки за звітний період			
1-ий місяць звітного періоду			
2-ий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			
e) Погашення за звітний період			
1-ий місяць звітного періоду			
2-ий місяць звітного періоду			
...			
...			
Останній місяць звітного періоду			

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.

Результати стрес-тестів

Надайте, будь ласка, результати стрес-тестів, проведених згідно з пунктом (b) статті 15(3) Директиви 2011/61/ЄС [ризика, пов'язані з кожною інвестиційною позицією АІФу, та їхній сукупний вплив на портфель АІФу можна належним чином виявити, виміряти, ними можна у належний спосіб управляти та здійснювати їх моніторинг на постійній основі, у тому числі шляхом використання відповідних процедур стрес-тестування] (у довільній формі)

--

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.

Надайте результати стрес-тестів, проведених згідно з другим підпараграфом статті 16(1) Директиви 2011/61/ЄС [КАІФи повинні регулярно проводити стрес-тести, за звичайних і виняткових умов ліквідності, що дозволяють їм оцінювати ризик ліквідності АІФу та здійснювати моніторинг ризику ліквідності АІФу відповідно] (у довільній формі).

--

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.

Інформація про АІФ, що надається компетентним органам
(Стаття 24(4) Директиви 2011/61/ЄС)

	Тип даних	Звітні дані	
1	Який відсоток суми застави та іншої кредитної підтримки, які фонд, що звітує, надав контрагентам, було заставлено контрагентами повторно?		
	Ризик відносин позики та інвестиційного загроження		
2	Вартість позик грошових коштів або цінних паперів у формі:		
	Незабезпеченої позики грошових коштів:		
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через первинного брокера:		
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через операцію РЕПО (зворотного РЕПО):		
	Позики грошових коштів із забезпеченням/під заставу — через інше:		
3	Вартість позики, вбудованої у фінансові інструменти		
	Інші деривативи, що є предметами торгівлі на біржі: Валові потенційні інвестиційні втрати за вирахуванням обумовленої маржі		
	Тип даних	Звітні дані	
	Позабіржові деривативи: Валові потенційні інвестиційні втрати за вирахуванням обумовленої маржі		
4	П'ять найбільших джерел взяття у позику грошових коштів або цінних паперів (короткі позиції):		

	Найбільше:		
	2-ге за величиною:		
	3-тє за величиною:		
	4-те за величиною:		
	5-те за величиною:		
5	Вартість цінних паперів, взятих у позику для коротких позицій		
6	Валові потенційні інвестиційні втрати фінансованих та, а у відповідному випадку — або, юридичних структур, що їх контролює АІФ, як визначено у пункті 78 преамбули Директиви про КАІФ		
	Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура		
	Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура		
	Фінансова та/або, у відповідному випадку, юридична структура		
7	Лeverидж АІФу:		
	а) Валовий метод		
	б) Метод за зобов'язаннями		

Грошові величини зазначаються у базовій валюті АІФу.